BESTSELLER
SUNDAY TIMES

ANNE TYLER

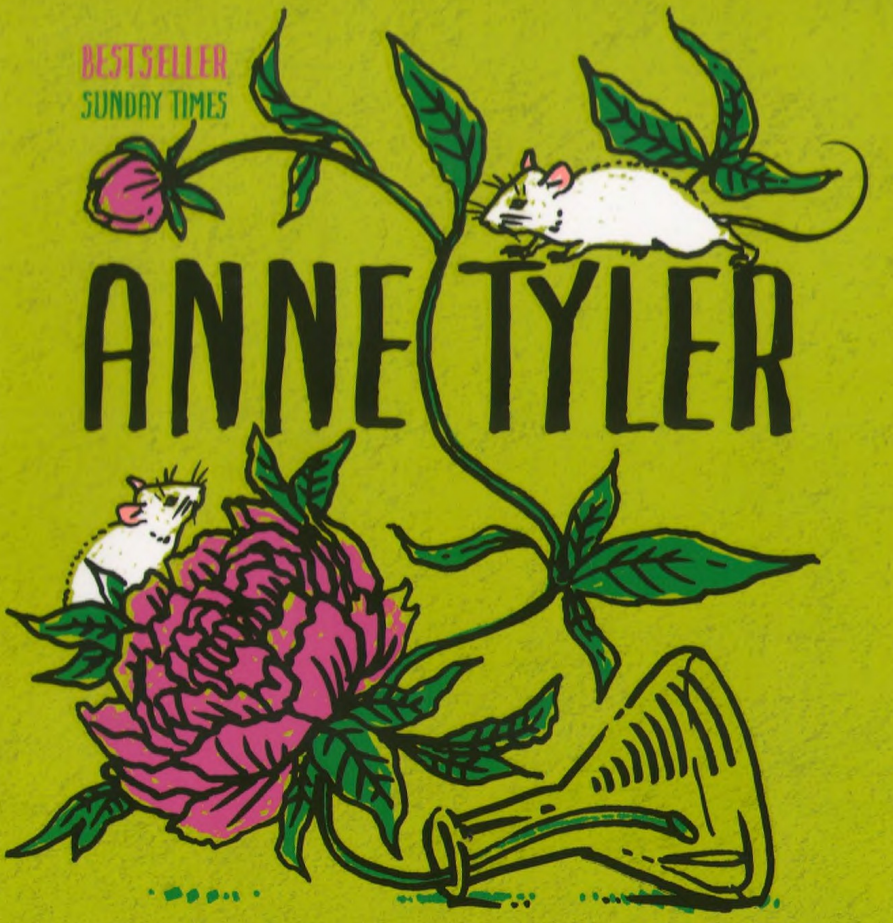

SCORPIA

ROMAN

HUMANITAS
fiction

ANNE TYLER

SCORPIA

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI
DE WILLIAM SHAKESPEARE
REIMAGINATĂ

Traducere din engleză şi note
de
GEORGE VOLCEANOV

Anne Tyler s-a născut la Minneapolis, Minnesota, pe 25 octombrie 1941 şi a început să scrie scurte povestiri încă de la vârsta de şapte ani. Şi-a făcut studiile la Duke University, unde a câştigat de două ori Anne Flexner Award pentru *creative writing*, şi apoi la Columbia University, specializându-se în literatură rusă. A debutat în 1964 cu romanul *If Morning Ever Comes*, care o impune drept una dintre cele mai originale noi voci ale literaturii americane, urmat, în 1965, de *The Tin Can Tree*. În 1967 autoarea se hotărăşte să se dedice în exclusivitate scrisului, iar în următorii ani văd lumina tiparului romanele *A Slipping-Down Life* (1970), *The Clock Winder* (*1972*), *Celestial Navigation* (*1974*), *Searching for Caleh* (1975), *Earthly Possessions* (1977). Urmează *Morgan's Passing* (*1980*), *Dinner at the Homesick Restaurant* (1982), nominalizat la PEN/Faulkner Award for Fiction, *The Accidental Tourist* (1985), care a câştigat National Book Critics Circle Award în 1986, *Breathing Lessons* (1988), pentru care primeşte Pulitzer Prize, *Saint Maybe* (*1991*), *Tumble Tower* (1993), *Ladder of Years* (1996), *A Patchwork Planet* (1998), *Back When We*

Were Grownups (2001), *Căsătorie de amatori* (*The Amateur Marriage,* 2003; Humanitas Fiction, 2007), *Digging to America* (2006), *Noah's Compass* (2010), *The Beginner's Good-bye* (2012). În 2015, îi apare A *Spool of Blue Thread*, nominalizat pe lista scurtă la Baileys Women's Prize şi Man Booker Prize. În 2016, în cadrul Proiectului Hogarth Shakespeare, Anne Tyler publică romanul *Scorpia* (*Vinegar Girl*), devenit imediat bestseller *Sunday Times*.

UNU

Kate Battista lucra în grădină când auzi telefonul sunând în bucătărie. Se îndreptă de şale şi îşi încordă auzul. Sora ei era în casă, dar pesemne că încă nu se trezise. Telefonul sună însă încă o dată, apoi de încă două ori şi când, în sfârşit, auzi glasul surorii ei, nu era, de fapt, decât anunţul înregistrat pe robot. „Sa-lu-ut! Pe noi ne căutaţi? S-ar zice că nu s'tem acasă, nu? Aşa că lăsaţi un..."

În clipa aceea, Kate înainta deja grăbită spre treptele intrării din spate, scuturându-şi pletele de pe umeri cu un „Tţţ" exasperat. Îşi şterse mâinile de blugi şi trânti de perete uşa cu plasă.

— Kate, îl auzi ea pe tatăl ei, ridică receptorul!

Îl ridică.

— Ce-i? îl întrebă ea.

— Mi-am uitat prânzul acasă.

Îşi aţinti privirea asupra bufetului de lângă frigider, unde, bineînţeles, prânzul lui se lăfăia exact în locul în care îl aşezase ea de cu seară. Întotdeauna folosea pungile de plastic în care se vindeau produsele de la supermarket şi se zărea clar conţinutul uneia: sandviciuri într-o cutie Tupperware şi un măr.

— Ăhă, exclamă ea.

— Poţi să mi-o aduci?

— *Acum?*

— Exact.

— Doamne sfinte, tată. Doar nu-s Pony Express,

spuse ea.

— Ai ceva mai bun de făcut?

— E duminică! Pliveam spânzul.

— Hai, măi, Kate, nu fi... Sări în maşină şi dă-i bice; fii fetiţă cuminte.

— Şşşşt, făcu ea, trânti receptorul în furcă şi luă punga cu prânzul de pe bufet.

Discuţia asta era ciudată din mai multe motive. În primul rând, era de mirare că avusese loc defel; tatălui ei nu-i plăcea telefonul. De fapt, laboratorul său nici nu avea vreun telefon; pesemne că o sunase de pe mobil, ceea ce era la fel de ciudat, căci, dacă n-ar fi insistat fiicele lui, el nici n-ar fi avut un telefon mobil. Când îl primise, se apucase să cumpere tot felul de aparatură IT – în cea mai mare parte calculatoare de tot felul – dar asta a durat puţin, şi-a pierdut curând interesul, iar în prezent o evita cu totul.

Ciudat era şi faptul că-şi uită prânzul acasă cam de două ori pe săptămână, dar pe vremuri nu părea să observe acest lucru. Omul, practic, nici nu mânca. Kate se întorcea de la lucru, îi găsea prânzul stând frumuşel pe bufet şi, până şi aşa, în serile acelea trebuia să ţipe la el de trei-patru ori până să vină şi el la cină. Întotdeauna avea ceva mai bun de făcut, de citit vreun ziar sau de revăzut nişte însemnări. Dacă ar fi locuit singur, probabil că ar fi murit de foame.

Şi chiar dacă, să zicem, ar fi simţit că-i este niţel foame, ar fi putut să iasă şi să-şi cumpere ceva. Laboratorul lui era situat lângă campusul Universităţii Johns Hopkins şi erau pretutindeni tot felul de magazinaşe de sandviciuri şi alimentare.

Ca să nu mai spunem că nici măcar nu era încă amiază.

Era, totuşi, o zi însorită, cu un vânticel plăcut, chiar

dacă răcoroasă – prima zi cu vreme semidecentă după o iarnă lungă, grea, afurisită – aşa că n-o deranja, de fapt, că are o scuză să iasă în lume. N-are să ia, însă, maşina; o să meargă pe jos. N-are decât s-o aştepte. (El unul nu lua niciodată maşina decât dacă avea de transportat ceva aparatură. Era maniac cu întreţinerea sănătăţii.)

Ieşi pe uşa din faţă şi o trânti exagerat de tare, de ciudă că Bunny continuă să doarmă la o oră atât de târzie. Arbuştii aliniaţi de-a lungul aleii din faţă arătau ca vai de ei, aveau ramurile crescute şi îşi zise că va trebui să-i aranjeze când o să termine cu plivitul spânzului.

Legănând punga cu prânzul, pe care o ţinea de capătul înnodat, trecu pe lângă casele familiilor Mintz şi Gordon – clădiri coloniale arătoase, din cărămidă, cu holul în centru, la fel ca al familiei Battista, deşi mai bine întreţinute – şi dădu colţul. Doamna Gordon stătea îngenuncheată printre tufele ei de azalee şi împrăştia compost de jur-împrejurul rădăcinilor.

— Aaa, salut, Kate! spuse ea pe un ton cântat.

— Salut.

— S-ar zice că primăvara şi-a pus în gând să vină!

— Îhî.

Kate îşi continuă drumul fără să încetinească pasul, cu geaca din piele întoarsă fluturând în urma ei. În faţa ei, două tinere – cel mai probabil studente la Johns Hopkins – înaintau fără vreo ţintă precisă, cu viteza melcului.

— Îţi spun eu că voia să mă ceară de nevastă, povestea una din ele, că-şi tot dregea glasul cum fac ei de obicei, ştii, nu? Dar n-a zis nimic.

— Îmi plac la nebunie când sunt aşa timizi, comentă cealaltă.

Kate le ocoli şi îşi văzu de drum.

La următoarea intersecţie, coti la stânga, luând-o spre un cartier unde se amestecau de-a valma blocurile de locuinţe cu cafenelele mici şi clădirile de birouri, iar în cele din urmă se opri în dreptul altei case din cărămidă, tot în stil colonial. Avea curtea din faţă ceva mai mică decât cea a familiei Battista, însă porticul era mai mare, maiestuos. Lângă uşa din faţă erau vreo şapte-opt plăcuţe cu numele mai multor organizaţii neobişnuite şi al unor mici publicaţii obscure. Nicio plăcuţă nu purta, însă, numele lui Louis Battista. De-a lungul anilor fusese mutat de-atâtea ori dintr-un loc în altul, până când aterizase în acest loc prăpădit, în apropierea universităţii, dar la kilometri întregi de complexul medical, încât şi-o fi spus că nu mai merită efortul să-şi afişeze numele.

În hol, pe un perete, se înşira o suită de cutii de scrisori, iar banca şubredă de sub ele era acoperită cu maldăre de fluturaşi şi meniuri ce puteau fi luate la pachet. Kate trecu pe lângă mai multe birouri, dar singurul care avea uşa deschisă era cel al creştinilor întru Buddha.

Înăuntru zări un trio de femei strânse în jurul unui birou la care şedea o a patra femeie tamponându-şi ochii cu un şerveţel. (întotdeauna se întâmplă *ceva*.) Kate deschise o altă uşă, situată în capătul coridorului, şi coborî pe o scară abruptă, cu trepte din lemn. Când ajunse jos, formă numărul de la interfon: 1957, data la care Witebsky a definit cel dintâi criteriile bolilor autoimune.

Pătrunse într-o cămăruţă mobilată doar cu o masă pliantă şi două scaune metalice, tot pliante. Pe masă era o pungă din hârtie maronie; aducea cu un alt prânz. Aşează prânzul tatălui ei lângă acesta, după care

se apropie de o uşă şi bătu de câteva ori energic. După o clipă, taică-său scoase capul pe uşă – avea pielea capului lucioasă ca satinul, mărginită de o fâşie îngustă de păr negru, iar chipul măsliniu îi era punctat de o mustăcioară neagră şi de nişte ochelari cu lentile rotunde, fără ramă.

— Aaa, Kate, făcu el. Intră.

— Nu, mersi, răspunse ea.

Nu suporta mirosurile din locul acela – mirosul subţire, înţepător, al laboratorului şi cel de hârtie uscată din camera cu cobai.

— Ţi-am lăsat prânzul pe masă, spuse ea. Hai, pa.

— Nu, stai!

Întoarse capul spre cineva din camera situată în spatele lui.

— Piodâr? Vino s-o saluţi pe fiică-mea.

— Trebuie să plec, insistă Kate.

— Cred că nu te-ai întâlnit niciodată cu asistentul meu de cercetare, spuse tatăl ei.

— Nu-i nimic.

Uşa se deschise, însă, mai larg şi lângă tatăl ei apăru un bărbat solid, musculos, cu părul blond, drept. Halatul lui alb era aşa de jegos de-ai fi zis că are aceeaşi culoare ca salopeta gri-deschis a doctorului Battista.

— V-u-u-v! făcu el.

Sau, cel puţin, aşa suna. O privi pe Kate admirativ. Când o zăreau prima oară, cam aşa o priveau bărbaţii. Asta datorită unei grămezi de celule moarte: părului ei, care era de-un negru-albăstrui şi-i cădea valuri-valuri până mai jos de talie.

— Ţi-l prezint pe Piodâr Cerbakov, spuse tatăl ei.

— Piotr, îl corectă bărbatul, fără a lăsa nici cel mai mic spaţiu între *t*-ul rostit sonor şi *r*-ul dantelat,

multiplicat. Şcerbakov, adăugă el, scuipând exploziv vălmăşagul de consoane.

— Piodâr, ţi-o prezint pe Kate.

— Salut, spuse Kate. Ne vedem mai încolo, îi zise ea tatălui ei.

— Am crezut că mai rămâi un pic.

— Pentru ce?

— Păi, va trebui să-mi duci înapoi cutia de sandviciuri, nu?

— Păi, poţi să ţi-o duci înapoi şi singur, nu?

O interjecţie neaşteptată îi făcu pe amândoi să-şi întoarcă privirea spre Piotr.

— Întocmai ca fietele din ţara mea, zise el radios. Atât de niepoliticos.

— Întocmai ca *femeile*, i-o întoarse Kate dezaprobator.

— Da, şi iele. Bunicile şi mătuşile.

Ea îl lăsă în pace.

— Tată, spuse, ai de gând să-i spui lui Bunny să nu mai lase atâta mizerie în urma ei atunci când primeşte prieteni în casă? Ai văzut azi-dimineaţă cum arăta camera cu televizorul?

— Da, da, răspunse tatăl ei, în timp ce dădea să se retragă în laborator.

Se întoarse împingând un scăunel pe rotile. Îl parcă lângă masă.

— Ia loc, o pofti el.

— Trebuie să mă-ntorc la grădinărit.

— Te rog, Kate, stărui el. Niciodată nu-mi ţii companie.

Ea făcu ochii cât cepele.

— Să-ţi ţin *companie*?

— Hai, şezi, şezi, zise el arătându-i scăunelul. Poţi să iei o bucată din sandviciul meu.

— Nu mi-e foame, răspunse ea, dar se cocoţă pe scăunel continuând să-l privească cu ochii mari.

— Piodâr, şezi. Şi tu poţi să iei o bucată din sandviciul meu, dacă vrei. L-a făcut Kate, special pentru mine. Unt de arahide, miere, pe pâine din grâu integral.

— Ştiţi că nu mănânc unt de arahide, răspunse Piotr pe un ton sever.

Trase de sub masă un scaun pliant şi se aşeză în diagonală faţă de Kate. Scaunul lui era cu mult mai scund decât taburetul ei, aşa că ea observă că părul i se răreşte spre creştet.

— La mine-n ţară arahidele-s hrana porcilor.

— Ha, ha, ha, râse Battista, e foarte nostim, nu-i aşa, Kate?

— Poftim?

— Le mănâncă cu coajâi cu tot.

Are probleme cu pronunţia consoanelor, observă Kate. Iar vocalele nu par să-i fie suficient de lungi. N-avea chef s-audă accente străine.

— Te-ai mirat c-am folosit mobilul? o întrebă tatăl ei, rămânând, dintr-un motiv sau altul, în picioare.

Scoase telefonul dintr-un buzunar al salopetei:

— Aţi avut dreptate, fetelor; pică la marele fix, urmă el. Am de gând să-l folosesc mai des.

O clipă se încruntă la el, parcă încercând să-şi aducă aminte ce e. Pe urmă apăsă o tastă şi îl ţinu în dreptul feţei. Miji ochii şi se dădu câţiva paşi înapoi. Se auzi un declic.

— Vezi? Face fotografii, spuse el.

— Şterge poza, îi porunci Kate.

— Nu mă pricep, răspunse el şi telefonul ţăcăni încă o dată.

— Fir-ar să fie, măi, tată, stai jos şi mănâncă.

Trebuie să mă-ntorc la grădinărit.

— Bine, bine.

Îşi băgă telefonul în buzunar şi se aşeză. Între timp, Piotr îşi desfăcu punga cu prânzul. Scoase două ouă şi o banană şi le aşeză pe punga netezită din faţa lui.

— Piodâr crede în banane, mărturisi doctorul Battista. Îi tot vorbesc despre mere, dar nici că-i pasă, urmă el, scoţându-şi mărul din punga cu prânzul lui. Pectină! Pectină! îi spuse el lui Piotr, fluturându-i mărul pe sub nas.

— Bananele îs hrana miraculoasă, zise Piotr calm, începând să o cojească pe-a lui.

Are o figură aproape hexagonală, observă Kate – pometii i se lăţesc până ajung două vârfuri ascuţite, capetele maxilarului îi sunt alte două vârfuri unite printr-o linie oblică cu vârful bărbiei, iar şuviţele lungi ce i se despart pe frunte formează vârful de sus.

— Şi ouăle, continuă el. Ouăle de galină! Atât de intelighent suficiente sieşi.

— Kate îmi pregăteşte sandviciul în fiecare seară înainte să meargă la culcare, o lăudă doctorul Battista. E o gospodină foarte bună.

Kate clipi mărunt.

— Şi totuşi, cu unt de arahide... zise Piotr.

— Păi, da.

— Da, oftă Piotr, aruncându-i o privire încărcată de regrete. Dar îi, cu siguranţă, destul de *drăguţă*.

— Ar trebui s-o vezi pe soră-sa.

— Of, tată, exclamă Kate.

— Ce-i?

— Sora aiasta unde-i? se interesă Piotr.

— Ei, Bunny are doar cincisprezece ani. E încă la liceu.

— OK, făcu Piotr privind-o din nou lung pe Kate.

Kate se dădu brusc în spate cu scăunelul pe rotile şi se ridică.

— Nu uita s-aduci cutia Tupperware, îi spuse tatălui ei.

— Ei! Să nu-mi spui că pleci! De ce aşa de repede? Kate însă nu scoase mai mult de un „Pa” – adresat mai curând lui Piotr, care nu-şi lua ochii de la ea, măsurând-o din priviri – şi mărşălui spre uşă, deschizând-o violent.

— Katherine, scumpa mea, n-o lua la fugă! o imploră taică-său ridicându-se în picioare. O, Doamne, na, că nu merge deloc bine treaba. Chestia e că-i tare ocupată, Piodâr. N-o pot convinge în ruptul capului să stea jos şi să-şi tragă un pic sufletul. Ţi-am spus că ea se îngrijeşte de toată gospodăria? E o gospodină foarte bună. Ah, am pomenit deja de asta. Şi, pe deasupra, are şi o slujbă de opt ore. Am menţionat că predă la preşcolari? Se poartă minunat cu prichindeii.

— *De ce* vorbeşti aşa? îl luă Kate din scurt, întorcându-se spre el. Ce-ţi veni? Urăsc prichindeii; ştii asta foarte bine.

Piotr scoase o nouă interjecţie ascuţită. O privea zâmbind.

— De cie urăşti prichindeii? o întrebă el.

— Păi, nu-s foarte isteţi, în caz că ai observat.

El iar scoase un ţipăt ca de bufniţă. Cu ţipetele astea şi cu banana pe care o ţinea în mână, îi amintea de un cimpanzeu. Se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari, lăsând uşa să se trântească în urma ei, apoi urcă treptele câte două deodată.

Auzi cum se deschide uşa în spatele ei. Tatăl ei o strigă: „Kate?” Îi auzi paşii pe scară, dar porni în grabă spre ieşirea din clădire.

Paşii lui se înmuiară când ajunse pe covor.

— Doar te conduc până afară, bine? strigă el în urma ei.

S-o conducă afară?

Şi totuşi, se opri când ajunse la ieşire. Se întoarse să-l privească cum se apropie.

— Nu m-am descurcat prea bine, îi spuse el.

Îşi netezi creştetul cu palma. Salopeta lui, de mărime universală, se umflase la mijloc, dându-i o formă de Teletubby[1].

— N-am vrut să te înfurii, spuse el.

— Nu-s furioasă; sunt...

Nu putea rosti, însă, cuvântul „jignită”. I-ar fi dat lacrimile.

— M-am săturat, zise ea, în schimb.

— Nu-nţeleg.

Aici chiar că îi venea să-l creadă. Să privim lucrurile în faţă: părea total descumpănit.

— Şi ce tot încercai să faci acolo? îl întrebă ea proptindu-şi mâinile în şolduri. De ce te purtai aşa de... bizar cu asistentul ăla?

— Nu-i „asistentul ăla”; e Piodâr Cerbakov şi sunt norocos să-l am pe el. Uite: a venit la lucru duminica! Face asta adesea. Şi e cu mine de aproape trei ani, aşa încât cred că ar trebui să-ţi fie măcar familiar numele acesta.

— De trei ani? Ce s-a întâmplat cu Ennis?

— Dumnezeule mare! Ennis! Păi, de la Ennis încoa’ am mai avut alţi doi asistenţi.

— Aha, făcu ea.

Nu-şi dădea seama de ce i se pare aşa de enervant comportamentul lui. Nu-i vorba că ar discuta vreodată despre asistenţii lui – de fapt, despre orice altceva.

---

[1] Personaj dintr-un popular serial de televiziune pentru preşcolari lansat în Marea Britanie în anul 2002.

— S-ar zice că am oarece dificultăţi în a mi-i păstra, spuse el. Poate că celor din afară proiectul meu nu li se pare prea promiţător.

Era prima oară când recunoştea asta, deşi câteodată până şi Kate se întrebase cum stau lucrurile. Simţi dintr-odată că-i pare rău de el. Îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup.

— Am făcut mari eforturi să-l aduc pe Piodâr în ţara asta, spuse el. Nu ştiu dacă-ţi dai seama. La vremea aceea avea doar douăzeci şi cinci de ani, însă toate numele grele din domeniul autoimunităţii auziseră deja de el. E un tip strălucit. A reuşit să obţină viza O-1 şi asta nu se-ntâmplă prea des în zilele noastre.

— Păi, bine, tată...

— O viză care denotă abilităţi extraordinare, asta e O-1. Înseamnă că posedă nişte aptitudini extraordinare sau nişte cunoştinţe pe care nu le are nimeni din ţara asta şi că eu particip la o cercetare extraordinară, care justifică nevoia mea de a-l avea aici.

— Bravo ţie.

— Vizele O-1 sunt valabile timp de trei ani.

Ea întinse mâna să-i atingă braţul.

— Fireşte că-ţi faci griji în legătură cu proiectul, spuse pe un ton, spera ea, încurajator. Şi totuşi, pun pariu că o să iasă totul bine.

— Chiar crezi? o întrebă el.

Ea dădu din cap a încuviinţare şi-l bătu de câteva ori uşurel, neîndemânatică, pe braţ. El nu se aştepta la acest gest al ei, aşa că păru surprins.

— Sunt sigură, îl încredinţă ea. Nu uita să-ţi aduci acasă cutia pentru sandviciuri.

După care deschise uşa din faţă şi ieşi la soare. Două dintre femeile de la creştinii întru Buddha şedeau pe trepte cu capetele apropiate. Râdeau aşa de

zgomotos, dintr-un motiv sau altul, încât le luă niţel timp s-o observe, dar apoi se traseră într-o parte, să-i facă loc să treacă.

DOI

Fetiţele de la grupa de patru ani se jucau de-a despărţirea. Păpuşica-balerină se despărţea de păpuşa-marinar.

— Îmi pare rău, John, spunea ea pe un ton ferm, imperturbabil – de fapt, era vocea lui Jilly –, dar sunt îndrăgostită de altcineva.

— De cine? o întrebă păpuşa-marinar.

Cea care vorbea în numele lui în timp ce-l ţinea de talia bluziţei lui albastre, de marinar, era Emma G.

— Nu-ţi pot spune de cine, din pricină că-i prietenul tău cel mai bun şi asta ne-ar face pe amândoi să suferim.

— Păi, asta-i curată prostie, spuse Emma G., ieşind din rol. Acum ştie oricum, fiindcă ai zis că-i cel mai bun prieten al lui.

— Şi totuşi, poate că are o droaie de cei mai buni prieteni.

— Nu, n-are cum să aibă. Nu şi dacă-i „cel mai bun”.

— Ba da. Eu una am patru cei mai buni prieteni.

— Atunci eşti o ciudată.

— Kate! Ai auzit cum mi-a zis?

— Şi ce-ţi pasă? o întrebă Kate în timp ce o ajuta pe Jameesha să-şi scoată halatul de pictură. Spune-i că ea e ciudată.

— Ba tu eşti ciudată, i-o întoarse Jilly Emmei G.

— Ba nu.

— Ba da.

— Kate a zis că eşti, aşa că eşti.

— N-am zis asta, spuse Kate.

— Ba ai zis.

Kate se pregătea să răspundă „Ba nu”, însă, din mers, se răzgândi şi spuse:

— Ei, în orice caz, nu eu am început tărăşenia asta.

Se aflau în colţul păpuşilor – şapte fetiţe şi gemenii Samson, Raymond şi David. Într-un alt colţ se înghesuiau ceilalţi şase băieţei, strânşi în jurul mesei cu nisip, pe care o transformaseră într-un teren de sport. Foloseau o lingură de plastic ca să catapulteze piese de Lego într-o ţeavă metalică dintr-un set de Jell-O plasată în capul mesei. De cele mai multe ori ratau ţinta, însă, ori de câte ori o nimerea vreunul, se lăsa cu explozii de chiote, iar ceilalţi începeau să-şi tragă coate şi să se lupte cu îndârjire să pună mâna pe lingură şi să-şi încerce şi ei norocul.

În asemenea momente, Kate ar fi trebuit să se ducă la ei, să-i potolească, dar n-o făcea. Las’ să-şi ardă o parte din energie, îşi zicea în sinea ei. În plus, nu era educatoarea lor, ci doar asistenta acesteia – o distanţă ca de la cer la pământ.

Grădiniţa Spiriduşilor din Charles Village fusese înfiinţată de către doamna Edna Darling cu patruzeci şi cinci de ani în urmă. Tot ea se afla la cârma ei, iar toate educatoarele ei erau suficient de vârstnice ca să aibă nevoie de asistente – câte una de căciulă şi încă două, pe deasupra, pentru grupa micuţilor în vârstă de doi ani, care presupunea eforturi suplimentare –, fiindcă cine le-ar fi putut pretinde să alerge după o bandă de mici derbedei la o vârstă atât de avansată? Grădiniţa ocupa subsolul Bisericii Aloysius, însă cea mai mare parte era situată deasupra solului, aşa încât camerele erau luminoase şi vesele, prevăzute cu o uşă

dublă, ce dădea direct spre locul de joacă. Pe latura opusă uşilor fusese ridicat un perete, formând un separeu, cancelaria, unde femeile în vârstă îşi petreceau o mare parte din timp bând ceai de plante şi discutându-şi problemele medicale ce ţineau de înaintarea în vârstă. Din când în când, câte o asistentă se încumeta să intre acolo, să bea o cană de ceai ori să folosească baia cancelariei, cu chiuvetă şi toaletă pentru adulţi; însă de fiecare dată rămânea cu impresia că întrerupe o întrunire privată şi prefera să nu zăbovească prea mult acolo, chiar dacă educatoarele se purtau binevoitor cu ea.

Eufemistic vorbind, Kate nu avusese în ruptul capului de gând să lucreze vreodată într-o grădiniţă. Totuşi, în anul doi de facultate îi spusese profesorului de botanică că explicaţia dată de el fotosintezei scârţâie rău de tot. Situaţia a escaladat şi, în cele din urmă, a fost poftită să plece. Se temuse de reacţia tatălui ei, dar, după ce a auzit toată povestea, acesta i-a spus: „Păi, ai avut dreptate: *chiar* scârţâie rău de tot” – şi cu asta, basta. Aşa că s-a trezit din nou acasă, fără nicio treabă, până când mătuşa Thelma a intervenit şi a aranjat să capete slujba de la grădiniţă. (Mătuşa Thelma făcea parte din consiliul de administraţie. Făcea parte din multe consilii.) Teoretic, Kate ar fi putut depune o cerere pentru reprimirea la colegiu în anul următor, dar, cum-necum, n-a mai depus-o. Lui taică-său probabil îi scăpase faptul că ea avea şi această opţiune şi, de bună seamă, şi ;ui îi convenea s-o aibă mai degrabă pe lângă casă, să se ocupe de gospodărie şi de sora ei mai mică, care, la vremea aceea, avea doar cinci ani, însă punea deja la grea încercare abilităţile bătrânei lor menajere.

Educatoarea a cărei asistentă era Kate se numea

doamna Chauncey. (Toate educatoarele erau „doamne” în relaţia cu asistentele lor.) Era o femeie tacticoasă, extrem de corpolentă, care se îngrijise de copiii în vârstă de patru ani încă dinainte de-a se fi născut Kate. De regulă, îi trata cu un aer distrat, benign, însă atunci când unul dintre ei întrecea măsura, numai ce răsuna un „Connor Fitzgerald, să ştii că *văd* ce ai de gând să faci!” sau „Emma Gray, Emma Wills: priviţi drept înainte!” Kate i se părea prea indulgentă. Dacă vreunul dintre copii refuza să se culce în timpul programului de odihnă, Kate spunea „Bine, fie!” şi ieşea furioasă din încăpere. Doamna Chauncey îi arunca o privire plină de reproş, iar apoi îi spunea copilului *„Cineva* nu face ce i-a spus domnişoara Kate”. În asemenea momente, Kate se simţea ca o impostoare. Cine e ea, la urma urmei, să-i poruncească unui copil să tragă un pui de somn? Îi lipsea cu totul autoritatea şi copiii ştiau asta; păreau s-o considere un copil de patru ani ceva mai înalt şi mai zgomotos. Nici măcar o dată în cei şase ani petrecuţi la grădiniţă nu i se adresaseră învăţăceii ei cu „domnişoara Kate”.

Din când în când, Kate se gândea să-şi caute de lucru în altă parte, însă niciodată nu se alegea cu nimic. Adevărul e că nu ştia să dea bine la interviuri. Şi, oricum, nu-şi imagina ce pregătire i-ar trebui ca să poată face altceva.

În căminul studenţesc mixt de la colegiu se lăsase într-un rând ademenită să joace o partidă de şah în sala de club. Ea nu era foarte bună la şah, însă era o jucătoare temerară, cutezătoare şi neconvenţională, aşa că reuşi să-şi menţină un timp adversarul în defensivă. Un mic grup de colege de cămin se adunaseră în jurul tablei, să urmărească partida, însă Kate nu le acordă nicio atenţie până când îl auzi pe

băiatul din spatele ei şoptindu-i persoanei de lângă el: „Nu are. Niciun. Plan.” Acesta era adevărul, de fapt. Şi pierdu partida la scurt timp după aceea.

Acum se gândea adesea la această remarcă în timp ce mergea la grădiniţă în fiecare dimineaţă. În timp ce îi ajuta pe cei mici să-şi dea jos cizmele, în timp ce le curăţa unghiile de plastilină, în timp ce le punea câte un plasture pe genunchii juliţi. În timp ce-i ajuta să-şi încalţe cizmele.

Nu are. Niciun. Plan.

La prânz aveau tăiţei cu sos de roşii. Ca de obicei, Kate stătea în capul uneia din mese, iar doamna Chauncey în capul celei de-a doua mese, de cealaltă parte a sălii de mese, cu grupa împărţită între ele două. Înainte de a se aşeza pe locurile lor, copiii trebuiau să-şi ridice sus mâinile, întâi palmele, iar apoi dosul palmei, să le inspecteze Kate şi doamna Chauncey. Pe urmă luau cu toţii loc şi doamna Chauncey bătea cu furculiţa în paharul ei de lapte şi spunea cu glas tare: „Momentul binecuvântării!” Copiii îşi trăgeau capul între umeri.

— Doamne Dumnezeule, spuse doamna Chauncey pe un ton răsunător, îţi mulţumim pentru ofranda acestui prânz şi pentru aceste feţişoare proaspete şi drăgălaşe. Amin.

Copiii de la masa lui Kate începură imediat să se agite.

— Kate a stat cu ochii deschişi, le spuse Chloe celorlalţi.

— Da, şi? Care-i treaba, domnişoară Mironosiţă? făcu ea.

Replica ei îi făcu pe gemenii Samson să chicotească.

— Domnişoara Mironosiţă, repetă David ca pentru sine, parcă memorând cuvintele, cu gând să le folosească pe viitor.

— Dacă deschizi ochii în timpul rugăciunii, Dumnezeu o să creadă că nu eşti recunoscătoare, comentă Chloe.

— Păi, *nu* sunt recunoscătoare, că nu-mi plac pastele, i-o întoarse Kate.

Se lăsă o tăcere cumplită.

— Cum aşa, nu-ţi plac pastele? o întrebă Jason în cele din urmă.

— Au un miros de câine jilav, răspunse Kate. N-ai băgat de seamă?

— Câh! exclamară cu toţii.

Îşi băgară nasul în farfurii şi adulmecară mâncarea.

— Am avut dreptate? îi întrebă Kate.

Se uitară unii la alţii.

— Da, făcu Jason.

— Zici că mi l-au băgat pe Fritz al meu la cazan şi l-au gătit, adăugă Antwan.

— *Câââh!*

— Dar morcovii-s OK, spuse Kate. Începea să-i pară rău c-a început toată discuţia asta: Daţi-i bătaie, mâncaţi cu toţii.

Vreo doi prichindei puseră mâna pe furculiţă. Cei mai mulţi, nu.

Kate băgă mâna în buzunarul blugilor şi scoase un cârnăcior de vită. Întotdeauna avea la ea unul, în caz că nu-i plăcea prânzul, căci era o mofturoasă. Smulse cu dinţii o bucăţică şi începu să mestece. Din fericire, nici unuia dintre copii nu-i plăcea carnea de vită, cu excepţia Emmei W., care, însă, îşi înfuleca de zor pastele, aşa că nu fu nevoită să împartă cârnăciorul cu ea.

— S-aveţi o zi de luni frumoasă, băieţi şi fete! le ură doamna Darling apropiindu-se vijelios de masa lor, proptindu-se în bastonul ei din aluminiu.

Ţinea morţiş să treacă prin sala de mese, pe la fiecare grupă, în timpul prânzului, şi de fiecare dată izbutea să strecoare şi denumirea zilei lucrătoare în urarea ei.

— S-aveţi o zi de luni frumoasă, doamnă Darling, murmurară copiii, în timp ce Kate îşi îndesă, pe şest, îmbucătura de cârnat sub falca stângă.

— De ce mănâncă aşa de puţini dintre voi? se interesă doamna Darling. (Nimic nu-i scăpa.)

— Tăiţeii au miros de câine jilav, spuse Chloe.

— Poftiiim? Doamne sfinte! exclamă doamna Darling ducându-şi la pieptul opulent o mână zbârcită, plină de pistrui. Mi se pare mie că ai uitat de regula lui Ceva Drăguţ, spuse ea. Copii, cine poate să-mi spună regula lui Ceva Drăguţ?

Toată lumea tăcu.

— Jason?

— Dacă nu poţi să spui ceva drăguţ, mai bine nu spune nimic, mormăi Jason.

— „Nu spune nimic”. Corect. Ne poate spune cineva ceva drăguţ despre prânzul de azi?

Linişte.

— Domnişoară Kate, *dumneavoastră* ne puteţi spune ceva drăguţ?

— Păi, cu siguranţă e... strălucitor.

Doamna Darling o privi lung, sfredelitor, dar nu mai adăugă decât: „În regulă, copii. Poftă bună”. Apoi se deplasă şontâc-şontâc spre masa doamnei Chauncey.

— Strălucitor ca un câine jilav strălucitor, le şopti Kate copiilor.

Aceştia izbucniră în hohote de râs. Doamna Darling

se opri şi se întoarse pe călcâie proptindu-se în baston.

— Ah, apropo, domnişoară Kate, zise ea, puteţi să treceţi astăzi pe la biroul meu în timpul programului de odihnă?

— Desigur, răspunse Kate şi îşi înghiţi dumicatul de cârnat din gură.

Copiii întoarseră capul spre ea făcând ochii cât cepele. Până şi un ţânc în vârstă de patru ani ştia că nu-i deloc bine să fii chemat la birou.

— *Nouă* ne placi, o asigură Jason după o clipă de tăcere.

— Mulţumesc, Jason.

— Când eu şi cu frate-meu o să creştem mari, o să ne însurăm cu tine, adăugă David Samson.

— Ăăă, mulţumesc. Apoi bătu din palme şi spuse: Ştiţi ce? Azi, la desert, avem îngheţată profiterol.

Copiii scoaseră câte un „Mm” discret, dar pe chipuri le rămase întipărită îngrijorarea.

Abia îşi terminară îngheţata când în uşa sălii de mese apărură copiii în vârstă de cinci ani, înghesuindu-se unii în alţii şi ieşind din rând. Din limitele lumii ei mărunte, lui Kate îi păreau nişte uriaşi din ce în ce mai mari, care o intimidau, deşi cu doar un an în urmă fuseseră grupa ei de patru ani.

— Să mergem, copii! îi îndemnă doamna Chauncey, ridicându-se greoi în picioare. Ţinem lumea pe loc. Spuneţi-i mulţumesc doamnei Washington.

— Mulţumim, doamnă Washington, spuseră copiii în cor.

Doamna Washington le zâmbi, dădu din cap cu un aer regal şi îşi şterse mâinile de şorţ stând în uşa ce dădea spre bucătărie. (În Grădiniţa Spiriduşilor se punea un mare accent pe bunele maniere.) Prichindeii

de patru ani formară un rând cât de cât ordonat şi se strecurară pe lângă cei de cinci ani, făcându-se mici, plini de respect, cu Kate în ariergardă. În timp ce trecea pe lângă Georgina, asistenta de la grupa de cinci ani, îi şopti acesteia: „Trebuie să mă duc la birou”.

— Bleah! făcu Georgina. Păi, Doamne ajută!

Era o tânără cu o înfăţişare plăcută, cu obraji rozalii, cu burta uriaşă din cauza primei sarcini. Kate ar fi băgat mâna-n foc că *ea* n-a trebuit să se prezinte niciodată la birou.

În camera grupei de patru ani, descuie debaraua, să scoată pătuţurile pliante, din aluminiu, pe care cei mici trăgeau câte un pui de somn. Le aranjă de jur-împrejurul încăperii şi le împărţi păturile şi perniţele ţinute de ei în dulăpioarele lor, zădărnicind, ca de obicei, planul celor mai guralive patru fetiţe, care aveau de gând să se culce în acelaşi colţ. De regulă, doamna Chauncey îşi petrecea intervalul dedicat odihnei în cancelarie, dar astăzi se întoarse după prânz în camera celor de patru ani, se aşeză la catedră şi îşi scoase din sacoşa ei de pânză un *Baltimore Sun.* Pesemne că auzise când o chemase doamna Darling pe Kate în birou.

Liam D. spuse că lui nu-i e somn. Aşa zicea în fiecare zi, după care tocmai de el trebuia să tragă Kate, să-l trezească dintr-o torpoare totală când se făcea ora de ieşit la joacă. Aranjă pătura sub el, de fiecare parte, cum îi plăcea lui – o pătură albă, din flanel, cu două dungi galbene, pe care continua s-o numească în continuare „pătuia” lui când ceilalţi nu se aflau prin preajmă, să-l poată auzi. Apoi, trebui să-i desfacă lui Jilly părul prins în coadă, să n-o împungă agrafa când stă culcată. Kate îi strecură agrafa sub

perniţă şi-i spuse:

— Ţine minte unde e, s-o găseşti când te scoli.

Probabil c-o să se întoarcă la timp, să-i aducă aminte, dar dacă n-o să se mai întoarcă? Îşi trecu degetele prin părul lui Jilly, răsfirându-i-l – un păr castaniu, moale, mătăsos, mirosind a şampon şi a creioane de colorat. Nu va fi aici să-l ajute pe Antwan să-şi învingă sfiala în faţa celor care-l intimidează; şi n-o să ştie niciodată cum s-a descurcat Emma B. cu noua ei surioară, care urma să vină în iunie din China.

Nu-i adevărat că-i urăşte pe prichindei. Cel puţin câţiva dintre ei chiar îi plăceau. Problema e că nu-i plac *toţi* copiii, că doar nu sunt membrii uniformi ai unei mici încrengături sau mai ştiu eu ce.

Adoptă un ton impasibil când îi spuse doamnei Chauncey „Mă-ntorc într-o clipă!”.

Doamna Chauncey îi zâmbi şi-atât (deloc suspicioasă? plângându-i de milă?) şi trecu la pagina următoare.

Biroul doamnei Darling era lângă camera celor de doi ani, unde copiii erau atât de mititei, încât dormeau pe saltele întinse pe duşumea în loc de pătuţuri, să nu cumva să se rostogolească din ele. Camera lor era cufundată în semiîntuneric, din câte îşi dădu ea seama privind pe singurul geam al uşii, iar dinăuntru părea să răzbată o tăcere intensă, voită.

Geamul de la uşa doamnei Darling îi dezvălui silueta ei, aşezată la birou; vorbea la telefon în timp ce frunzărea un teanc de hârţoage. Totuşi, de-ndată ce Kate bătu la uşă, îşi luă rămas-bun scurt şi puse receptorul în furcă.

— Intră! strigă ea.

Kate intră şi se lăsă pe scaunul cu spătar drept aşezat cu faţa la birou.

— Am primit, în sfârşit, un preţ estimativ pentru înlocuirea covorului pătat, îi spuse doamna Darling.

— Îhî, făcu Kate.

— Se pune, totuşi, întrebarea: *de ce* e pătat? E clar că undeva există o scurgere şi până nu aflăm de unde se infiltrează rugina nu are niciun rost să punem noul covor.

Kate nu avu de făcut niciun comentariu, aşa că rămase tăcută.

— Mda, făcu doamna Darling. Dar să lăsăm asta. Îşi ordonă hârţoagele meticulos şi le puse într-un dosar. Apoi întinse mâna după altul.

(Al lui Kate? O fi având Kate un dosar? Ce Dumnezeu o fi conţinând?) Îl deschise şi scrută o clipă prima coală, apoi o pironi cu privirea pe Kate, pe deasupra lentilelor.

— Aşa, deci, zise ea. Kate, mă-ntreb: cum anume îţi evaluezi activitatea desfăşurată aici?

— Ce anume?

— Activitatea de la grădiniţă. Abilităţile tale educaţionale.

— Aha, făcu Kate. *Eu* nu ştiu.

Spera că şi asta poate să treacă drept răspuns, însă, când doamna Darling continuă s-o privească cu tâlc, adăugă:

— Vreau să spun că nu-s cu adevărat educatoare. Sunt doar asistentă.

— Da?

— Nu fac decât să ajut.

Doamna Darling continuă s-o privească lung.

— Dar cred că fac o treabă OK, răspunse Kate în cele din urmă.

— Mda, făcu doamna Darling, aşa şi e, în cea mai mare parte.

Kate încercă să-şi mascheze surprinderea.

— Ba chiar aş zice că mititeii par să ţină la tine.

Cuvintele „dintr-un motiv misterios” păreau să atârne tăcute în încăpere.

— Din păcate, cred că părinţii lor nu au aceleaşi sentimente.

— Ah, exclamă Kate.

— Am mai discutat treaba asta, Kate. Ţii minte?

— Mda, ţin minte.

— Noi două am mai avut nişte discuţii pe tema asta. Nişte discuţii foarte *serioase*.

— Corect.

— Acum e vorba de domnul Crosby. Tatăl Jameeshei.

— Ce problemă are?

— Susţine că ar fi discutat cu tine joi, spuse doamna Darling apucând prima coală din dosar şi, reaşezându-şi ochelarii, să o studieze. Joi dimineaţă, când a adus-o pe Jameesha la grădiniţă. Ţi-a spus că vrea să discute cu tine despre prostul obicei al Jameeshei de a-şi suge degetul mare.

— Degetele, o corectă Kate.

Jameesha avea prostul obicei de a-şi suge degetele mijlocii, cu degetul mic şi cu arătătorul înălţându-se pe laterale ca în semnul care înseamnă „te iubesc”. Kate mai văzuse de câteva ori acest obicei. Cu un an în urmă, la fel făcea Benny Mayo.

— Aşa-i, îşi suge degetele. Te-a rugat să-i interzici treaba asta ori de câte ori o vezi.

— Ţin minte.

— Şi ţii minte şi ce i-ai răspuns?

— I-am spus că n-ar trebui să-şi facă griji din cauza asta.

— Atâta tot?

— I-am spus că odată şi odată, nu peste mult timp, o să se oprească de la sine.

— I-ai spus că... şi aici doamna Darling citi cu glas tare de pe coala de hârtie: Ai spus: „Există şanse să se oprească destul de curând, atunci când degetele o să-i crească atât de lungi încât o să ajungă să-şi scoată ochii cu ele”.

Kate pufni în râs. Nu-şi dăduse seama că a fost chiar atât de spirituală.

— Cum crezi că s-a simţit domnul Crosby la auzul acestor vorbe? o întrebă doamna Darling.

— De unde să ştiu *eu* cum s-a simţit el?

— Ei bine, ai putea încerca să ghiceşti, o pofti doamna Darling. Dar o să merg mai departe şi-o să-ţi spun de ce nu încerc eu. A simţit că eşti... citi din nou cu glas tare, „uşuratică şi lipsită de respect”.

— Aha.

Doamna Darling puse jos coala.

— Mi te imaginez ajungând într-o bună zi o educatoare matură, adevărată.

— Puteţi?

Kate nu băgase de seamă până acum că în acest loc ar exista vreo şansă reală de promovare profesională. În mod clar, nu avea nicio dovadă în acest sens.

— Mi te imaginez ocupându-te de o grupă odată ce-o să te maturizezi, spuse doamna Darling, dar, când zic să te „maturizezi”, nu mă rezum doar la înaintarea în vârstă.

— Aaa, nu.

— Vreau să spun că trebuie să-ţi dezvolţi nişte abilităţi de comunicare socială. Oarece tact, autocontrol, diplomaţie.

— OK.

— Înţelegi măcar despre ce-ţi vorbesc?

— Despre tact, autocontrol, diplomaţie.

Doamna Darling o sfredeli o clipă cu privirea.

— Pentru că, altminteri, nu te văd continuându-ţi activitatea în mica noastră comunitate, Kate. Dar mi-aş *dori* să te văd. Mi-ar plăcea să te păstrez, de dragul mătuşii tale, dar ai o situaţie foarte precară aici; vreau să ştii asta.

— Am înţeles, zise Kate.

Doamna Darling nu păru foarte convinsă de acest lucru, însă, după o pauză, spuse:

— Foarte bine, Kate. Lasă uşa deschisă la plecare, te rog.

— Desigur, doamnă D., răspunse Kate.

— Cred că m-au pus într-o perioadă de probă, îi povesti ea asistentei de la grupa copiilor de trei ani.

Stăteau amândouă pe terenul de joacă şi supravegheau balansoarele, să nu moară vreun copil accidentat.

— Păi, nu erai deja în perioada de probă?

— Ah, exclamă Kate, s-ar putea să ai dreptate.

— De data asta ce-ai mai făcut?

— Am insultat un părinte.

Natalie se strâmbă, toate aveau aceeaşi părere despre părinţi.

— E vorba de tăticul cel diliu, maniacul ăla cu controlul, care tot încearcă să facă din copiliţa lui Domnişoara Perfecţiune.

Tocmai atunci sosi, însă, şi Adam Barnes cu doi dintre ţâncii de doi ani, aşa încât Kate schimbă subiectul, (întotdeauna se străduia să pară o persoană mai cumsecade decât era în realitate atunci când apărea Adam.)

— Care-i treaba? le întrebă el.

— A, nimic extraordinar, răspunse Natalie în timp ce Kate îi zâmbi prosteşte, vârându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Gregory ar dori să se dea în balansoar, spuse Adam. I-am zis că, poate, unul dintre băieţii mai mari o să-l lase şi pe el.

— Desigur, spuse Natalie. Donny, strigă ea, vrei să-l laşi un pic şi pe micul Gregory să se dea în balansoar?

N-ar fi făcut asta pentru nimeni în lume, în afară de Adam. Copiii trebuiau învăţaţi să aştepte – chiar şi cei de doi ani. Kate se uită la ea pe sub sprâncene, iar Donny răspunse:

— Da' abia am început să mă dau şi eu!

— Păi, în cazul ăsta, interveni Adam imediat, în cazul ăsta, n-ar fi drept. Nu-i aşa, Gregory, că nu vrei să fii nedrept cu Donny?

Atitudinea lui Gregory sugera, însă, că *vrea* să fie nedrept cu Donny. Ochii i se umplură de lacrimi şi bărbia începu să-i tremure.

— Sau am eu o idee! spuse Natalie pe un ton super-entuziasmat. Gregory, poţi să te dai împreună cu Donny. Donny e băiat mare şi poate să se dea odată cu tine!

Kate simţi că-i vine să vomite. Aproape că-i venea să mimeze că-şi vâră un deget în gâtlej, dar se stăpâni la timp. Din fericire, Adam nu se uita la ea. Tocmai îl sălta pe Gregory pe balansoar, în faţa lui Donny, care, măcar, accepta acest compromis, iar apoi se duse la celălalt capăt şi îşi lăsă mâna pe leagăn, în spatele lui Jason, să-i adauge un pic de greutate. Adam era singurul bărbat cu funcţia de asistent din toată grădiniţa, un tip înalt, ciolănos, cu o figură

binevoitoare, absolvent de engleză, cu o chică de păr negru şi barba cârlionţată. Doamna Darling avea sentimentul că a fost extrem de îndrăzneaţă angajându-l, deşi la vremea aceea majoritatea grădiniţelor aveau mai mulţi educatori bărbaţi. Mai întâi îl pusese să lucreze cu grupa copiilor de cinci ani, cunoscuţi şi drept Pre-Pre, deoarece aceştia erau destul de mari ca să se înscrie în anul pregătitor, dar se considera că mai au nevoie de un an de socializare. Doamna D. simţea că un bărbat ar asigura disciplina şi coerenţa necesare. Totuşi, Adam se dovedi un om atât de blând, atât de fin şi săritor, încât la jumătatea primului său an făcu rocada cu Georgina. Acum era fericit să se ocupe de micuţii de doi ani, să le şteargă nasul şi să le aline, la o adică, dorul de casă, iar înainte de ora de odihnă, putea fi auzit cântând cântece de leagăn cu glasul său grav, în acompaniamentul acordurilor soporifice ale chitarei sale. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, era cu mult mai înalt decât Kate şi, totuşi, în prezenţa lui, ea se simţea întotdeauna prea mare şi prea lălâie. Îşi dorea brusc să fie mai delicată, mai gingaşă, mai feminină şi se jena de lipsa ei de graţie.

Îşi dorea să aibă o mamă. Ei, da, *avusese* o mamă, dar îşi dorea să fi avut una care s-o înveţe cum să se descurce mai bine în viaţă.

— Te-am văzut plimbându-te în timpul orei de odihnă, îi spuse Adam în timp ce-şi vedea de balansoar. Ai avut necazuri cu doamna Darling?

— Nu... răspunse ea. *Ştii* tu. Am discutat despre un copilaş care-mi face probleme.

Natalie scoase un fornăit. Kate îi aruncă o privire furioasă, iar Natalie afişă un aer exagerat de „Vai-*scuză*-mă”. Era atât de evident. Toată lumea ştia

că-i moartă după Adam.

Săptămâna trecută făcuse înconjurul şcolii vestea că Adam i-a dat lui Sophie Watson unul dintre prinzătorii de vise confecţionaţi de el însuşi. „Oho!” exclamase toată lumea. Totuşi, Kate şi-a zis că, poate, a făcut acest gest doar fiindcă Sophia era colega lui asistentă la cei de doi ani.

Tact, autocontrol, diplomaţie. Ce diferenţă o fi între tact şi diplomaţie? Poate că „tact” se referă la a spune lucrurile în chip politicos, iar „diplomaţie” înseamnă să nu spui nimic. Da, dar nu la asta se referă şi „autocontrolul”?

Kate observă că oamenii tind să facă risipă de cuvinte. Folosesc mult mai multe cuvinte decât e cazul.

Se plimba fără grabă în drum spre casă, fiindcă era o vreme nespus de frumoasă. Dimineaţa fusese de-a dreptul frig, însă de atunci se încălzise şi acum Kate îşi ducea geaca aruncată pe-un umăr. Un cuplu tânăr înainta în faţa ei în pas domol, fata povestea pe îndelete ceva despre o altă fată, pe nume Lindy, dar Kate nu încercă să-i depăşească.

Se întrebă dacă panseluţele albastru-pal, spălăcite, pe care le văzuse în urna din grădina cuiva ar înflori şi în curtea ei din spate. Aceasta era mult prea umbroasă.

Deodată se auzi strigată. Întoarse capul şi zări un bărbat cu părul deschis la culoare păşind grăbit spre ea, cu un braţ ridicat, de parcă ar fi făcut semn unui taxi să oprească. Vreme de-o clipă nu-şi dădu seama ce-ar putea avea cu ea, însă pe urmă îl recunoscu pe asistentul-cercetător al tatălui ei. O derutase faptul că nu purta halatul din laborator, ci blugi şi un jerseu simplu, de culoare gri.

— Salut! zise el ajungând-o din urmă. (Era un fel de „Saliut”.)

— Peter, spuse ea.

— Piotr, o corectă el.

— Ce mai faci? spuse ea.

— Mă tiem că s-ar putia să răciesc, îi zise el. Îmi curge nasul şi strănut întruna. M-a luat de-aseară.

— Naşpa, făcu ea.

Îşi continuă drumul, iar el îşi potrivi ritmul paşilor cu al ei.

— A fost bine la grădiniţă? se interesă el.

— Da.

Acum erau exact cu un pas în urma tânărului cuplu. Lindy ar trebui să-i dea papucii tipului, spunea fata; o face nefericită; la care, băiatul răspunse:

— Nu ştiu ce să zic, mie mi se pare un tip mişto.

— Măi, tu nu ai *ochi*? îl luă fata la rost. Tot timpul când sunt împreună, ea se uită întruna la el, iar el îi evită privirea întruna. Toată lumea a observat – şi Patsy, şi Paula, şi Jane Ann şi, până la urmă, soră-mea i-a spus de la *obraz* lui Lindy, i-a spus...

Piotr o apucă pe Kate uşurel de braţ, s-o ghideze când îi depăşiră pe tineri. Gestul lui o descumpăni o clipă. Era doar cu puţin mai înalt decât ea, dar se chinuia să ţină pasul cu el. Însă pe urmă se întrebă ce rost avea asta, aşa că merse mai încet. El îi urmă exemplul.

— N-ar trebui să fii la lucru? îl întrebă ea.

— Ba da! Tocmai mă duciam.

Cum laboratorul era situat cu două străzi în urma lor, afirmaţia lui era complet ilogică, dar nu-şi bătea ea capul cu treaba asta. Aruncă o privire scurtă spre ceasul de mână. Îi plăcea să ajungă acasă înaintea lui Bunny, care nu are voie să se distreze cu băieţii atunci

când e singură acasă, dar uneori tot îşi face de cap.

— La noi în ţară e un provierb, spuse Piotr.

Măi, să fie, ăştia mereu au câte un proverb, îşi spuse Kate în sinea ei.

— Noi ziciem: „Munca, dacă-i împărţită în siegmente, ţine mai puţin, ca timp, diecât dacă-i un singur tot”.

— E tare, spuse Kate.

— Die cât timp îţi laşi părul să crească?

Schimbarea de subiect o luă prin surprindere.

— Poftim? făcu ea. Ah. Cam de printr-a opta. Nu ştiu. Pur şi simplu, mă săturasem de-atâta trăncăneală.

— Trăncăneală?

— De la salonul de cosmetică. Turuială, turuială, turuială; locurile astea fojgăiesc de-atâta turuială. Femeile nici n-apucă să se aşeze şi încep să trăncănească – despre iubiţi, soţi, soacre. Colegele de cameră, prietenele geloase. Certuri, neînţelegeri, poveşti de dragoste şi divorţuri. Ce-or fi având atâta de trăncănit? Mie uneia nu-mi venea în minte absolut nimic. Îmi dezamăgeam de fiecare dată cosmeticiana. Până la urmă, mi-am zis: „Ei, fir-ar să fie. O să renunţ să-mi mai tund părul”.

— Iesti nemaipomeniât die atrăgător, spuse Piotr.

— Mulţumesc, îi răspunse Kate. Ei, uite, aici dau colţul. Cred că-ţi dai seama că laboratorul e încolo, nu?

— Ah! Ieste înapoi, într-acolo, exclamă Piotr. Chestia asta nu părea să-l deranjeze prea tare: OK, Kate! Pie curând! Mi-a făcut plăciere să port o discuţie drăguţă.

Kate o luase deja pe strada ei şi flutură un braţ fără să privească în urmă.

Abia intră în casă, că şi auzi un glas care era clar

de bărbat.

— *Bunny*! strigă ea pe cel mai sever ton cu putinţă.

— Aici sunt! răspunse Bunny pe-un ton cântat.

Kate îşi aruncă jacheta pe banca din antreu şi intră în camera de zi. Bunny şedea pe canapea, toată numai cârlionţi aurii, delicaţi, şi o feţişoară vai-atât-de-nevinovată şi o bluză fără umeri mult prea subţire pentru acest anotimp; iar băiatul din vecini, alde Mintz, şedea lângă ea.

Apăruse la orizont ceva nou. Edward Mintz, mai mare decât Bunny cu mai mulţi ani, era un tinerel cu aspect bolnăvicios, cu nişte perciuni bejulii, neuniformi, ce-i ajungeau până la bărbie şi care lui Kate îi aminteau de nişte licheni. Terminase liceul cu două veri în urmă, dar nu reuşise să prindă loc la vreo facultate; maică-sa susţinea că ar suferi de „boala aia japoneză”.

— Despre ce boală e vorba? întrebase Kate, la care domnul Mintz îi răspunsese:

— Cea de care suferă tinerii care se încuie în camerele lor şi refuză să-şi ducă viaţa mai departe.

Doar că Edward părea legat nu de camera sa, ci de veranda închisă, care dădea spre fereastra de la sufrageria familiei Battista, unde putea fi văzut cât era ziulica de lungă şezând pe un şezlong, îmbrăţişându-şi genunchii duşi la gură şi fumând ţigarete suspect de finuţe.

Ei, da: măcar nu exista încă pericolul unei poveşti de dragoste. (Bunny avea o slăbiciune pentru băieţii care aduceau cu jucătorii de fotbal american.) Şi totuşi, regula era regulă, aşa încât Kate puse piciorul în prag:

— Bunny, ştii că n-ai voie să primeşti pe nimeni când eşti singură acasă.

— Să primesc! se răţoi Bunny făcând ochii mari, cu

un aer descumpănit. Ridică demonstrativ notesul spiralat care stătuse deschis în poala ei: Acum sunt la lecţia de spaniolă!

— Nu zău!

— I-am cerut voie lui papa, ţii minte? *Señora* McGillycuddy mi-a zis că am nevoie de un meditator? I-am cerut voie lui papa şi el a zis că e-n regulă?

— Da, însă... începu Kate.

Da, însă el, cu siguranţă, nu înţelegea prin asta vreun băieţandru fumător de iarbă de prin vecini. Kate nu spuse asta. (Diplomaţie.) Se întoarse, în schimb, spre Edward şi îl întrebă pe el:

— Eşti chiar aşa de bun la spaniolă, Edward?

— Da, doamnă, am studiat-o cinci semestre.

Nu-şi dădu seama dacă a zis „doamnă” la mişto sau la modul serios. Oricum ar fi fost, tot o enerva; nu era chiar *aşa* de bătrână.

— Uneori chiar gândesc în spaniolă, o asigură el.

Replica asta o făcu pe Bunny să chicotească. Bunny chicotea din orice.

— M-a învăţat deja atâtea lucruri? zise ea.

Un alt obicei enervant de-al ei era să transforme propoziţiile afirmative în interogative. Lui Kate îi plăcea s-o împungă prefăcându-se că are impresia că-s cu *adevărat* întrebări.

— N-am de unde să ştiu, nu-i aşa? Doar n-am fost aici, cu voi.

— Ce? întrebă Edward.

— N-o băga în seamă? îl sfătui Bunny.

— Am primit câte un zece sau nouă la spaniolă în fiecare semestru, în afară de ultimul an, spuse Edward, dar atunci n-a fost din vina mea. Sufeream de stres.

— Ei, şi totuşi, Bunny n-are voie să primească musafiri de sex bărbătesc atunci când nu mai e nimeni

altcineva acasă.

— Ah! Asta-i de-a dreptul umilitor! strigă Bunny.

— Şi nu mai pot eu de asta! i-o întoarse Kate. Continuaţi; o să fiu pe-aproape, îi preveni ea şi ieşi.

Apucă s-o audă pe Bunny murmurând în urma ei: „*Un bitcho!*"

— *Una bitch-AH*, o corectă Edward pe un ton didactic.

Se porniră să râdă pe înfundate.

Bunny nu era nici pe departe aşa de drăgălaşă cum credea lumea.

De fapt, Kate nu reuşise să priceapă nici măcar de ce-o fi existând Bunny pe faţa pământului. Mama lor – o blondă fragilă, tăcută, cu părul în nuanţe roz-auriu, cu ochii la fel de înstelaţi ca ai lui Bunny – îşi petrecuse primii paisprezece ani din viaţa lui Kate internându-se şi externându-se în şi din diferite aşa-zise „aşezăminte de odihnă". Pe urmă, din senin, se născuse Bunny. Lui Kate îi era greu să-şi imagineze că părinţilor ei li s-ar fi putut părea o idee bună. Poate că nu li se păruse; poate fusese un caz de pasiune dezlănţuită. Asta era însă şi mai greu de imaginat. În orice caz, a doua sarcină a scos la iveală un defect al inimii lui Thea Battista, sau poate chiar ea a fost cauza acestui defect, şi s-a stins din viaţă până să împlinească Bunny un an. Pentru Kate, moartea ei n-a însemnat o schimbare faţă de absenţa cu care se obişnuise de-o viaţă. Iar Bunny nici măcar nu-şi aducea aminte de mama lor, deşi unele gesturi de-ale ei semănau, în chip straniu, cu ale maică-sii – felul cum se ţinea, cu un aer serios, de bărbie, de pildă, sau obiceiul ei de a-şi ronţăi cu delicateţe vârful degetului arătător. Aproape că-ţi venea să crezi c-o studiase pe maică-sa din pântece. Mătuşa Thelma, sora lui Thea, întotdeauna spunea:

— Ah, Bunny, jur că-mi vine să plâng de câte ori te văd. Eşti bucăţică ruptă din săraca maică-ta!

Kate, pe de altă parte, nu semăna câtuşi de puţin cu mama lor. Kate avea tenul negricios, avea oasele mari şi era greoaie. Ar fi părut absurdă dacă şi-ar fi ros vreun deget şi nimeni nu-i spusese vreodată c-ar fi drăgălaşă.

Kate era una bitcha.

— Katherine, draga mea!

Kate se întoarse de la aragaz surprinsă de-a binelea. Tatăl ei o privea din uşă cu un zâmbet strălucitor aşternut pe chip.

— Cum a fost azi? o întrebă el.

— A fost bine.

— A mers bine treaba?

— Semi-OK.

— Excelent! exclamă el rămânând locului.

De regulă, se întorcea de la laborator cu o mină îngrijorată, cu gândul tot la ceea ce lucrase peste zi, dar poate că astăzi făcuse vreo descoperire însemnată.

— Bănuiesc că te-ai dus la lucru pe jos, zise el.

— A, sigur, răspunse ea.

Întotdeauna mergea pe jos dacă vremea nu era în ultimul hal de câinoasă.

— Şi ai avut parte de-o plimbare plăcută la întoarcere?

— Îhî, făcu ea. Apropo, am dat nas în nas cu asistentul tău.

— Ei, *nu*!

— Îhî.

— Minunat! Cum a fost el?

— Cum a fost? repetă Kate. Păi, *tu* nu ştii cum e?

— Voiam să spun: despre ce-aţi discutat?

Ea făcu un efort să-şi aducă aminte.

— Despre păr? făcu ea.

— Aha, exclamă el, continuând să zâmbească. Altceva? o descusu el în cele din urmă.

— Cred că asta a fost tot.

Se întoarse la aragaz. Pusese la reîncălzit combinaţia pe care o mâncau în fiecare seară la cină. Îi spuneau piure de carne, dar acesta consta mai ales în fasole boabe, legume verzi şi cartofi, la care, în fiecare sâmbătă, adăuga o cantitate mică de carne de vită fiartă la capac şi apoi o pasa, transformând-o într-un fel de pastă cenuşie, ce urma să fie consumată în timpul săptămânii. Tatăl ei era cel care inventase reţeta asta. Nu pricepea în ruptul capului de ce nu procedează toată lumea la fel; îi asigura organismului toate substanţele nutritive necesare şi economisea o grămadă de timp şi de acte decizionale.

— Tată, spuse ea micşorând flacăra, tu ai aranjat ca Bunny să facă meditaţii la spaniolă cu Edward Mintz?

— Cine-i Edward Mintz?

— Edward, vecinul nostru, tată. Era aici când am ajuns acasă de la lucru. Aici, în casă, cu totul întâmplător, ceea ce, dacă ţii tu bine minte, e împotriva regulilor. Şi habar n-avem dacă e un meditator bun sau nu. Nici măcar nu ştiu cât i-a spus ea c-o să-i plătim. Te-a rugat pe *tine* ceva legat de treaba asta?

— Ăăă, cred că... da, parcă-mi amintesc că mi-a spus că nu stă bine cu spaniola.

— Da, iar tu i-ai spus să se intereseze şi să-şi caute un meditator, dar de ce n-a luat legătura cu cei care-i asigură meditator la matematică şi la engleză? De ce a angajat un băiat din vecini?

— O fi având ca un motiv serios, răspunse tatăl ei.

— Nu ştiu de ce presupui asta, spuse Kate şi izbi lingura de marginea oalei, ca să disloce un cocoloş de piure lipit de ea.

O uimea de fiecare dată faptul că taică-său e total pe din afară când vine vorba de viaţa de zi cu zi. Omul trăia într-un vid al lui. Menajera spunea că asta-i din cauză că-i atât de deştept.

— Îi stă mintea la chestiuni foarte importante, zicea ea. Eradicarea bolilor la scară mondială şi alte alea.

— Asta nu trebuie să-nsemne că nu-i poate sta mintea şi la noi, îi spusese Kate. Zici că-i pasă mai mult de şoarecii ăia ai lui decât de noi. Parcă nici nu-i pasă de noi, zău!

— Ba da, îi pasă, scumpo! Îi pasă. Doar că nu ştie să arate asta. E ca şi cum... n-ar fi învăţat nicicând limba sau aşa ceva; parcă ar fi picat aici de pe altă planetă. Dar îţi spun eu, zău că-i pasă de voi.

Menajera lor ar fi fost de acord întru totul cu regula doamnei Darling, aia cu Ceva Drăguţ.

— Deunăzi, când ţi-am povestit situaţia cu viza lui Piodâr, îi spuse taică-său, nu sunt sigur că ai înţeles pe deplin problema. Viza lui e valabilă timp de trei ani. E aici de doi ani şi zece luni.

— Tiii, făcu Kate. Stinse focul şi apucă oala de amândouă mânerele: Scuză-mă.

El se trase înapoi din uşă. Ea trecu pe lângă el şi intră în sufragerie, unde aşează oala pe tripodul ce stătea tot timpul în mijlocul mesei.

Deşi sufrageria era mobilată cu piese de mobilier elegante, de înaltă clasă, moştenite de la străbunii lui Thea, ajunsese să arate vraişte după moartea ei. Sticluţele cu vitamine, plicurile de corespondenţă

deschise şi tot felul de articole de birotică se îngrămădeau de-a valma pe tava de argint de pe servantă. În capătul mesei, unde nu era aşternută faţa de masă, se înălţa un morman de chitanţe, cu un minicalculator, un caiet de cheltuieli şi un maldăr de formulare pentru declaraţii fiscale. Declaraţiile cădeau întotdeauna în sarcina lui Kate, iar acum îi aruncă o privire vinovată lui taică-său, care se ţinuse scai de ea. (Ziua de depunere a declaraţiilor se apropia în chip periculos.) El era însă preocupat de propriile lui gânduri.

— Înţelegi dificultatea, spuse el, urmând-o înapoi în bucătărie.

Ea scoase o cutie de iaurt din frigider.

— Scuză-mă, spuse ea din nou.

El o urmă din nou în sufragerie. Îşi ţinea pumnii încleştaţi în buzunarele adânci ale salopetei, de-ai fi zis că are un manşon.

— Peste două luni o să fie silit să părăsească ţara, spuse el.

— Nu-i poţi reînnoi viza?

— Teoretic, pot. Dar totul se învârte în jurul persoanei care face cererea de prelungire – dacă proiectul respectivei persoanei este suficient de important, şi bănuiesc că unii dintre colegii mei cred că al meu şi-a cam trăit traiul. Ei, ce ştiu *ei*, păi nu? Sunt pe cale să descopăr ceva, zău, aşa simt; sunt pe cale să găsesc o unică soluţie, unificată, a tuturor bolilor autoimune. Cu toate astea, cei de la Imigrări îmi vor spune că ar trebui să mă descurc fără el. Cei de la Serviciul de Imigrări sunt atât de absurzi de la 11 septembrie încoace, zău aşa.

— Hm, făcu Kate.

Se întorseseră în bucătărie. Alese trei mere din

bolul de pe bufet.

— Aşadar, cine o să-ţi fie asistent în locul lui?

— În locul lui! exclamă tatăl ei, holbându-se la ea. Kate, bâigui el. Aici e vorba de Piodâr Cerbakov! Acum, că am apucat să lucrez cu Piodâr Cerbakov, nimeni n-o să-i poată lua locul.

— Ei bine, mie mi se pare că cineva va trebui să-i ia locul, spuse Kate. Scuză-mă, zise ea încă o dată.

Se întoarse în sufragerie, cu taică-său încă o dată pe urmele ei, şi puse câte un măr pe fiecare farfurie.

— Sunt distrus, se văicări taică-său. Sunt terminat. Mai bine mă las cu totul de cercetare.

— Doamne sfinte, tată!

— Doar dacă nu reuşim, poate, să-i... modificăm statutul.

— Foarte bine. Modifică-i statutul.

Se strecură pe lângă el şi ieşi în antreu.

— Bunny! strigă ea în sus, spre scări. Cina e servită!

— Am putea să-i modificăm statutul transformându-l în „căsătorit cu cineva de cetăţenie americană”.

— Piotr e însurat cu o americancă?

— Ăăă, încă nu, răspunse taică-său, ţinându-se de ea înapoi în sufragerie. Dar îmi închipui că-i destul de chipeş. Nu eşti de acord cu mine? Toate fetele care lucrează în clădire cu noi par să inventeze tot felul de motive ca să intre-n vorbă cu el.

— Păi, n-ar putea să se însoare cu o fată de-acolo? îl întrebă Kate.

Se aşeză la locul ei şi îşi despături şervetul.

— Nu cred, răspunse taică-său. El nu... discuţiile, din păcate, par să nu ducă niciodată nicăieri.

— Şi-atunci, cu cine?

Tatăl ei se aşează în capul mesei. Îşi drese glasul.

— Cu tine, poate? îngăimă el.

— Foarte nostim, zise ea. Of, unde-o *fi* fata aia? Bernice Battista! urlă ea. Te poftesc să cobori în clipa asta.

— Am coborât, spuse Bunny apărând în uşă. Nu-i nevoie să-mi spargi timpanele.

Se aşează pe scaun, faţă-n faţă cu Kate.

— Salut, papa! zise ea.

Urmă o tăcere prelungă, în timpul căreia dr. Battista păru să se adune dintr-un hău. În cele din urmă, îngăimă:

— Bună, Bunny.

Glasul îi era mâhnit, stins.

Bunny ridică din sprâncene privind-o pe Kate întrebător. Aceasta dădu din umeri şi apucă lingura din oală.

TREI

— S-aveţi o zi de marţi frumoasă, copii, spuse doamna Darling, iar apoi o pofti din nou pe Kate în biroul ei.

De data aceasta nu-şi putea părăsi clasa în timpul programului de odihnă, deoarece doamna Chauncey lipsea, fiind bolnavă. Iar în zilele de marţi răspundea de programul prelungit, de după terminarea orelor, aşa că fu nevoită să aştepte plină de încordare de la prânz până la 5:30.

N-avea nici cea mai vagă idee ce i-o fi venit doamnei Darling să se vadă cu ea. Dar rareori i se întâmpla să aibă. Eticheta din acest loc e atât de misterioasă! Sau poate obiceiurile sau convenţiile, sau ce-o mai fi... Ca, de pildă, să nu le arăţi niciodată tălpile pantofilor necunoscuţilor sau cine ştie ce. Încercă să se gândească, oare cu ce o fi greşit de ieri după-amiază până azi la amiază? Îşi pusese în minte să reducă la minimum interacţiunea cu părinţii şi se gândea că doamna Darling n-avea cum să fi auzit de pandaliile care o apucaseră azi-dimineaţă, când nu putuse să desfacă fermoarul gecii lui Antwan.

— Mama ei de afurisenie de *viaţă* modernă, murmurase ea.

Şi totuşi, blestemase viaţa, nu-l blestemase pe Antwan şi el, de bună seamă, înţelesese atâta lucru. În plus, nu părea să fie genul de puşti care să dea fuga şi să trâmbiţeze ce-a spus cineva, chiar dacă ar avea prilejul s-o facă.

Era genul acela de fermoar dublu, care putea fi desfăcut de jos în timp ce partea de sus rămânea închisă şi sfârşise prin a-i scoate geaca trăgându-i-o peste cap. Ura genul ăsta de fermoar. Era un fermoar dat dracului; ţinea morţiş să-ţi satisfacă toate nevoile cu putinţă, fără să ţină cont şi de părerea ta.

Încercă să-şi aducă aminte cum îşi frazase doamna Darling ameninţarea cu o zi înainte. Nu-i spusese ceva de genul „Încă o gafă şi zbori”, nu-i aşa? Nu, nu, parcă fusese mai puţin clară de-atât. Fusese ceva mai voalat, în genul „iar dacă nu”, cu care-i ameninţă întotdeauna cei mari pe copii, şi copiii îşi dau seama, în cele din urmă, că nu-i chiar atât de sinistru precum sună.

Se folosise expresia „situaţie precară”, din câte-şi amintea ea.

Cu ce-o să-şi umple timpul în fiecare zi dacă n-o să mai aibă o slujbă? Nu mai avea absolut nimic de care să-şi lege viaţa – nu-i venea în minte niciun motiv pentru care s-ar fi dat jos din pat în fiecare dimineaţă.

Ieri la ora de arătat şi povestit, Chloe Smith le-a vorbit despre vizita pe care o făcuse în weekend la o fermă cu animăluţe pentru copii. Văzuse nişte ieduţi şi Kate îi spusese: „Norocoaso!” (Avea o slăbiciune pentru capre). A întrebat-o:

— Zburdau aşa cum fac căpriţele când sunt fericite?

— Da, unele abia învăţau să zboare, îi spusese Chloe, iar descrierea ei atât de placidă, concretă şi câtuşi de puţin surprinsă îi provocase lui Kate o clipă de plăcere totală.

E ciudat cum uneori trebuie să pierzi ceva ca să-ţi dai seama că, la urma urmei, s-ar putea să-l preţuieşti.

La ora 5:40, ultima mămică îşi ridică ultimul copil – o mamă cu copilul la grupa celor de cinci ani – şi Kate îi

oferise ultimul ei zâmbet calp, cu buzele strânse ţeapăn, ca nu cumva să-i scape vreo vorbuliţă nelalocul ei. Îşi îndreptă umerii, trase adânc aer în piept şi porni spre biroul doamnei Darling.

Doamna Darling tocmai îşi uda plantele din ghivece. Probabil că apelase la toate celelalte mijloace de a-şi umple timpul cu ceva. Kate spera că plictiseala acumulată n-are să se transforme în enervare, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost ea cea care ar fi trebuit să aştepte, aşa că începu prin a spune:

— Îmi pare nespus, nespus de rău c-am întârziat atâta. Doamna Amherst e de vină.

Doamna Darling nu părea deloc interesată de doamna Amherst.

— Ia loc, îi spuse ea lui Kate, netezindu-şi fusta sub coapse când se aşează la birou.

Kate se aşeză.

— Emma Gray, rosti doamna Darling, astăzi deloc dispusă să facă risipă de cuvinte.

Emma Gray? Rotiţele din capul lui Kate se-nvârtiră rapid, analizând toate posibilităţile. Din câte ştie ea, nu poate fi vorba de nimic. Emma Gray nu a constituit niciodată o problemă.

— Emma te-a întrebat cine crezi că-i cel mai bun desenator la grupa de patru ani, urmă doamna Darling. Îşi consultă agenda pe care o ţinea lângă telefon: I-ai spus, începu ea şi apoi citi de pe-o pagină: „Cred că, probabil, Jason”.

— Întocmai, spuse Kate.

Aşteptă să audă care-i poanta, însă doamna Darling îşi puse jos agenda, de parcă i-ar fi şi servit-o deja. Îşi împreună degetele celor două mâini şi o scrută pe Kate cu o expresie ce voia să-nsemne „Poftim!”

— Întocmai, aşa a fost, dezvoltă Kate ideea.

— Mama Emmei este foarte necăjită, îi spuse doamna Darling. Susţine că ai făcut-o pe Emma să se simtă inferioară.

— Dar *este* inferioară, zise Kate. Emma G. nu-i în stare să deseneze o nimica toată. Mi-a solicitat părerea sinceră şi i-am dat un răspuns sincer.

— Kate, peroră doamna Darling, ar fi atâtea contra-argumente la punctul tău de vedere, că nici nu ştiu cu care să încep.

— Dar cu ce-am greşit? Nu-nţeleg.

— Ai fi putut să-i spui, de pildă: „Ştii, Emma, niciodată n-am privit arta ca pe-o întrecere. Mă bucură atât de mult faptul că voi *cu toţii* sunteţi atât de creativi!” Aşa să-i fi zis. „Cu toţii daţi tot ce-aveţi mai bun în voi în orice încercaţi să faceţi.”

Kate făcu un efort să se imagineze vorbind astfel.

Nu reuşi.

— Dar Emma nu s-a supărat, răspunse ea. Jur că nu s-a supărat. N-a zis decât: „A, da, Jason”, iar pe urmă şi-a văzut de treabă.

— A deranjat-o destul cât să-i spună şi maică-sii, zise doamna Darling.

— Poate că doar a făcut conversaţie cu ea.

— Copiii nu „fac conversaţie”, Kate.

Conversaţia este una dintre activităţile lor preferate, Kate ştia asta din propria ei experienţă, dar se mulţumi să spună:

— Păi, oricum, asta s-a întâmplat hăt săptămâna trecută.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

De obicei, răspunsul lui Kate la astfel de întrebări era „Păi, tiii. Păcat că n-aţi înţeles poanta”. De data asta şi-l înăbuşi. (Ce-o nemulţumea în legătură cu faptul că uneori se abţinea în mod voit era faptul că

nimeni nu-şi dădea seama de-acest lucru.)

— Vreau să spun că n-am făcut asta chiar acum, zise ea. Ba s-a întâmplat chiar înainte de povestea aia cu tatăl lui Jameesha. Înainte de-a vă promite că o să mă îndrept. Vreau să spun că n-am uitat ce v-am promis şi că îmi dau toată silinţa. Sunt foarte diplomată, lucrez cu tact.

— Mă bucur s-aud asta, spuse doamna Darling.

Nu părea însă deloc convinsă, dar nici nu-i spuse lui Kate că e concediată. Clătină din cap şi adaugă că asta-i tot.

Când ajunse acasă, Kate o găsi pe Bunny răsturnând bucătăria cu susu-n jos. Prăjea o bucată de ceva alb la o temperatură mult prea înaltă şi toată casa era învăluită în mirosul de ulei supraîncins şi de sos de soia al restaurantelor chinezeşti.

— Ce este asta? întrebă Kate exasperată, repezindu-se să facă flacăra mai mică.

Bunny se trase înapoi.

— Nu te mai oftica atâta, ce Dumnezeu! făcu ea, ţinând spatula ca pe un plici de omorât muşte. **E** tofu?

— Tofu!

— Mă fac vegetariană?

— Glumeşti, pufni Kate.

— În această ţară, în fiecare oră din fiecare zi, mor şaizeci de mii de animale din cauza noastră.

— De unde ştii chestia asta?

— Edward mi-a spus.

— Edward Mintz?

— El nu mănâncă chestii care au chip? Aşa că, de săptămâna viitoare încolo, vreau să faci piureul nostru de carne fără pic de carne de vită.

— Vrei un piure de carne fără carne.

— În plus, ar fi mai sănătos. N-ai nici cea mai vagă idee cu câte toxine ne îndopăm organismul.

— Păi, atunci, de ce să nu aderăm la o sectă, şi gata? o întrebă Kate.

— Eram sigură că n-ai să mă-nţelegi!

— Of, du-te şi pune masa, o rugă Kate istovită, după care deschise uşa frigiderului şi scoase oala cu piure de carne.

Bunny nu fusese dintotdeauna aşa de tâmpiţică. Se pare că în jurul vârstei de doisprezece ani devenise o zăpăcită cu fiţe. Până şi părul ei oglindea această transformare. Cândva prins în două codiţe cuminţi, devenise o claie de cârlionţi scurţi, aurii, elastici, prin care, dacă stăteai în unghiul care trebuie, vedeai cum trece lumina. Avea obiceiul de a-şi ţine gura uşor întredeschisă şi ochii larg deschişi, cu o privire nevinovată, şi purta haine de fetiţă mică, avea fuste cu betelia care-i venea până la subraţ, fuste scurte, scurte de tot, mulate pe coapse. Kate îşi închipuia că de vină pentru toate astea erau băieţii – voia să fie atrăgătoare; doar că de ce-or fi găsind adolescenţii atrăgător stilul ăsta copilăros? (Deşi, evident, chiar e atrăgător. Bunny se bucură de mare căutare în rândul băieţilor.) Când era în public, păşea greoi, cu vârfurile picioarelor întoarse spre interior, morfolindu-şi vârful degetului, ceea ce crea o impresie de timiditate cum nu se poate mai înşelătoare. Porni bocănind spre sufragerie cu o stivă de farfurii şi le trânti pe masă unu-doi-trei.

Kate tocmai scotea merele din bolul de pe bufet când îl auzi pe taică-său intrând în antreu.

— Să-i spun lui Kate că suntem aici, îl auzi ea. Iar apoi îi auzi strigătul: Kate?

— Ce-i?

— Noi suntem.

Urmă un schimb de priviri între ea şi Bunny, care acum îşi muta bucata de tofu din tigaie pe-o farfurie.

— Care noi?

Doctorul Battista apăru în uşa de la bucătărie. Lângă el era Piotr Şcerbakov.

— Ah, Piotr, exclamă ea.

— Saliut! zise Piotr.

Avea acelaşi jerseu gri pe care-l purtase şi cu o zi în urmă, iar într-o mână ţinea o pungă de hârtie de dimensiuni mici.

— Şi iat-o şi pe cealaltă fiică a mea, Bunny, o prezentă Battista. Bun-Buns, ţi-l prezint pe Piodâr.

— Ei, sal'tare! Ce mai faci? îl întrebă Bunny, zâmbindu-i cu gropiţe în obraji.

— De două zile încoace tuşiesc şi strâănut, îi spuse Piotr. Şi-mi suflu nasul. Îi un fiel de microb, aşia cried.

— Of, săracu' de tine!

— Piodâr o să ia masa cu noi, le anunţă Battista.

— Zău? se minună Kate.

Ar fi vrut să-i amintească lui taică-său că, de regulă, lumea o anunţă din timp pe bucătăreasă când e vorba de aşa ceva, dar adevărul e că în această casă nu exista nicio regulă; şi nici nu existase vreun precedent la care să raporteze situaţia de acum. Kate nu-şi amintea ca familia Battista să fi avut vreodată un oaspete la cină.

Iar Bunny exclama deja încântată „Bunuţ!" (Era tipul de persoană căreia i se pare că, cu cât e mai multă lume, cu atât e mai mare veselia.) Scoase din maşina de spălat vase încă o farfurie curată şi un rând de tacâmuri. Între timp, Piotr îi înmână lui Kate punga de hârtie.

— Îi un cadou, îi explică el. Desiertul.

Ea luă punga şi se uită să vadă ce-i înăuntru. Erau patru tablete de ciocolată.

— Mda, mulţumesc, spuse ea.

— Nouăzeci la sutâi cacao. Flavonoide. Polifenoli.

— Piodâr e un mare adept al ciocolatei amare, o lămuri doctorul Battista.

— Vai, ador ciocolata, îi mărturisi Bunny lui Piotr. Sunt ca şi dependentă? Nu mă satur niciodată de ea?

Kate era bucuroasă că Bunny îşi începuse numărul cu afişarea entuziasmului ei nemărginit, fiindcă ea una nu se simţea câtuşi de puţin bucuroasă de oaspeţi. Scoase un al patrulea măr din bol şi se duse în sufragerie, aruncându-i lui taică-său o privire acră în timp ce trecea pe lângă el. El zâmbi şi îşi frecă mâinile satisfăcut.

— Avem un pic de companie, îi spuse el pe un ton confidenţial.

— Hm.

Când se întoarse de la bucătărie, Bunny tocmai îl întreba pe Piotr ce-i lipseşte lui cel mai mult de la el de-acasă. Îşi înălţa spre faţa lui ochii înstelaţi şi hipnotizaţi, continuând să ţină în mână farfuria şi tacâmurile suplimentare, săltându-şi capul într-un gest încurajator, de-ai fi zis că-i Realizatoarea Lunii la vreun post de televiziune.

— Îmi lipsiesc murăturile, răspunse Piotr fără nicio ezitare.

— Ah, e fascinant?

— Pune masa, nu mai sta, o apostrofă Kate. Cina poate fi servită, gata.

— Cum? Stai puţin, interveni doctorul Battista. Am crezut că mai întâi am putea bea un aperitiv.

— Să bem!

— Da, să bem în camera de zi.

— Da! se bucură Bunny. Pot să beau şi eu ceva, papa? Doar un păhărel mititel de vin?

— Nu, nu poţi, spuse Kate. Şi aşa ţi-a stagnat dezvoltarea creierului, băutura-ţi mai lipsea!

Piotr râse în pumni. Bunny se plânse:

— Papa! Ai auzit ce mi-a spus?

— Şi am vorbit serios, îi spuse Kate soră-sii. Nu ne mai putem permite meditatori. În plus, tată, sunt moartă de foame. Ai venit mai târziu decât de obicei.

— Bine, bine, zise el împăciuitor. Îmi pare rău, Piodâr, bănuiesc că bucătăreasa e şefa.

— Nu-i nicio problemă, îl linişti Piotr.

Asta era cum nu se poate mai bine, fiindcă, din câte îşi amintea Kate, singura băutură alcoolică din casă era o sticlă începută de Chianti de la ultimul revelion.

Aduse piureul de carne în sufragerie şi îl aşeză pe tripod. Între timp, Bunny îi pregătise lui Piotr un loc lângă ea; erau cu toţii înghesuiţi într-un capăt al mesei din cauza formularelor cu declaraţiile de venit.

— Dar de oameni nu ţi-e dor, Piodâr? îl întrebă ea de îndată ce se aşezară la masă. (Fata era neobosită.) Nu ţi-e dor de *nimeni* de-acasă?

— N-am pe nimeni, răspunse el.

— Chiar pe nimeni?

— Am criescut într-un orfielinat.

— Aoleu! N-am mai cunoscut până acum nicio persoană care să provină dintr-un orfelinat!

— Ai uitat să-i aduci apă lui Piotr, îi spuse Kate. Tocmai împărţea porţiile de piure de carne şi le dădea farfuriile pline, luându-le, la schimb, pe cele goale.

Bunny îşi împinse scaunul în spate şi dădu să se ridice, dar Piotr ridică o mână şi spuse încă o dată:

— Nu-i nicio problemă.

— Piodâr are impresia că apa diluează enzimele, le explică doctorul Battista.

— Cum, cum? făcu Bunny.

— Enzimele digestive.

— Mai alies apa cu ghiaţă, spuse Piotr. Înghiaţă enzimiele în mijlocul tractului digiestiv.

— Aţi mai auzit vreodată teoria asia? îşi întrebă doctorul Battista fiicele cu o figură încântată.

Kate îşi zise în sinea ei că-i mare păcat că nu se poate însura chiar el cu Piotr, dacă tot e aşa de hotărât să-i schimbe statutul. Cei doi chiar par făcuţi unul pentru celălalt.

În zilele de marţi, Kate varia meniul, servindu-le lipii şi un sos de roşii cu ceapă şi ardei iute, ca să-şi facă rulouri cu piure de carne. Piotr însă nu-şi bătu capul cu rulourile. Îşi puse cu polonicul o avalanşă de sos peste porţia lui, iar apoi îşi înfipse lingura în ea dând din cap în timp ce-l asculta cu atenţie pe doctorul Battista, care se întreba de ce le-or fi afectând bolile autoimune mai mult pe femei decât pe bărbaţi. Kate îşi muta de colo-colo mâncarea în farfurie; nu-i era chiar aşa de foame pe cât i se păruse. Iar Bunny, aşezată în faţa ei, nu părea foarte entuziasmată de bucata ei de tofu. Tăiase o bucată cu furculiţa, să vadă ce gust are, mestecând-o doar cu incisivii. Legumele ei verzi, două tije de ţelină decolorate, rămăseseră deocamdată neatinse. Kate prevedea că faza vegetariană avea să o ţină vreo trei zile.

Doctorul Battista îi povestea lui Piotr că uneori are senzaţia că femeile sunt mai... lipsite de piele decât bărbaţii, dar se opri brusc şi privi spre farfuria lui Bunny.

— Ce-i aia?

— E tofu?

— Tofu!

— M-am lăsat de mâncat carne?

— E o hotărâre înţeleaptă? o întrebă taică-său.

— Îi ridicol, spuse Piotr.

— Ai văzut? o împunse Kate pe Bunny.

— De undie-şi mai ia vitamina B12? îl întrebă Piotr pe doctorul Battista.

— Bănuiesc că şi-ar lua-o din micul dejun cu cereale, spuse doctorul Battista după o clipă de gândire. Desigur, asta dacă cerealele au un adaos de vitamine.

— Da, şi-aşa tot ridicol îi, stărui Piotr. Îi aşia de tipic americănieşte, să-ţi sărăcieşti alimientaţia. În alte ţări, dacă vor să fie sănătoşi, oamenii adaugă substanţie nutritive în alimiente. Americanii le iextrag din iele.

— Dar ce zici, ăăă, de o conservă de ton? întrebă Bunny. Tonul, ca animal, n-are faţă *per se*. Mi-aş putea lua vitamina B12 dintr-o conservă de ton?

Pe Kate o surprinse până într-atât acel „per se” aruncat de Bunny, încât îi trebui o clipă până să-şi dea seama că taică-său are o reacţie exagerată la auzul propunerii cu tonul. Se luase cu mâinile de cap şi se legăna înainte şi înapoi.

— Nu, nu, *nu*, nu, nu! gemu el.

Îl priviră cu toţii uimiţi.

El îşi dădu capul pe spate şi spuse:

— Mercurul.

— Ah, exclamă Piotr.

— Ei bine, nu-mi pasă, zise Bunny; refuz să mănânc viţeii mititei, care sunt ţinuţi toată viaţa în cuşcă şi care n-apucă să atingă vreodată pământul cu picioarele.

— Te-ai îndepărtat prea mult de subiect, îi spuse Kate. Te referi la carnea de mânzat! Eu nu pun

niciodată mânzat în piureul de carne!

— Mânzat, vită, mieluşei cu lâna moale... suspină Bunny. Nu-mi trebuie aşa ceva. E curată ticăloşie. Spune-mi, Piodâr, continuă ea, trăgându-se către el, cum poţi să trăieşti cu gândul că faci să şuiere nişte şoricei mititei?

— Şoricei?

— Sau, mă rog, ce animăluţe veţi fi torturând acolo, în laborator.

— Of, Bun-Buns, oftă amărât doctorul Battista.

— Io nu torturiez şoareci, spuse Piotr plin de demnitate. Au parte de un trai foarte bun în laboratorul tatălui tău. Au parte de recreiere. De companie! Unii dintre iei au nume. Au un trai mult mai bun decât cei aflaţi în libiertate.

— Doar că-i înţepaţi cu ace, îl acuză Bunny.

— Da, dar...

— Iar acele alea îi îmbolnăvesc.

— Nu, în priezent nu-i îmbolnăvesc, cieia ce îi intieresant, pientru că, vezi tu...

Sună telefonul. Bunny se repezi:

— Răspund eu!

Împinse scaunul în spate, sări de pe el şi o zbughi spre bucătărie, lăsându-l pe Piotr cu gura căscată.

— Alo? făcu Bunny. Ah, sal’tare! Salut!

Kate putea să jure că-i vorba de un băiat, judecând după glasul ei întrerupt de respiraţia frântă, sacadată. În chip cu totul uimitor, tatăl ei păru şi el capabil să-şi dea seama de acest lucru. Se încruntă şi întrebă:

— *Cine* e? Apoi întoarse capul şi strigă: Bunny? Cine-i la telefon?

Bunny nu îl luă în seamă.

— Ooo, o auziră ei exclamând. Ooo, ce drăguţ! Eşti tare drăguţ să-mi spui asta!

— Cu cine vorbeşte? o întrebă doctorul Battista pe Kate.

Ea ridică din umeri.

— E destul de rău că primeşte aceste *textări* în timpul mesei, se plânse el. Mai nou, au început s-o sune la telefon?

— Nu te uita la *mine*! îi spuse Kate.

Ea s-ar fi înecat cu propriile-i cuvinte dacă ar fi vorbit în stilul ăsta la telefon. Şi-ar fi pierdut tot respectul de sine. Încercă să se imagineze o clipă în ipostaza asta: că primeşte un telefon de la, ah, poate, Adam Barnes şi că-i spune că-i un drăguţ pentru că i-a spus nu mai ştiu ce. Simţea că-i vine să intre-n pământ numai la gândul ăsta.

— Ai vorbit cu ea despre băiatul ăla, Mintz? îşi întrebă ea tatăl.

— Care băiat Mintz?

— Meditatorul ei, tată.

— Ah. N-am apucat.

Ea oftă şi îi puse lui Piotr încă o porţie de piure în farfurie.

Piotr şi doctorul Battista se cufundară într-o conversaţie pe tema proliferării limfei. Bunny se întoarse după discuţia telefonică; acum şedea bosumflată între ei şi îşi mărunţea bucata de tofu în cubuleţe infime. (Nu era obişnuită să nu fie băgată în seamă.) La sfârşitul mesei, Kate se ridică şi aduse tabletele de ciocolată din bucătărie, dar nu se deranjă să strângă farfuriile, aşa că fiecare îşi aruncă ambalajul peste resturile de mâncare.

După ce muşcă din ciocolată, Kate se strâmbă; îşi spuse că nouăzeci la sută cacao înseamnă cu vreo treizeci la sută mai mult decât ar trebui. Pe Piotr păru s-o amuze figura ei.

— La noi e un provierb, îi spuse el. Dacă miedicamientul nu-i amar, nu poate produce vindiecarea bolii.

— Nu mă aştept la vreo vindecare de la deserturile mele, zise ea.

— Mda, eu *unul* cred că are un gust excelent, interveni doctorul Battista.

Probabil nu-şi dădea seama că colţurile gurii îi atârnă ca într-un desen de la grupa copiilor de patru ani, înfăţişând o mutră încruntată. Nici Bunny nu părea prea încântată de ciocolată, dar sări de pe scaun şi se duse la bucătărie, de unde se întoarse cu un borcan de miere.

— Pune nişte miere pe ciocolată, o sfătui ea pe Kate.

Kate dădu borcanul la o parte şi întinse mâna după mărul de pe farfuria ei.

— Papa? Pune-ţi nişte miere.

— Ah, îţi mulţumesc, Bunnikins, o alintă taică-său. Îşi vârî un colţ al tabletei de ciocolată în borcan: Miericică de la Bunnycică.

Kate îşi roti ochii în cap.

— Mierea este unul dintre alimentele sănătoase de pe lista mea de preferinţe, îi spuse tatăl ei lui Piotr.

Bunny îi întinse mierea lui Piotr.

— Piodâr? îl întrebă ea.

— Mi-e bine aşa.

Dintr-un motiv sau altul, se uita la Kate. Avea un fel al lui de a-şi ţine ochii mijiţi care îl făcea să pară că-i pe cale să tragă o concluzie personală în timp ce o studiază.

Deodată se auzi un declic sonor. Kate tresări speriată şi se întoarse către tatăl ei, care îi arătă telefonul mobil pe care-l avea în mână.

— Cred că-ncep să prind şpilul acestei drăcii, zise el.

— Păi, lasă-l acum.

— Voiam doar să mai exersez.

— Fă-mi o poză, îl imploră Bunny. Lăsă ciocolata din mână şi se şterse grăbită la gură cu şervetul ei: Fă-mi o poză şi trimite-mi-o pe telefon.

— Încă n-am învăţat chestia asta, îi mărturisi taică-său, dar îi făcu, totuşi, o poză. Apoi spuse: Piodâr, te acoperă Bunny în poza asta. Treci de cealaltă parte a mesei, aşază-te lângă Kate, să vă fac o poză.

Piotr îşi schimbă prompt locul, dar Kate întrebă:

— Ce-ţi veni, măi, tată? Ai telefonul ăsta de-un an şi jumătate şi până acum o dată nu te-ai uitat la el.

— Ar fi timpul să mă alătur lumii moderne, se justifică el şi duse încă o dată telefonul la ochi, de parcă ar fi fost un Kodak.

Kate îşi împinse scaunul şi se sculă, încercând să iasă din cadru, declicul se auzi din nou, iar taică-său îşi lăsă telefonul jos, să verifice rezultatul.

— O să dau o mână de ajiutor la spălatul vaselor, îi spuse Piotr lui Kate, sculându-se şi el de pe scaun.

— Nu te deranja; e treaba lui Bunny.

— Ah, ce-ar fi ca astă-seară să le speli tu cu Piodâr, propuse doctorul Battista, căci bag mâna-n foc că Bunny are teme de făcut.

— Nu, n-am, răspunse Bunny.

Bunny n-avea teme aproape niciodată. Era de-a dreptul năucitoare.

— Da, dar trebuie să discutăm despre meditatoarea ta la matematică, stărui doctorul Battista.

— Ce-i cu ea?

— Meditatorul la spaniolă, îl corectă Kate.

— Trebuie să discutăm despre meditatorul tău la spaniolă. Hai, vino, o pofti el ridicându-se de la masă.

— Nu ştiu ce-o fi trebuind să vorbim despre el, îi zise Bunny tatălui ei, dar se sculă şi îl urmă afară din cameră.

Piotr deja strângea farfuriile de pe masă.

— Serios, Piotr, mă descurc, îi spuse Kate. Îţi mulţumesc, oricum.

— Spui asta pientru că îs străin, răspunse el, dar ştiu că bărbaţii amiericani spală vasele.

— Nu în casa asta. De fapt, nu le spală niciunul dintre noi. Le aruncăm în maşină şi-i dăm drumul ori de câte ori se umple. Scoatem câteva pentru următoarea masă, iar apoi le băgăm la loc şi repornim maşina când se umple din nou.

El chibzui la cele auzite.

— Asta înseamnă că unele vase îs spălate die două ori, spuse el, chiar dacă nu s-a mâncat din iele.

— De două ori sau de şase ori; te-ai prins.

— Iar uneori poate că, din greşială, folosiţi vase din care s-a mâncat dieja.

— Asta doar dacă vreunul dintre noi a lins farfuria lună, răspunse ea izbucnind în râs. E vorba de un sistem. Sistemul lui tata.

— Aha, da, făcu el. Un sistiem.

Deschise robinetul de la chiuvetă şi începu să clătească farfuriile. Sistemul lui taică-său nu presupunea preclătirea; băgaţi toate vasele slinoase în maşină, să le mai spele o dată, aşa sunau instrucţiunile lui. În plus, chiar şi fără a doua spălare, ştiau că vasele sunt măcar sterilizate. Simţea însă că Piotr o dezaprobase deja îndeajuns, aşa că nu încercă să-l oprească.

Asta în ciuda faptului că folosea apa fierbinte, care

era dezastruoasă pentru mediul înconjurător şi l-ar fi băgat în boală pe taică-său.

— N-aveţi mienajeră? o întrebă Piotr după o clipă de gândire.

— Nu mai avem, răspunse Kate în timp ce punea piureul de carne la loc, în frigider. De-aia folosim sistemele lui tata.

— Mama ta a decedat?

— A murit, răspunse Kate. Deh.

— Îmi rău pientru pierderia sufierită, spuse el; suna ca şi cum ar fi memorat propoziţia asta cuvânt cu cuvânt.

— Ah, nu-i nimic, zise Kate. N-am apucat s-o cunosc prea bine.

— Die ce n-ai cunoscut-o?

— A făcut un fel de depresie imediat după ce m-am născut, răspunse Kate, care acum era în sufragerie şi ştergea tăblia mesei. Reveni în bucătărie şi continuă:

— I-a fost de-ajuns să se uite la mine o dată, că a şi apucat-o disperarea – şi izbucni în râs.

Pe Piotr însă nu-l pufni râsul. Ea îşi aminti că el crescuse într-un orfelinat.

— Îmi închipui că nici tu n-ai cunoscut-o pe mama *ta*, spuse ea.

— Nu, răspunse el, aşezând farfuriile pe un raft din maşina de spălat vase.

Păreau deja destul de curate ca să se poată mânca din ele.

— Am fost abandonat.

— Eşti un copil abandonat?

— Da, m-au găsit pie prispă. În cutie de compot de piersici. Cu bileţel pe care scria: „În vârstă de două zile”.

Când discuta cu tatăl ei chestiuni strict

profesionale, îi părea cât de cât inteligent, ba chiar serios, dar când o dădea pe subiecte mai puţin ştiinţifice, limbajul lui iar îi suna pueril. Nu vedea nicio logică în modul de-a folosi ori de-a nu folosi articolele, de pildă, şi cât de grele pot fi nişte amărâte de articole?

Azvârli laveta în coşuleţul din cămară. (Tatăl ei era 100% adeptul lavetelor din bumbac, folosite o singură dată şi apoi spălate cu înălbitor. Se uita la bureţi cu o oroare aproape superstiţioasă.)

— Ei bine, aici am isprăvit treaba, îi spuse ea lui Piotr. Mulţumesc pentru ajutor. Cred că tata e-n camera de zi.

El rămase locului, uitându-se la ea, aşteptând, probabil, s-o vadă luând-o înainte, dar ea se rezemă cu şalele de chiuvetă şi îşi încrucişă braţele pe piept. În cele din urmă, el ieşi din bucătărie, iar Kate se duse în sufragerie, să completeze declaraţia fiscală.

— A ieşit bine, nu crezi? o întrebă tatăl ei.

Intrase şovăind în sufragerie după ce îl condusese pe Piotr la plecare. Kate adună cifrele de pe o coloană înainte să ridice capul.

— Ai stat de vorbă cu Bunny?

— Bunny, o îngână el.

— Ai discutat cu ea despre Edward Mintz?

— Am discutat.

— Ce-a zis?

— Despre ce?

Kate oftă.

— Hai să ne concentrăm un pic, ia fii atent, spuse Kate. Ai întrebat-o de ce nu şi-a luat un meditator de la agenţie? Ai aflat cât îi cere?

— Nu-i cere nimic.

— Păi... asta *nu-i* bine.

— De ce nu?

— Avem nevoie ca acest aranjament să fie încheiat la modul profesionist. Trebuie să-l putem concedia dacă se dovedeşte inutil.

— Ai fi dispusă să te măriţi cu Piodâr?

— Ce face?

Se aşează la loc pe scaun şi se holbă la el, cu calculatorul în mâna stângă şi cu pixul în dreapta. Noutatea pe care o conţinea întrebarea lui o izbi din plin abia după câteva secunde – ca o lovitură încasată în plexul solar.

El nu repetă întrebarea. Rămase locului aşteptând încrezător un răspuns, cu pumnii încleştaţi în buzunarele salopetei.

— Te rog, spune-mi că nu vorbeşti serios, zise ea.

— Fii atentă, Kate, ia în considerare treaba asta, spuse el. Nu lua o hotărâre pripită până nu cântăreşti bine situaţia.

— Spui că vrei să mă mărit cu cineva pe care nici nu-l cunosc, ca să nu-ţi pierzi tu asistentul de cercetare.

— Nu-i un asistent de cercetare *ca oricare*; e Piodâr Cerbakov. Şi îl cunoşti şi tu *niţel*. Şi ai cuvântul meu, ca recomandare, în ceea ce-l priveşte.

— De câteva zile tot baţi şaua să priceapă iapa, nu-i aşa? îl întrebă ea. Era umilitor să-şi audă glasul tremurând în halul ăsta; spera că el nu-şi dă seama: Mi-l tot bagi pe gât de-o vreme, iar proasta de mine nu mi-am dat seama. Bănuiesc că, pur şi simplu, nu-mi venea să cred că propriul meu tată ar fi în stare să pună la cale aşa ceva.

— Ei, hai, Kate, că faci din ţânţar armăsar, spuse taică-său. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să te măriţi, nu? Iar aici este vorba despre cineva

excepţional, un om atât de înzestrat; ar fi o mare pierdere pentru omenire dacă ar trebui să părăsească proiectul meu. Şi-mi place tipul! E un tip cumsecade! Sunt sigur că ai să ajungi să simţi şi tu la fel odată ce-o să vă cunoaşteţi mai bine.

— Lui Bunny nu i-ai cere în veci să facă asta, răbufni Kate cu înverşunare. Preţioasa ta comoară, micuţa Bunny-poo.

— Păi, Bunny deocamdată-i încă la liceu.

— Atunci, hai să abandoneze şcoala; n-ar fi nicio pierdere pentru lumea învăţăturii.

— Kate! Nu-i frumos din partea ta, o certă tatăl ce. Şi-n plus, adăugă el după o clipă, Bunny îi are pe toţi tinereii ăia cărora li s-au aprins călcâiele după ea.

— Iar eu nu-i am, spuse Kate cu obidă.

El n-o mai contrazise. O privi tăcut, plin de speranţă, cu buzele ţuguiate, atât de încordat încât mustăcioara neagră i se contractase toată.

Dacă o să rămână impasibilă, dacă n-o să clipească şi nici măcar n-o să deschidă gura, să mai scoată vreun cuvânt, s-ar putea să reuşească să-şi stăpânească lacrimile ce ameninţau să o năpădească. Aşa că rămase tăcută. Încet-încet, se ridică, cu grijă să nu se lovească de vreo piesă de mobilier, puse calculatorul jos, se întoarse pe călcâie şi ieşi din sufragerie cu bărbia înălţată sfidător.

— Katherine? strigă taică-său în urma ei.

Ea ajunse în antreu, îl traversă, iar apoi o luă la fugă pe scări, în sus, cu obrajii brăzdaţi de şiroaie de lacrimi, care-i curgeau gârlă la vale când ajunse la etaj, ocoli stâlpul balustradei şi se ciocni de Bunny, care tocmai se pregătea să coboare.

— Alo? făcu Bunny părând şocată.

Kate îi azvârli pixul în faţă, intră împleticindu-se în

dormitor şi trânti uşa în urma ei.

PATRU

Te poţi simţi cu adevărat rănit trupeşte atunci când cineva îţi provoacă o durere sufletească. Avea să facă această descoperire în zilele ce au urmat. O făcuse şi în trecut, în repetate rânduri, însă de data asta era un fel de revelaţie nou-nouţă, care o înjunghia ca un cuţit înfipt în piept. Sună ilogic, desigur: de ce tocmai în piept? La urma urmei, inimile nu-s decât nişte pompe ridicate în slăvi. Şi totuşi, îşi simţea inima învineţită de durere, în acelaşi timp chircită şi umflată, oricât ar suna chestia asta de contradictoriu.

În fiecare zi mergea la lucru pe jos şi se simţea complet, iremediabil singură. I se părea că toţi ceilalţi trecători au pe cineva, un companion cu care să râdă, căruia să-i facă o confesiune, căruia să-i tragă un ghiont în coaste. Toate găştile alea de puştoaice care aveau deja soluţii pentru orice problemă. Toate perechile alea care mergeau cu trupurile lipite, vorbindu-şi în şoaptă, cu capetele apropiate, şi toate vecinele care puneau de-o bârfă stând lângă automobilele personale înainte de-a porni spre locurile lor de muncă. Bârfeau despre soţi excentrici, adolescenţi imposibili, îndrăgostiţi ghinionişti, iar apoi se despărţeau şi-i ziceau „’Neaţa” lui Kate – chiar şi cele care n-o cunoşteau. Iar ea se prefăcea că nu le aude. Dacă îşi lăsa capul în jos, părul îi cădea în faţă şi-i acoperea complet profilul.

Vremea era acum mai primăvăratică, narcisele începeau să înflorească, iar păsărelele făceau o

hărmălaie de-a dreptul insuportabilă. Dacă ar fi putut dispune de timp după bunul ei plac, ar fi ieşit să lucreze în grădină. Treaba asta întotdeauna îi alina sufletul. Dar nici vorbă, trebuia să meargă la grădiniţă în fiecare zi şi să afişeze un zâmbet strălucitor când ajungea la intrare, unde îşi lăsau părinţii odraslele în grija lor. Unii dintre prichindeii mai mici refuzau să-şi ia la revedere chiar şi după atâtea luni de grădiniţă, şi se agăţau cu disperare de genunchii părinţilor, îngropându-şi feţele în poala lor, iar aceştia îi aruncau lui Kate o privire posomorâtă, la care ei nu-i rămânea decât să afişeze o mină plină de compasiune, de-a dreptul mincinoasă, şi să-l întrebe pe copil, oricare ar fi fost acesta: „Nu vrei să te ţin de mână în timp ce intrăm?” Asta deoarece doamna Darling stătea în uşă şi pândea primul prilej să o poată concedia. Şi, dacă ar concedia-o, ce mare brânză ar fi? N-ar fi tot un drac?

În drum spre grupa copiilor de patru ani, le saluta doar scurt din cap pe educatoarele şi asistentele pe care le vedea discutând pe coridor. O saluta pe doamna Chauncey şi îşi lăsa în debara catrafusele. De cum intrau în încăpere, prichindeii se repezeau la ea, să-i împărtăşească o veste ce nu suporta amânare – un nou giumbuşluc făcut de vreun animal de casă, un vis înspăimântător, un cadou făcut de o bunică – şi adesea vorbeau mai mulţi deodată în timp ce Kate stătea în mijlocul lor nemişcată, ca un copac, şi le răspundea: „Zău. I-auzi. Închipuie-ţi”. Avea senzaţia că, pentru asta, trebuie să facă eforturi colosale, dar niciunul dintre prichindei nu părea să bage de seamă acest lucru.

Îşi făcea orele de arătat şi povestit, de citit poveşti, de lucru manual. Apoi lua o pauză în cancelarie, unde doamna Bowers discuta despre operaţia de cataractă,

iar doamna Fairweather întreba dacă mai e cineva care a suferit vreodată de tendinită şi se opreau toate s-o salute, iar Kate bâiguia ceva de genul „Hmh” şi îşi lăsa cortina de păr să-i cadă peste faţă în timp ce înainta spre toaletă.

Grupa prichindeilor de patru ani părea să treacă printr-o perioadă de neînţelegeri straşnice şi nicio fetiţă nu voia să mai discute cu Liam M.

— Ce le-ai făcut? l-a întrebat Kate.

— *Nu* ştiu ce le-am făcut, i-a răspuns el.

Kate îi dădu crezare. Uneori, fetiţele astea erau nemaipomenite în materie de maşinaţii.

— Ei, nu pune asta la suflet, o să le treacă-n curând, îi spuse ea lui Liam M., iar el dădu din cap aprobator, dădu drumul unui oftat uriaş şi îşi scoase pieptul înainte plin de vitejie.

La prânz îşi amesteca mâncarea în farfurie, obosită şi plictisită; totul mirosea a hârtie cerată. Vineri îşi uitase cârnăciorul de vită acasă – sau, mai corect spus, găsise sertarul gol, deşi ar fi jurat că mai avea o bucată – şi mâncă doar câteva boabe de struguri, dar îi fuseseră de-ajuns; nu simţea că n-are poftă de mâncare, ci că-i prea îmbuibată, de parcă inima umflată i-ar fi suit în gâtlej.

În timpul orei de odihnă, şedea aşezată la biroul doamnei Chauncey şi privea în gol. De obicei, ar fi frunzărit ziarele citite deja de doamna Chauncey sau ar fi făcut ordine în câteva dintre locurile de joacă predispuse la harababură – colţul cu Lego sau masa de lucru manual, dar acum nu făcea decât să stea cu privirea pierdută şi să facă liste cu bilele negre ale lui taică-său.

Probabil o crede lipsită de orice valoare; nu-i decât o monedă de schimb în mintea lui îngustă, chitită pe

descoperirea unui miracol ştiinţific. La urma urmei, care e scopul ei real în viaţă? Şi probabil că nu-i în stare să-şi găsească un bărbat care s-o iubească cum e ea, pesemne aşa crede el, şi-atunci, de ce să nu i-o paseze cuiva care i-ar fi lui de folos?

Nu-i vorba că ea n-ar fi avut niciodată un prieten. După ce terminase liceul, unde băieţii păruseră niţel speriaţi de ea, avusese o *droaie* de prieteni. Sau, cel puţin, de bărbaţi cu care ieşise o dată. Uneori, chiar şi de două ori. Nu-i treaba lui taică-său să fie disperat de situaţia ei.

În plus, are doar douăzeci şi nouă de ani. Are tot timpul din lume să-şi găsească un soţ! Asta cu condiţia să-şi dorească vreodată unul, chestie de care nu-i deloc convinsă.

Vineri după-amiază, pe terenul de joacă, dând aiurea cu piciorul în capacul unei sticle de plastic pe pământul îngheţat bocnă, se tortura de una singură reluând la nesfârşit tot ce-i spusese taică-său. Îi spusese că-i place tipul. De parcă ăsta ar fi un motiv suficient să-şi mărite fata cu el! Şi-apoi, chestia cu felul în care plecarea lui Piotr din echipa proiectului ar fi o pierdere uriaşă pentru umanitate. Pe taică-său îl doare în şpiţ de umanitate! Proiectul respectiv a devenit un scop în sine. În ciuda tuturor intenţiilor şi obiectivelor sale, nu se mai termină. Continuă la nesfârşit, generând tot felul de ocolişuri, rezultate neaşteptate, suişuri şi coborâşuri abrupte şi nimeni n-are habar despre ce-i vorba, cu excepţia altor savanţi. În ultima vreme, Kate începuse să se întrebe dacă şi ceilalţi savanţi chiar au vreo idee despre ce se întâmplă cu-adevărat. Poate că sponsorii au şi uitat de existenţa lui; poate că îl finanţează doar din obişnuinţă. Fusese scos de la catedră cu mult timp în urmă (ea îşi şi

închipuia cam ce fel de profesor trebuie să fi fost) şi apoi trecuse prin seria aceea de laboratoare din ce în ce mai mici, mutate de colo-colo, iar atunci când Universitatea Johns Hopkins a înfiinţat un centru special de cercetare dedicat autoimunităţii, el n-a fost invitat să se alăture echipei de acolo. Sau poate că i-a refuzat, nu e sută la sută sigură. În orice caz, şi-a văzut de munca lui, pe cont propriu, fără ca nimeni să se ostenească, aparent, să verifice dacă înregistrează vreun progres sau nu. Deşi, cine ştie? Poate că înregistrează tot felul de progrese. Kate nu reuşea să inventeze, însă, niciun rezultat care să justifice sacrificarea fiicei celei dintâi născute.

Din greşeală, şută într-un smoc de iarbă în loc să nimerească dopul de plastic şi un prichindel care stătea la coadă la leagăne o privi speriat.

Natalie va reuşi, probabil, să-i câştige lui Adam dragostea. Pare atât de frumuşică şi plină de poezie, ghemuindu-se să aline o fetiţă care şi-a julit cotul, iar Adam stă lângă ca şi o urmăreşte plin de înţelegere.

— De ce n-o iei înăuntru, să-i pui un plasture? o întrebă el. Îi supraveghez eu la balansoare.

— Ah, vrei să fii tu aşa drăguţ? Mulţumesc, Adam, răspunse Natalie, sculându-se, şi o conduse pe copiliţă spre clădire.

Astăzi purta un model de rochie neobişnuit printre asistente. Faldurile îi foşneau seducătoare în jurul gambelor şi lui Kate i se păru că Adam se uită după ea mai mult decât e cazul.

Într-un rând, cu câteva luni în urmă, Kate încercase să poarte şi ea o fustă la grădiniţă. Nu că ar fi foşnit sau cine ştie ce; de fapt, era o fustă din material de blugi, cu capse şi fermoar în faţă, dar ea avusese convingerea că ar putea-o face să pară ceva mai...

feminină. Educatoarele mai vârstnice se arătaseră atotcunoscătoare şi-i aruncaseră priviri ostile. Doamna Bower spusese:

— Aha, *cineva* se străduieşte din greu azi!

— Ce, chestia asta? E singura pe care n-am dat-o la spălat, atâta tot, se justificase Kate.

Adam nu păruse însă să observe existenţa fustei. Oricum, se dovedise nepractică – nu se putea căţăra pe cadrul metalic de joacă – şi nu reuşea nicicum să scape de imaginea ei reflectată, pe care o zărise într-o fracţiune de secundă în oglinda înaltă din toaletă. „O oaie îmbrăcată ca o mieluşea”, fusese expresia care-i venise în minte, deşi ştia şi ea că nu-i oaie; încă nu. A doua zi îşi puse din nou blugii Levi’s.

Acum Adam se apropie de ea şi o întrebă:

— Ai observat că accidentele au loc în anumite zile?

— În anumite zile?

— Aia mică, de-adineauri, cu cotul; iar azi-dimineaţă unul dintre băieţii mei şi-a ascuţit degetul arătător în ascuţitoare...

— Îîîh, făcu ea cu o grimasă.

— ...şi chiar înainte de prânz, Tommy Bass s-a lovit şi şi-a rupt dintele din faţă, de-a trebuit s-o chemăm pe maică-sa, să-l ducă acasă...

— Îîîh, *chiar* că-i o zi a accidentelor, recunoscu Kate. I-ai pus dintele în lapte?

— În lapte...

— Îl pui în lapte şi există şansa să poată fi reimplantat.

— Tiii, nu, uite că n-am făcut asta, spuse Adam. L-am împachetat într-un şerveţel Kleenex, în caz că vor să-l păstreze pentru zâna măseluţă.

— Ei, nu-ţi face griji, e doar un dinte de lapte.

— De unde ştii chestia cu laptele, întrebă el?

— Ei, pur şi simplu, ştiu şi gata, răspunse ea.

Nu ştia cum să-şi ţină mâinile, aşa că începu să-şi hâţâne braţele înainte şi-napoi, din umeri, până când îşi aduse aminte ce-i spusese Bunny, că aduce cu un băiat când face aşa. (Poate conta pe Bunny.) Se opri din hâţânatul braţelor şi îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate.

— Când aveam nouă ani, m-a lovit o minge de baseball şi mi-am pierdut un dinte, povesti ea. Pe urmă, dându-şi seama cât de nefeminin sună relatarea ei, adăugă: Mă duceam acasă de la şcoală, pe lângă un teren de baseball. Aşa s-a întâmplat, dar menajera noastră mi-a pus dintele în lapte.

— Ei, pesemne c-a ţinut figura, zise Adam, uitându-se la ea mai de aproape. Ai o dantură grozavă.

— Ah, eşti... nu e drăguţ din partea să-mi spui chestia asta? îngăimă Kate.

Se apucă să deseneze arcuri de cerc în noroi cu vârful adidasului. Apoi, Sophia se apropie de ei şi, împreună cu Adam, se apucă să discute o reţetă de pâine la care aluatul nu trebuie frământat.

În timpul orei destinate activităţilor în grup, păpuşica-balerină şi păpuşa-marinar avură parte de-o nouă despărţire. (Kate nici nu prinsese de veste că, între timp, cei doi se şi împăcaseră.) De data asta cauza despărţirii era faptul că păpuşa-marinar avusese un comportament nelalocul lui.

— Te implor, Cordelia, spuse Emma G., vorbind în numele marinarului, îţi promit că nu mai fac.

Însă balerina îi răspunse:

— Ei bine, regret nespus, dar ţi-am tot oferit şansă după şansă, iar acum asta a fost picătura care a vărsat paharul.

După care Jameesha căzu de pe un taburet şi făcu ditamai cucuiul în frunte, confirmând, astfel, teoria lui Adam despre ziua accidentelor; iar apoi, după ce Kate reuşi să-i distragă atenţia de la bubă, Chloe şi Emma W. începură să se ciondănească urlând una la alta.

— Fetelor, fetelor! ţipă la ele doamna Chauncey, care era mai puţin tolerantă decât Kate atunci când era vorba de zâzanie.

— Nu e drept! strigă Chloe. Emma W. ia mereu toate păpuşile-bebeluşi. Ea are şi păpuşica Bea-şi-udă, şi pe bebeluşul care scânceşte, şi păpuşa cu păsărică, iar eu nu am decât tâmpenia asta veche de Pinocchio făcut din lemn!

Doamna Chauncey se întoarse cu faţa la Kate, aşteptându-se, în mod clar, s-o vadă intervenind ca mediatoare, dar ca nu le spuse decât „Hai, înţelegeţi-vă cumva” şi se duse să vadă ce fac băieţii. Unul dintre băieţi avea şi el o păpuşă (o păpuşă-bebeluş, văzu ea) şi o târa pe duşumea cu faţa în jos, făcând „Brum, brum”, de parcă ar fi fost un camion, iar asta i se păru curată risipă, în condiţiile în care păpuşile-bebeluş erau la aşa mare căutare astăzi, dar nu avea niciun chef să se amestece. Senzaţia aceea de durere sufletească i se întinsese dinspre piept spre umărul stâng şi se întrebă dacă nu cumva o să facă un atac de cord. S-ar fi bucurat să fie aşa.

Întorcându-se acasă pe jos, revăzu cu ochii minţi conversaţia ei cu Adam. Făcuse „Îîîh!” nu doar o dată, ci de două ori, pe un ton artificial, de puştoaică, pe care îl detesta, iar glasul îi răsunase mai piţigăiat ca de obicei, cu propoziţiile încheiate cu o intonaţie crescătoare. Ce proastă, proastă, proastă. „Nu e drăguţ din partea ta să-mi spui chestia asta?” îl întrebase ea.

Arţarul japonez pitic al doamnei Gordon îi zgârie faţa când trecu pe lângă el, iar ea îi trase una cu răutate. Pe când se apropia de casa familiei Mintz, văzu cum se deschide uşa din faţă şi grăbi pasul, să nu fie nevoită să stea de vorbă cu nimeni.

Bunny nu sosise încă acasă. Kate îşi agăţă sacoşa de banca din hol şi se duse la bucătărie, să mănânce ceva. Stomacul ei începea să observe că sărise peste masa de prânz. Îşi tăie o bucată zdravănă de brânză *cheddar* şi începu să se plimbe prin bucătărie în timp ce ronţăia, făcându-şi socoteala ce-ar trebui să cumpere mâine de la alimentară. Dacă săptămâna viitoare ar găti piureul de carne fără carne (îşi pusese asta în gând ca să-i facă pe plac lui Bunny, uite-aşa), ar trebui să pună un alt ingredient în cantităţi mai mari – poate că mai multă linte sau, eventual, mazăre galbenă. Reţeta tatălui ei era calculată aşa încât să le ajungă mâncarea până vineri seara. Săptămâna aceasta constituise, însă, o excepţie: de când Bunny devenise vegetariană, nu-şi mai mânca porţia alocată şi nici măcar prezenţa suplimentară a lui Piotr, de marţea, cu pofta lui de mâncare ca de lup, nu le fusese de mare ajutor. Vor mai avea câte o porţie suplimentară şi mâine, iar taică-său o să fie nefericit.

Tăie, fără nicio tragere de inimă, *vită de gătit* de pe lista de cumpărături. Lista era scrisă la calculator – opera lui taică-său, cumpărăturile obişnuite înşirate unele sub altele în ordinea în care se ajungea la ele pe intervalele dintre rafturile de la supermarket – şi tot ce trebuia să facă în fiecare săptămână era să taie articolele de care n-aveau nevoie. Astăzi tăie de pe listă beţişoarele de salam care constituiau, de regulă, gustarea lui Bunny; lăsă cârnatul de vită şi adăugă şampon, articol pe care taică-său nu-l inclusese pe

lista-prototip, deoarece, după părerea lui, un săpun obişnuit rezolva acelaşi lucru doar la o câtime din preţul şamponului.

În vremurile de demult, când încă aveau menajeră, lucrurile fuseseră mai puţin organizate. Nu pentru că doctorul Battista nu şi-ar fi dat silinţa; aerul impasibil al doamnei Larkin îl băga în boale.

— Şi ce-i rău în faptul că-mi notez ce-mi trebuie ori de câte ori îmi vine ceva în minte? l-a întrebat ea când el a încercat să-i bage pe gât propria lui listă. Nu-i mare scofală: morcovi, mazăre, pui... (Doamna Larkin ştia să gătească o minunăţie de plăcintă cu carne de pui la tavă.) Când el era destul de departe, cât să nu le audă, o prevenise pe Kate să nu lase niciodată un bărbat să se amestece în treburile casei:

— O să se lase furat de treabă, îi spusese ea, şi după aia viaţa ta nu-ţi va mai aparţine niciodată.

Una dintre puţinele amintiri ale lui Kate legate de mama ei era în legătură cu o ceartă care izbucnise atunci când tatăl ei a încercat să-i explice că nu aşază cum trebuie vasele în maşina de spălat.

— Lingurile ar trebui aşezate cu mânerul în jos, iar cuţitele şi furculiţele cu mânerul în sus, îi spusese el. Dacă o să le pui aşa, o să vezi că cuţitele şi furculiţele n-o să te mai împungă şi o să le poţi aşeza mult mai repede la locul lor când trebuie scoase din maşină.

Asta se întâmpla, evident, înainte ca lui să-i vină ideea că maşina de spălat nu trebuie, de fapt, golită niciodată. Lui Kate, soluţia asta i se păruse rezonabilă, însă pe maică-sa o podidise plânsul şi se retrăsese în dormitor.

În bolul de pe bufet era o clementină, rămăsese dintr-o cutie cumpărată de Kate tocmai în februarie. O coji şi o mănâncă, deşi era uşor deshidratată. Rămase

în picioare lângă chiuvetă şi privi pe fereastră căsuţa roşie, pentru păsărele, pe care o agăţase săptămâna trecută în cornul din grădină. Până acum niciuna nu se arătase interesată de ea. Ştia că ar fi o prostie să se simtă jignită.

Oare Piotr o fi conştient de urzeala lui taică-său? N-are cum să nu fie, îşi zise ea. (Vai, cât de jenant!) A trebuit să-şi joace rolul, la urma urmei – întâlnindu-se „întâmplător” cu ea în timp ce se întorcea acasă şi făcându-i atâtea complimente în legătură cu părul ei, iar apoi venind la cină. Şi nici nu arăta ca un om îngrijorat de apropierea datei de expirare a vizei. Probabil era sigur că planul tatălui ei o să-l salveze.

Ei bine, de-acum n-o să mai fie sigur de nimic. Ha! De-acum o fi auzit deja că a refuzat să coopereze. Tare şi-ar fi dori să-l vadă, ce mutră o fi făcut când a aflat cum stau lucrurile.

Las’, că nu-i chiar aşa uşor s-o fentezi pe Kate Battista.

Luă un coş de rufe la etaj şi îl umplu cu hainele murdare pe care le găsi în coşul cu capac din camera lui Bunny. După părerea lui taică-său, treaba care lua cel mai mult timp la spălat era sortarea rufelor fiecăruia dintre ei după spălare. De aceea, decretase că fiecare o să aibă o zi anume, iar ziua lui Bunny era vinerea. Deşi, v-aţi dat seama, *Kate* era cea care spăla rufele.

Camera lui Bunny mirosea a fructe stârcite de la cosmeticalele care i se îngrămădeau pe măsuţa de toaletă. O grămadă de rufe murdare care ar fi trebuit să zacă în coş erau trântite în devălmăşie, pe jos, dar Kate le lăsă acolo. Nu era treaba ei să le adune de pe jos.

În subsol, ceva din semiîntunericul prăfos o făcu

să-şi simtă toate mădularele grele, chinuite de durere. Puse coşul jos şi rămase o clipă locului, luându-se cu o mână de frunte. Pe urmă se îndreptă de şale şi săltă capacul maşinii de spălat.

Lucra în grădină când Bunny ajunse acasă. Tocmai tundea din cârceii îmbătrâniţi de curpen alb de lângă garaj, iar Bunny deschise uşa din spate, cu plasă, ca s-o strige:

— Eşti acolo?

Kate se întoarse şi îşi tamponă fruntea cu mâneca.

— Ce-avem de mâncare? o întrebă Bunny. Mor de foame.

— Mi-ai umflat ultimul cârnăcior de carne de vită? întrebă Kate.

— Cine, eu? Ai uitat că sunt vegană?

— Tu, vegană? o îngână Kate. la stai. Eşti *vegană*?

— Vegană, vegetariană, mă rog, cum i-o zice.

— Dacă nu ştii nici măcar diferenţa dintre termeni... începu Kate.

— Rufele mele sunt spălate?

— Sunt în uscător.

— Sper că nu mi-ai băgat la spălat bluza aia cu umeri decupaţi, nu-i aşa?

— Dacă era în coş, am băgat-o.

— Hai, Kate! Pe bune! Ştii că-mi las rufele albe pentru zilele când se spală aşternuturile.

— Dacă vrei să-ţi laşi ceva nespălat, ar trebui să fii aici când se spală, să fii pe fază, o puse Kate la punct.

— Am avut repetiţie cu majoretele! Nu pot fi peste tot în acelaşi timp!

Kate se întoarse la grădinărit.

— Familia asta scârţâie rău de tot, zise Bunny cu obidă. Alţii îşi separă rufele pe culori.

Kate îndesă un cârcel de viţă în sacul cu gunoi.

— Hainele altora nu ies toate la fel, cenuşii.

Cât despre Kate, ea nu purta decât haine în culori închise şi cu carouri mari. Socoti că subiectul nu merită atâtea discuţii.

La cină, tatăl ei o copleşi cu complimente.

— Tu singură ai măcinat pudra de curry? o întrebă el. (În zilele de vineri, piureul de carne se metamorfoza în curry.) Are un gust atât de autentic.

— A-ă, făcu ea.

— Atunci, o fi de la cantitatea pe care ai pus-o. Zău că-mi place aroma asta de mirodenie.

Aşa se purta de vreo trei zile încoace. De-a dreptul penibil.

Bunny mânca un sandvici încropit din brânză prăjită şi chipsuri de cartofi cu aromă de ceapă verde. Susţinea că chipsurile de cartofi sunt legumele ei. Foarte bine, n-are decât să moară de scorbut. Lui Kate îi era totuna.

O vreme, singurele sunete rămaseră crănţănitul chipsurilor şi clinchetul furculiţelor atinse de farfurii. Pe urmă, doctorul Battista îşi drese glasul:

— Aşa, vasăzică, începu el delicat. Aşa, observ că declaraţiile de venit sunt tot aici.

— Exact, răspunse Kate.

— Ah, da. Am spus asta numai pentru că... mi-a venit un gând, cum că există un termen de depunere.

— Nu zău? făcu Kate arcuindu-şi uimită sprâncenele. Un termen. Nu mai spune!

— Vreau să spun că... dar probabil că deja te-ai gândit şi tu.

— Ştii ce, tată? îi vorbi Kate. Cred că anul ăsta ar trebui să-ţi completezi singur declaraţia de venit.

El rămase cu gura căscată şi se holbă năuc la ea.

— Tu ţi-o completezi pe-a ta, iar eu pe-a mea, spuse Kate.

A ei era cât se poate de simplă şi, de fapt, o completase şi o trimisese deja prin poştă.

— Ah, păi... bâigui tatăl ei, dar eşti atât de pricepută la treaba asta, Katherine.

— Sunt sigură că ai s-o scoţi la capăt, spuse Kate.

El se întoarse către Bunny, care schiţă un surâs placid.

Pe urmă se uită, peste masă, la Kate, şi ridică un pumn spre tavan.

— Aşa, Katherine! spuse ea.

Ei bine, Kate nu prevăzuse *asta.*

Pe Bunny o luă o mamă care transporta cu maşina ei o gaşcă de puştoaice puse pe chiuituri şi râsete, şi care îşi fluturau mâinile în draci pe toate geamurile coborâte. Tobele bubuiau în boxa de amplificare a radioului.

— Ţi-ai luat telefonul? o întrebă Kate şi, de-a dreptul tardiv, adăugă: Unde-ai să fii?

Bunny scoase doar un „Pa-aaa!”, o zbughi pe uşă şi dusă fu.

Kate termină de gătit prânzul lui taică-său pentru ziua următoare, iar apoi stinse luminile din bucătărie şi din sufragerie. Tatăl ei citea în camera de zi. Şedea aşezat în fotoliul de piele, scăldat în lumina galbenă a lustrei şi părea complet absorbit de ziarul pe care-l citea, însă, atunci când Kate traversă holul, ţinuta lui păru mai rigidă, trădând o oarecare *atenţie*. Până să apuce el să înfiripeze o conversaţie, ea o şi luă la stânga şi porni spre etaj urcând câte două trepte odată. Auzi scârţâitul pielii fotoliului, în spatele ei, dar

el nu încercă s-o oprească.

Deşi soarele abia amurgea, îşi puse pijamaua. (Se simţea istovită după toată tăvăleala de peste zi.) Se privi lung în oglinda din baie după ce se spălă pe dinţi; îşi înclină capul până când se trezi cu el rezemat de oglindă şi se privi în ochi; văzuţi din acest unghi, aveau nişte cearcăne aproape la fel de întunecate ca irisurile ei. Pe urmă se întoarse în cameră şi se vârî în pat. Îşi propti perna de tăblia patului, aranjă abajurul veiozei, luă cartea de pe noptieră şi începu să citească.

Era o carte de Stephen Jay Gould[2] pe care o mai citise cândva. Îi plăcea Stephen Jay Gould. Îi plăcea non-ficţiunea – cărţile de istorie naturală sau cele despre evoluţie. Romanele nu prea îi erau de folos. Totuşi, din când în când îi făcea plăcere să pună mâna pe câte un roman bun despre călătoriile în timp. Ori de câte ori avea probleme cu somnul, ţesea o fantezie în care călătorea înapoi în timp, până în era cambriană. Era cambriană fusese cu vreo patru sute cincizeci de milioane de ani în urmă. Pe atunci, singurele vieţuitoare erau nevertebratele şi niciuna dintre ele nu trăia pe uscat.

[2] Celebru paleontolog şi biolog evoluţionist american (1941–2002), creatorul teoriei echilibrului punctat. A fost profesor la Harvard. Gould este până astăzi unul dintre cei mai citiţi autori de popularizare a ştiinţei.

CINCI

Toamna trecută, Kate plantase nişte brânduşe de primăvară de mai multe culori sub arborele lui Iuda din fundul grădinii şi, de câteva săptămâni încoace, se tot uita după ele, dar până acum nu răsărise niciuna. Treaba asta o nedumerea. Sâmbătă dimineaţa, după ce merse la cumpărături, se uită din nou; împunse pământul cu o mică lopată, dar nu dădu peste niciun bulb. Să fie oare opera cârtiţelor, a şoarecilor de câmp sau a altor dăunători?

Se opri din scurmat şi se ridică, dându-şi părul pe spate exact în momentul când în bucătărie se porni să sune telefonul. Ştia că Bunny e trează – ceva mai devreme auzise cum curge apa la duş –, dar telefonul continua să sune la nesfârşit. Până să intre în casă, robotul începu să vorbească, „Sa-lu-ut!”, iar apoi îl auzi pe taică-său zicând:

— Kate, fii atentă! La telefon e taică-tău.

Între timp, apucase deja să vadă punga cu prânzul lui lăsată pe bufet. Nu-şi dădea seama cum de nu observase mai devreme. Se opri lângă uşa din spate şi o privi furioasă.

— Kate? Eşti la telefon? Mi-am uitat prânzul.

— Păi, foarte rău, fir-ar să fie, se adresă Kate bucătăriei pustii.

— Te rog frumos, n-ai putea să mi-l aduci?

Ea se răsuci pe călcâie şi ieşi în grădină. Îşi aruncă mica lopată în găleată şi se întinse după sapa de plivit păpădiile.

Telefonul sună din nou.

De data asta ajunse în casă până să apuce robotul să preia apelul. Înşfăcă furioasă receptorul:

— De câte ori crezi că o să mă mai fraiereşti cu trucul ăsta, tată?

— Ah, Kate! Katherine. Se pare că iar mi-am uitat prânzul acasă.

Ea nu-i răspunse nimic.

— Eşti la telefon?

— Cred că va trebui să faci foamea, spuse ea.

— Poftiiim? Te rog, Kate. Nu-ţi cer mare lucru.

— Ba chiar îmi ceri foarte-foarte mult, îi spuse ea.

— Nu trebuie decât să-mi aduci prânzul. N-am mai mâncat de aseară.

Ea chibzui o clipă, apoi spuse „Minunat!” şi trânti receptorul în furcă fără să mai audă răspunsul lui.

Ieşi în antreu şi strigă în sus, pe scări:

— Bunny!

— Ce-i? veni răspunsul lui Bunny de mult mai aproape decât se aşteptase Kate.

Kate se întoarse din capul scărilor şi porni spre uşa camerei de zi. Bunny şi Edward Mintz şedeau pe canapea cam prea aproape unul de altul. Bunny îşi ţinea în poală cartea deschisă.

— Hi, salut, Kate! o întâmpină Edward entuziasmat, în blugii lui atât de zdrenţuiţi că i se iţeau din ei amândoi genunchii păroşi.

Kate îl ignoră.

— Tata vrea să i se ducă prânzul.

— Unde să i se ducă?

— Unde crezi? De ce n-ai răspuns la telefon când a sunat?

— Fiindcă sunt la ora de spaniolă? răspunse Bunny indignată, desfăcându-şi palmele şi arătându-i

ostentativ cartea.

— Ei bine, fă o pauză şi dă o fugă până la laborator.

— Tati al tău îşi petrece sâmbetele la laborator? o întrebă Edward pe Bunny.

— Întotdeauna-i la laborator? răspunse Bunny. Lucrează şapte zile pe săptămână?

— Cum aşa: şi duminicile?

— Nu ştiu de ce nu poţi să faci tu treaba asta, îi spuse Bunny lui Kate, acoperind întrebarea lui Edward.

— Eu grădinăresc; uite, de-aia nu pot.

— Te duc eu cu maşina, îi propuse Edward lui Bunny. Pe unde vine laboratorul ăsta?

— Îmi pare rău, interveni Kate. Bunny n-are voie să meargă singură cu un băiat, cu maşina.

— Edward nu-i băiat! protestă Bunny. E meditatorul meu?

— Ştii foarte bine regula lui tata. N-ai voie până nu împlineşti şaisprezece ani.

— Dar eu chiar şofez cu mult simţ de răspundere, o asigură Edward pe Kate.

— Îmi pare rău, asta-i regula.

Bunny închise cartea zgomotos şi o azvârli pe canapea.

— La mine în şcoală-s o grămadă de fete cu mult mai mici decât mine care ies la plimbare cu băieţii, cu maşina, în fiecare seară, se plânse ea.

— Treaba asta spune-i-o lui tata; nu *eu* am inventat regula asta, i-o întoarse Kate.

— Ba poate-i chiar invenţia ta. Eşti exact ca el: semănaţi ca două picături de apă.

— Cum ai zis că sunt? Retrage-ţi cuvintele! se răsti Kate. Nu semăn deloc cu el!

— Vai, îmi pare nespus de rău, am greşit, zise Bunny cu un zâmbet luminos, drăgălaş, mijindu-i în

colţul gurii. (Zâmbetul tuturor fetelor afurisite pe care le cunoscuse Kate pe vremea când era elevă în clasa a şaptea.) Se sculă de pe canapea zicând:

— Hai, Edgar, să mergem.

Se sculă şi el şi o urmă.

— Sunt singura persoană normală din această familie, îi spuse ea.

Kate se luă după ei, traversând holul de la intrare. În uşa bucătăriei, trebui să se dea la o parte, deoarece Bunny se întorcea deja cu paşi mari, furioasă, zgâlţâind violent punga cu prânzul.

— Ăştilalţi doi sunt ţăcăniţi, îi spunea ea lui Edward, care o urma spre uşa de la intrare docil, ca un animal de companie.

Kate deschise uşa frigiderului şi scoase un sandvici cu friptură de vită pe care îl cumpărase dimineaţa de la o tarabă cu delicatese. Nici nu se apucase să gătească piureul de carne vegetarian şi îşi simţea deja organismul lipsit de carne.

În timp ce-şi despacheta sandviciul, aruncă, întâmplător, o privire pe fereastră şi zări dubiţa gri a familiei Mintz, care tocmai ieşea în marşarier din garaj. Bunny era aşezată pe scaunul din dreapta şoferului, se simţea pe cai mari, cu o ţinută regală şi privirea aţintită drept în faţă.

Bine, fie. Las’ să fie aşa. Dacă tatălui lor îi pasă de regulile lui preţioase, ar trebui să stea mai mult pe-acasă, să le şi aplice.

— Nu-mi amintesc ca *mie* să mi se fi interzis să merg singură cu un băiat, cu maşina, îi spusese Kate când le servise această regulă specială.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat vreun băiat la plimbare, i-o retezase taică-său.

Kate îşi îngădui o mică fantezie: într-o bună zi,

Bunny o să fie şi ea bătrână şi o să îmbătrânească în felul acela nefericit de care au adesea parte blondele. Părul ei o să arate ca paiele, iar faţa îi va fi la fel de zbârcită ca un măr uscat şi mai roşie ca buzele. Iar tatăl lor o să-i mărturisească lui Kate ce mare dezamăgire reprezintă pentru el fiica lui mai mică.

În fundul curţii din spate, se afla o bancă din beton, plină de pete de toate culorile, cu suprafaţa verzuie ciupită în tot locul. Nu şezuse pe ea nimeni niciodată, dar astăzi, în loc să mănânce în bucătărie, Kate se hotărî să-şi ia sandviciul şi să se ducă acolo. Se aşeză într-un capăt al băncii, iar farfuria cu sandviciul lângă ea, şi îşi lăsă capul pe spate, să privească ramurile copacului de deasupra. Parcă dăduseră dracii într-un măcăleandru de pe una dintre ramurile mai joase, ţopăia de zor şi o împroşca cu trilurile lui tumultuoase, *cinc-cinc*. Poate că îşi avea cuibul acolo, sus, deşi ea nu-l zărea nicicum. Iar în stejarul uriaş de pe cealaltă parte a aleii, două păsărele, nevăzute, păreau să stea la taifas. „Dewey? Dewey? Dewey?” părea să întrebe una dintre ele, iar cealaltă ziceai că-i răspunde „Hugh! Hugh! Hugh!” Kate nu-şi dădea seama dacă a doua pasăre o salută pe cea dintâi sau, dimpotrivă, o pune la punct.

După ce-o să termine cu grădinăritul, o să-şi bage ingredientele pentru piure în oala minune, Crock-Pot, iar apoi o să schimbe aşternutul în toate camerele şi o să pună cearşafurile la spălat.

Iar pe urmă, ce să mai facă?

Nu mai are deloc prietene. Îşi văzuseră toate de viaţa lor – terminaseră facultatea, îşi găsiseră slujbe în oraşe îndepărtate, unele dintre ele chiar se căsătoriseră. Poate că de Crăciun se mai întorc la

Baltimore, în vizită, dar cele mai multe nu o mai caută la telefon. Despre ce ar putea să discute? În ultimul timp mai primeşte câte un SMS doar atunci când Bunny e reţinută la şcoală după ore şi trebuie luată acasă cu maşina.

Dewey şi Hugh se potoliseră, iar măcăleandrul îşi luase zborul. Kate îşi închipuia în sinea ei că măcăleandrul şi-a zis că nu poate avea încredere în ea. Muşcă o bucăţică din sandvici şi examină cu atenţie un mănunchi de zambile din apropiere, să-i demonstreze că n-are de gând să-i jefuiască prostia aia de cuib. Şirurile de flori albe, cârlionţate, îi aminteau de volănaşele albe de pe pulpele mieilor.

— Saliut?

Se opri din mestecat.

Piotr apăru pe uşa din spate; îl zări coborând treptele.

Astăzi era îmbrăcat cu halatul de laborator şi acesta îi tot flutura peste tricou în timp ce înainta pe iarbă spre ea.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Nu-i venea să creadă că poate avea atâta tupeu.

— Cum ai reuşit să intri în casă? îl întrebă ea imediat ce ajunse destul de aproape de ea.

— Uşa din faţă ierea larg deschisă, o lămuri el.

Fir-ar a dracu’ să fie şi Bunny asta.

Când ajunse în dreptul ei, se opri şi o privi lung de sus. Măcar avea bunul-simţ să nu încerce să pună de-o pălăvrăgeală.

Ea în ruptul capului nu putea să inventeze vreun motiv care să justifice prezenţa lui aici. De bună seamă, s-o fi prinzând şi el că ea nu-şi doreşte câtuşi puţin să aibă de-a face cu el, chiar dacă, dintr-un motiv sau altul, taică-său încă nu l-a lămurit în această

privinţă. Or ea simţea că taică-său îi *spusese* cum stau lucrurile. Când îl văzuse data trecută, el se oprise în faţa ei cu un pas săltăreţ, cu o mină ce voia să zică „Iată-mă!” (îşi dădu ea seama retroactiv), dar astăzi era solemn, avea un aer de câine bătut, şi stătea în poziţie de drepţi, aproape milităreşte.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— Am venit să-mi cier scuze.

— Aha.

— Mă tiem că doctorul Battista şi cu mine ti-am jignit.

Se simţi, în acelaşi timp, umilită şi mulţumită că a priceput şi el treaba asta.

— A fost un giest niecugetat să-ţi cierem să-ţi înşieli guviernul, spuse el. Cred că amiericanii se simt vinovaţi în asemenia situaţii.

— N-a fost doar necugetat, răspunse ea. A fost un gest porcesc, egocentric, jignitor şi... mârşav.

— Aha! O scorpie[3].

— Unde? întrebă ea, răsucindu-se să se uite de jur împrejur la tufişurile din spatele ei.

El izbucni în râs.

— Foarte comic, spuse el.

— Ce?

Întoarse capul şi văzu că îi zâmbeşte de la înălţime, legănându-se de pe călcâie pe vârfuri şi viceversa, cu mâinile în buzunare. S-ar zice că, după el, gata, de-acum s-au împăcat. Îşi luă sandviciul de pe farfurie şi muşcă o bucată zdravănă, cu un gest parcă sfidător, apoi se apucă să mestece. El continua să-i zâmbească. S-ar fi zis că are la dispoziţie tot timpul din lume.

---

[3] Joc de cuvinte în original, unde substantivul *shrew* înseamnă „şoarece de câmp”, „chiţcan”, dar şi „femeie afurisită”, trimiţând la titlul comediei shakespeariene *The Taming ofthe Shrew*, tradus în limba română prin *Îmblânzirea scorpiei.*

— Îţi dai seama că ai putea fi arestat, îi spuse ea după ce înghiţi dumicatul. E o infracţiune, o faptă penală să te însori cu cineva ca să obţii cartea verde.

Pe el nu părea să-l îngrijoreze perspectiva asta.

— Totuşi, îţi accept scuzele, continuă ea. Da. Hai să te conduc.

Nu că ar fi avut nici cea mai măruntă intenţie să-l revadă vreodată.

El oftă prelung, îşi scoase mâinile din buzunare şi făcu un pas, cât să se aşeze lângă ea pe bancă. Era o mişcare cu totul neaşteptată. Farfuria era la mijloc, între ei, şi se temu să nu se răstoarne, dar, dacă şi-ar fi pus-o în poală, el ar fi putut interpreta asta ca pe o încurajare, să se apropie mai aproape de ea. O lăsă acolo.

— Oricum, a fost o idee prostiască, zise el, parcă adresându-se gazonului. Ieste ievident că-ţi poţi aliege orice soţ pofteşti. Ieşti o fată foarte indepiendentă.

— Femeie.

— Ieşti o fiemeie foarte indepiendentă şi ai un păr care ocolieşte saloanele de coafură, şi aduci cu o dansatoare.

— Hai să nu sărim peste cal, zise Kate.

— Siemeni cu o dansatoare de flamingo, spuse el.

— Aha, făcu ea. Vrei să zici de flamenco.

Una care tropăie pe scânduri. Se leagă.

— OK, Piotr, zise ea. Îţi mulţumesc c-ai trecut pe-aici.

— Ieşti singura piersoană pie care o cunosc care-mi pronunţă numele corect, spuse el cu tristeţe în glas.

Ea muşcă încă o îmbucătură din sandvici, zgâindu-se, exact ca el, la iarba din faţa ei, dar nu reuşi să-şi înăbuşe senzaţia de uşoară compasiune.

— Şi doctorul Battista! zise el, întorcându-se brusc

spre ea. Die cie îi vorbieşti doctorului Battista cu „tată”, în timp ce sora ta îi spune „papa”?

— El ne-a cerut să-i spunem „tată”, răspunse ea, dar ştii şi tu cum e Bunnikins a noastră.

— Aha, făcu el.

— Că tot discutăm pe tema asta, de ce i te adresezi cu „doctor Battista”, dacă el îţi spune „Piotr”? îl întrebă ea.

— În vieci n-aş putea să-i spun „Louis”, răspunse Piotr şocat. (Pronunţase „Luuv-uis”.) Ie pria ilustru.

— Nu zău?

— Aşa ie în ţara mea. Am auzit die el die foarte mulţi ani. Când am anunţat că pliec să-i devin asistient, a fost jale mare în institutul meu.

— Chiar aşa? se minună Kate.

— Nu ştiai ce reputaţie are? Ha! Ie ca în provierbul nostru: „Nimieni nu-i profiet, ăăă...”

— Corect; am înţeles poanta, se grăbi Kate să spună.

— Ie adievărat că uneori ie un oligarh, dar am obsiervat că alţii oameni la fiel de importanţi sie poartă şi mai rău. Iel nu urlă niciodată! Şi uite şi tu cum o toliereză pie sora ta.

— Pe soră-mea?

— Îi vâjâie vântul prin cap, da? Ştii prea bine.

— Da, e aeriană rău de tot, recunoscu Kate. Fără glumă.

Se simţi, fără veste, cuprinsă de senzaţia că şi ea e aeriană. Schiţă un zâmbet.

— Îşi înfoaie părul, clipieşte mărunt din ochi şi rienunţă la proteinele animale. Iar iel nu-i spune nimica. Ie foarte drăguţ din partia lui.

— Mie nu mi se pare c-ar fi drăguţ, spuse Kate. Mi se pare previzibil. Vezi asta la tot pasul: savanţi

geniali, nebuni, cărora li se aprind călcâiele după nişte blonde prostănace, care cu cât sunt mai ameţite, cu atât mai bine. Practic, avem de-a face cu un clişeu. Şi, bineînţeles, blondele sunt *moarte* după ei: o grămadă de femei sunt aşa. Ar trebui să-l vezi pe taică-meu la petrecerile de Crăciun date de mătuşa Thelma. Femeile se adună ciorchine în jurul lui, fiindcă li se pare că-i atât de greu de citit, atât de intangibil şi de misterios. Fiecare se crede cea care, în sfârşit, va reuşi să-i spargă codul.

Simţea o oarecare uşurare în faptul că discută cu cineva care nu stăpâneşte engleza la perfecţie. Îi poate povesti orice, iar jumătate din spusele ei o să-i treacă pe lângă urechi, mai ales dacă cuvintele i se rostogolesc suficient de rapid.

— Nu ştiu cum a ajuns Bunny în halul ăsta, îi spuse ea. Când s-a născut, am crezut, mai mult sau mai puţin, că-mi aparţine mie; eram la vârsta când puştimii îi place să aibă grijă de bebeluşi. Iar atunci când era mică, mă admira; încerca să se poarte ca mine şi să discute ca mine, şi eram singura care îi putea aduce alinarea când plângea. Dar, când a ajuns la vârsta adolescenţei, nu ştiu ce să zic, parcă m-ar fi lăsat în urmă. S-a schimbat într-o cu totul altă persoană, în această persoană *socială*, nu ştiu ce să zic. Iar pe mine m-a transformat în această fată bătrână cicălitoare, afurisită ca o viperă, când, de fapt, am doar douăzeci şi nouă de ani. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta!

— Nu *toţi* savanţii, îngăimă Piotr.

— Poftim?

— Nu *toţi* savanţii prieferă blondele, spuse el şi-i aruncă brusc o privire pe sub genele lui mijite.

Era clar că nu reţinuse o boabă din tot ce spusese ea. O făcea să se simtă de parcă ar fi scăpat

nepedepsită pentru o boroboaţă.

— Hei, făcu ea. N-ai vrea jumătatea cealaltă a sandviciului?

— Mulţumiesc, zise Piotr.

O luă fără nicio ezitare şi muşcă din ea. Când mesteca, îi ieşea în relief un fel de nod în partea de jos a fălcii.

— Cried c-o să-ţi spun Katia, zise el cu gura plină. Kate nu voia să i se spună „Katia”, însă cum nu avea să-l mai vadă vreodată, nu se mai osteni să-i aducă la cunoştinţă treaba asta.

— Eh, mă rog, nu contează, zise ea nepăsătoare.

— Die cie încep amiericanii tot cie spun cătinel-cătinel?

— Poftim?

— Trebuie să-nceapă fiecare propoziţie cu „Eh...” sau „Păi...” sau „Mmm...” sau „Mă rog...” Încep cu „Aşa...” dieşi nu s-a mienţionat mai dievreme nicio cauză care să conducă la o concluzie sau cu „Adică...” dieşi n-au spus mai dievreme nimic care să aibă nevoie die o clarificare a sensului. Drept din toiul tăcerii, numai ce spun asta! „Adică...” aşa încieep. Die cie fac asta?

— Ăăă, păi, mmm... făcu Kate, lungind-o cât mai lent cu putinţă.

La început, lui nu-i pică fisa, dar pe urmă scoase un hohot de râs scurt. Nu-l mai auzise niciodată râzând până acum. Fără să vrea, îi veni să zâmbească.

— Dacă-i pe-aşa, *tu* de ce începi mereu frazele aşa de abrupt? Mai că dai buzna în propoziţiile tale! „Aşa şi pe dincolo”, cu asta începi. „Cutare şi cutare”, scurt pe doi, ca un bufnet de baros. Extrem de hotărât, de declarativ. Tot ce spui tu sună ca un... edict guvernamental.

— Înţeleg, spuse Piotr. Apoi, vrând parcă să se corecteze, adăugă: Ah, înţeleg.

De data asta ea fu cea care pufni în râs, un râs scurt. Mai muşcă o dată din sandviciul ei, iar el dintr-al lui. După o clipă, ea spuse:

— Uneori îmi zic că străinilor le *place* să sune altfel decât noi. Ştii? Ascultă-i, de pildă, pe străini, cântând o melodie pop americană sau spunând o poveste unde trebuie să recurgă la accentul sudist tărăgănat sau la vorbirea nazală a unui cowboy. O pot face perfect, fără urmă de accent! Ne pot imita la marele fix. Atunci îţi dai seama că, de fapt, nu vor câtuşi de puţin să vorbească la fel ca noi. Sunt mândri de accentul pe care-l au.

— Io nu mi-s mândru, spuse Piotr. Mi-ar plăcea să n-am accient.

Îşi coborî privirea spre sandviciul lui în timp ce făcea această mărturisire – îl ţinea cu amândouă mâinile şi se uita în jos, cu genele acoperindu-i ochii, astfel încât ea nu putea să-i ghicească gândurile. Brusc, îi trecu prin minte că el chiar *gândeşte* – că doar eul lui exterior face varză vocalele închise şi nu le lungeşte îndeajuns între consoane, în timp ce, pe dinăuntru, formulează gânduri cu nimic mai puţin complicate şi mai stratificate decât ale ei.

Ei bine, OK, iată un fapt vădit, limpede. Şi totuşi, într-un fel, o revelaţie. Simţi că în mintea ei se produce un fel reordonare – o uşoară schimbare de viziune. Îşi aşeză coaja sandviciului pe farfurie şi îşi şterse mâinile de blugi.

— Ce ai să faci acum? îl întrebă ea.

El îşi ridică privirea:

— Să fac? o îngână el.

— Cu viza ta.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

— Nu-i nicio problemă, îi spuse el. Îţi spun asta sincier. Ie frumos din partea ta să-mi ofieri consolare, dar am sentimientul că lucrurile o să iasă bine.

Ea nu vedea cum ar putea să iasă bine, dar se hotărî să aibă o atitudine reţinută şi să se abţină de la comentarii.

Îşi termină şi el sandviciul, cu coajă cu tot, şi îşi scutură firimiturile din palme. Cu toate astea, nu dădea semne că avea de gând să plece.

— Ai o curte foarte frumoasă, spuse el privind în jur.

— Mulţumesc.

— Îţi place grădinăritul?

— Îhî.

— Şi mie, mărturisi el.

— Înainte să-mi abandonez studiile la facultate chiar mă gândeam că, ehe, o să ajung botanistă sau aşa ceva, spuse ea.

— De ce ţi-ai abandonat studiile?

Dar ea se săturase, între timp, până-n gât de prezenţa lui. Îşi dădea seama că el, probabil, simte că s-ar putea înmuia în privinţa lui; încearcă să profite de situaţie. Ea se sculă în picioare pe neaşteptate şi-i spuse:

— Te conduc până la maşină.

Se sculă şi el, cu un aer surprins.

— Nu-i nievoie, îi spuse el.

Ea însă pornise deja spre curtea din faţă, ca şi cum nu l-ar fi auzit şi, după o clipă, el o urmă.

În timp ce înconjurau casa, dubiţa familiei Mintz trase pe aleea din faţă şi Bunny le făcu semn cu mâna pe geamul dinspre scaunul de lângă locul şoferului. Nu

părea să se ruşineze câtuşi de puţin de faptul că sora ei a surprins-o călătorind cu maşina împreună cu Edward.

— Salut din nou, Piodâr, strigă ea.

Piotr ridică un braţ în direcţia ei, fără să-i răspundă, iar Kate se întoarse pe călcâie şi porni îndărăt, să-şi vadă de grădinărit. Îşi dădea seama că, într-adevăr, este o zi minunată. Încă era furioasă pe taică-său, dar se consolă, cât de cât, cu gândul că bărbatul pe care încercase să i-l bage pe gât nu era chiar ultimul ticălos.

ŞASE

— Katherine, scumpa mea! începu taică-său. Draga mea Kate! Lumina ochilor mei!

Kate îşi ridică privirea din cartea pe care o citea.

— Hă? făcu ea.

— Simt că mi s-a luat o grea povară de pe umeri, spuse el. Hai să sărbătorim. Unde-i Bunny? Mai avem pe undeva sticla aia de vin?

— Bunny e la o petrecere care ţine până-n zori, spuse Kate îndoind colţul unei pagini şi punându-şi cartea pe canapea, lângă ea. Ce sărbătorim?

— Ha! Te faci că nu ştii! Hai, vino cu mine la bucătărie.

Kate se ridică. Simţea că neliniştea pune stăpânire pe ea.

— Mare şmecher Piodâr ăla, nu-i aşa? o întrebă taică-său în drum spre bucătărie. A tulit-o pâş-pâş din laborator în timp ce Bunny şi meditatorul ei erau acolo; n-a suflat o vorbuliţă. Habar n-aveam c-a şters-o să te vadă până când nu mi-a dat chiar el vestea.

— Ce veste?

Tatăl ei nu-i răspunse; tocmai deschidea uşa frigiderului şi se încovoia să bâjbâie în fundul lui.

— La ce veste te referi? îl descusu Kate.

— Aha! exclamă el, îndreptându-se de şale şi întorcându-se către ea cu o sticlă de Chianti pe cate o astupaseră cu un dop improvizat.

— Tată, asta-i veche, e de câteva luni.

— Da, dar în tot acest timp a fost în frigider. Îmi

cunoşti sistemul. Scoate nişte pahare.

Kate se întinse spre raftul de sus al vitrinei cu porţelanuri.

— Spune-mi şi mie pentru ce închinăm, spuse ea dându-i două pahare de vin pline de praf.

— Păi, Piodâr zice că acum îţi place de el.

— Zău?

— Cică aţi stat împreună în curtea din spate şi l-ai servit cu un prânz delicios şi aţi avut o discuţie încântătoare.

— Păi, îmi închipui că aşa s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin, într-un fel, spuse Kate. Da. Şi?

— Şi are speranţe! Îşi zice că o să ţină figura!

— *Aşa* crede el? Of, lua-l-ar toţi dracii! E sărit de pe fix!

— Ei, ei, o potoli taică-său pe un ton bine dispus.

Turna vinul în pahare, muşcându-şi vârfurile mustăţii când se trase niţel înapoi, să vadă cât a turnat.

— Cinci uncii, vorbi el, mai mult pentru sine, după care îi întinse un pahar. Pune-l şaisprezece secunde, te rog.

Ea puse paharul în cuptorul cu microunde şi apăsă butoanele cu pricina.

— Asta demonstrează că nu rentează să fii politicos cu lumea, spuse ea. Pe bune! Dă buzna aici neinvitat, năvăleşte fără permisiunea mea, ce-i drept, uşa din faţă era deschisă, lucru tipic la Bunny, dacă mi-e permis să adaug – puteau să ne lase hoţii în fundul gol, că pe ea o doare-n *şpiţ* – dar, chiar şi aşa, a fost o mojicie din partea lui să profite de situaţie. Mă întrerupe din prânzul meu frumuşel, liniştit, îmi mănâncă jumătate din sandviciul cu friptură de vită, pe care, recunosc, eu i l-am oferit, dar ar fi putut să-l

refuze; doar un străin s-ar folosi de-o asemenea împrejurare în halul ăsta...

— N-ai de gând să-l scoţi? o întrebă tatăl ei, referindu-se la cuptorul cu microunde, care scosese un clinchet ceva mai devreme, şi-i făcu semn împungând aerul cu bărbia.

— ...şi pe urmă, zi şi tu, uite cum răstălmăceşte lucrurile! spuse Kate scoţând primul pahar şi băgându-l pe al doilea. Apăsă încă o dată butoanele de pornire:

— Ce era să fac? Să stau ca o momâie? Fireşte, am discutat cu el, la modul minimal. Iar acum are tupeul să susţină că-mi place de el!

— Dar *e* un tip plăcut, nu-i aşa? o întrebă taică-său.

— Dar acum nu discutăm dacă e un tip plăcut sau nu, zise ea. Tu-mi ceri să mă mărit cu individul ăsta.

— Nu, nu, nu! Nu imediat, spuse tatăl ei. Stai, să nu ne pripim. Nu-ţi cer decât să aştepţi o vreme până să iei o hotărâre sau alta. Chibzuieşte şi tu niţel la planul meu. Nu prea *mult* însă, desigur; suntem deja în aprilie. Totuşi...

— Tată, începu Kate pe un ton sever...

— Vinul? îi sugeră el, dând iarăşi din cap.

Ea scoase şi al doilea pahar din cuptorul cu microunde, iar el îşi înălţă paharul.

— Să toastăm! propuse el. Pentru...

Ea era sigură că o să adauge „tine şi Piotr”, însă el spuse „receptivitatea la ideile noi”.

Bău o duşcă. Kate nu bău. Puse paharul pe bufet.

— Delicios, comentă el. Ar trebui să vând pontul cu sistemul ăsta celor de la *Wine Enthusiast Magazine*.

Bău o duşcă mai lungă. Acum, că vremea se mai încălzise, renunţase să mai poarte flanelele acelea cu mâneci lungi, cu împletitura gofrată. Avea mânecile salopetei suflecate, aşa că i se vedeau antebraţele

subţiri, acoperite de păr negru şi ciudat de fragile. Kate simţi că, dincolo de exasperarea care pusese stăpânire pe ea, i se face brusc milă de el. Părea atât de caraghios, atât de nepregătit să dea piept cu lumea din jurul lui.

Îi spuse aproape cu blândeţe:

— Tată, împacă-te cu gândul că n-o să accept în vecii vecilor să mă mărit cu cineva de care nu sunt îndrăgostită.

— În alte culturi, începu el, căsătoriile aranjate sunt...

— Nu suntem într-o altă cultură, iar aici nu-i vorba de-o căsătorie aranjată. E vorba de trafic uman.

— Poftim?

Pe chipul lui se citea groaza.

— Păi, nu asta e? Încerci să mă vinzi ca pe un obiect de troc, împotriva voinţei mele. Mă trimiţi să trăiesc cu un necunoscut, să *dorm* cu un necunoscut, numai şi numai ca să obţii tu un câştig. Vrei să spui că asta nu se cheamă trafic?

— Of, Doamne sfinte! se cruci taică-său. Doamne fereşte! În ruptul capului nu m-aş aştepta să *dormi* cu el.

— Nu?

— Nu-i de mirare că te-ai împotrivit!

— Şi-atunci, la *ce* te aşteptai?

— Păi, mi-am zis doar că... vreau să zic, Dumnezeule! Nu-i nevoie de chestii *de-astea,* o asigură el. Luă încă o duşcă de vin şi îşi drese glasul: M-am gândit doar că totul o să fie, mai mult sau mai puţin, exact ca înainte, doar că Piodâr o să se mute la noi. Atâta, îmi închipui, e inevitabil. Dar el o să stea în vechea cameră a doamnei Larkin, iar tu o să locuieşti în camera ta. Mi-am închipuit că o să-ţi dai şi tu seama

ce vreau. Dumnezeule!

— Nu ţi-a dat prin minte că celor de la Imigrări li s-ar putea părea suspect aranjamentul ăsta? îl întrebă Kate.

— Dar de ce? Există o grămadă de cupluri care au dormitoare separate; cei de la Imigrări sunt conştienţi de chestia asta. Putem spune că Piodâr sforăie. Poate chiar sforăie, n-avem de unde şti. Uite, vezi... începu să scotocească prin buzunarele salopetei până îşi găsi telefonul mobil. Uite, m-am documentat, zise el. Ştiu ce-i interesează. Trebuie să demonstrăm că ţi-a făcut curte în timp, să le dovedim că... îşi privi printre gene telefonul şi apăsă o tastă, apoi alta, şi miji iar ochii. Fotografii, spuse el, întinzându-i telefonul. Făcute în timp. Consemnarea poveştii voastre.

Pe ecran apărură Kate şi Piotr aşezaţi în colţurile diametral opuse ale mesei din laboratorul lui taică-său, Kate pe un taburet înalt, iar Piotr pe un scaun pliant. Kate avea geaca de piele întoarsă; Piotr era în halatul lui de laborator. Priveau spre cadru cu figuri surprinse, nedumerite.

Trecu la fotografia următoare. Erau poziţionaţi la fel, doar că, de data asta, Kate i se adresa clar fotografului, lăsând să i se vadă două tendoane pronunţate în afară ale gâtului, pe care până acum nu le mai observase.

Următoarea poză o înfăţişa din spate, imaginea era neclară, fusese făcută de la distanţă, ea se oprise pe trotuarul unei străzi. Se întorsese pe jumătate spre bărbatul care mergea în urma ei, însă, din spate, nu era clar cine e.

În fotografia următoare, bărbatul o ţinea de braţ şi tocmai depăşeau un alt cuplu.

Se pare că tatăl ei o urmărise pe şest.

Pe urmă ea şi Piotr şedeau la masă, faţă-n faţă, în sufrageria din casa familiei Battista, însă Bunny era în prim-plan, iar borcanul de miere din mâna ei acoperea parţial profilul lui Piotr.

Apoi Piotr apărea aşezat de aceeaşi parte a mesei şi se vedea un crâmpei din Kate stând în picioare lângă el, mai puţin capul ei. Aceasta era ultima fotografie.

— O să ţi le trimit de-ndată ce-nvăţ cum se face, îi spuse taică-său. M-am gândit că ar trebui să-ncepi să-i dai şi nişte SMS-uri.

— Poftiiim?

— Am citit deunăzi într-un ziar că cei de la Imigrări le cer uneori cuplurilor să le dea celularele. Le iau la puricat toate SMS-urile, să fie siguri că cei doi sunt îndrăgostiţi de-adevăratelea.

Kate îi întinse telefonul, dar taică-său îşi făcea de lucru cu paharul, umplându-l la loc. Îl golise deja, el ştie cum, iar acum golea de zor şi sticla. Îi dădu ei paharul cu indicaţia:

— Paisprezece secunde.

— Doar paisprezece?

— Păi, a avut timp să se mai încălzească.

Îşi luă telefonul, îl puse în buzunar şi rămase în aşteptare în timp ce Kate se întorcea să-i bage paharul în cuptorul cu microunde.

— Ştii, n-am vrut să aduc chestia asta în discuţie, spuse el, dar cred că sunt pe punctul de-a obţine ceva. S-ar putea să fiu în pragul unei descoperiri epocale, exact în momentul când ăi mari, naiba ştie care-or fi, încep să-şi piardă încrederea în proiectul meu. Iar dacă Piodâr ar putea rămâne să lucreze în laborator, dacă putem obţine acest lucru... Ştii ce ar însemna asta pentru mine? Am investit atâtea eforturi, Kate. Am parcurs un drum lung, istovitor, descurajant, dă-mi

voie să-ţi spun, şi ştiu că uneori ţi s-a părut, probabil, că nu-mi pasă de nimic altceva; ştiu că aşa i se părea maică-tii...

Se întrerupse să-i facă semn din vârful bărbiei spre cuptorul cu microunde. Kate scoase paharul cu vin şi i-l oferi. De data aceasta dădu peste cap o jumătate de pahar dintr-o suflare şi ea se întrebă dacă e înţelept cum procedează. Nu era obişnuit cu băuturile alcoolice. Pe de altă parte, poate că tocmai datorită alcoolului devenise dintr-odată atât de comunicativ.

— Maică-mii? îi suflă ea continuarea.

— Maică-tii i se părea normal să avem weekenduri libere. Ba chiar şi concedii. Ea nu pricepea. Ştiu că *tu* mă înţelegi; semeni mai mult cu mine. Mai raţională, mai practică. Dar maică-ta: ea era foarte... fragilă, aş zice. Nu-i plăcea să fie singură; poţi să-ţi imaginezi una ca asta? Şi până şi cel mai mic fleac o împingea la disperare. Mi-a spus nu o dată că are senzaţia că viaţa nu are niciun rost.

Kate îşi încrucişa braţele.

— I-am spus: „Păi, bineînţeles că ai senzaţia asta, *scumpa* mea. N-aş putea spune, în ruptul capului, că ar *avea* vreun rost. Ai crezut vreodată că are sens?” Iar gândul ăsta n-a părut s-o consoleze.

— Ei, nu zău, spuse Kate.

Întinse mâna după paharul ei şi trase o duşcă zdravănă.

— Foarte multe femei se consideră fericite şi împlinite atunci când au copii, spuse ea după ce înghiţi vinul. Nu toate hotărăsc aşa, nitam-nisam, că viaţa nu merită trăită.

— Hmm? făcu taică-său holbându-se gânditor la reziduurile de pe fundul paharului, după care îşi ridică privirea. Ah, oftă el, nu avea nicio legătură cu *tine*,

Kate. Aşa ai crezut? Avea depresia aia cu mult înainte de a te naşte *tu*. Mă tem că, în parte, a fost şi vina mea că s-a ajuns aici. Mă tem că mariajul nostru a avut un efect dăunător asupra ei. Părea să răstălmăcească tot ce-i spuneam. Credea că nu-i acord importanţa cuvenită, că fac pe deşteptul cu ea. Ceea ce, desigur, era absurd. Vreau să spun că, fără doar şi poate, eram mai deştept decât ea, dar inteligenţa nu-i singurul lucru care contează într-o căsătorie. În orice caz, n-a reuşit să-şi învingă starea asta depresivă. Mă simţeam de parcă aş fi fost pe marginea unei mlaştini şi o priveam cum se scufundă. A încercat tot felul de tratamente, dar de fiecare dată ajungea la concluzia că nu-i folosesc la nimic. Şi a încercat şi cu tot felul de pastile. Tot felul de antidepresive – de-alea de inhibă reabsorbţia de serotonină şi altele. Niciuna n-a dat rezultate, iar unele au avut şi efecte secundare. Până la urmă, un coleg de-al meu din Anglia mi-a spus de un medicament pe care l-a inventat el şi care începuse să fie folosit în Europa. Spunea că în S.U.A. nu fusese încă omologat, dar făcea minuni, aşa că mi l-a trimis şi mie, iar maică-ta l-a încercat. Ei bine, a devenit o cu totul altă persoană. Vibrantă! Plină de viaţă! Energică! Erai deja în clasa a opta pe vremea aia şi, dintr-odată, a început s-o intereseze activitatea organizaţiei de părinţi şi profesori, să participe la şedinţe, s-a oferit voluntar să participe la excursiile în natură ale clasei tale. Am recâştigat-o pe Thea mea de altădată, pe femeia pe care o cunoscusem pe vremuri. Pe urmă m-a anunţat că vrea să mai aibă un copil. Mi-a spus că dintotdeauna îşi dorise şase copii, iar eu i-am răspuns: „Păi, draga mea, tu hotărăşti. Ştii că treburile astea le las în seama ta”. Imediat a şi rămas însărcinată şi, când s-a dus la doctor pentru confirmare, am aflat că

medicamentul-minune îi vătămase inima. În Europa apăruseră deja suspiciuni legate de-acest lucru şi medicamentul fusese retras de pe piaţă; doar că noi nu aflaserăm treaba asta.

— De *aici* i s-a tras boala de inimă?

— Da, şi îmi asum toată răspunderea pentru ce s-a întâmplat. Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi aflat niciodată de existenţa acestui medicament. Şi, după cum susţine întruna mătuşă-ta, nici n-ar fi avut nevoie de el.

Sorbi şi ultimii stropi de vin de pe fundul paharului şi îl puse, cu o mişcare un pic prea fermă, pe bufet, lângă el.

— Chiar dacă, adăugă el după o clipă, presupun că povestea asta i-a oferit date preţioase colegului meu.

— Mergea în excursii cu mine? întrebă Kate, încercând să înţeleagă treaba asta. Se ocupa de mine? Îi plăcea de mine?

— Da, bineînţeles. Te-a iubit.

— Mi-a lipsit atât de mult! spuse Kate pe un ton aproape tânguitor. Nu-mi amintesc să mă fi iubit.

— Ai uitat cum mergeaţi împreună la cumpărături?

— Mergeam împreună la cumpărături?

— Spunea că-i aşa de fericită să aibă o fiică cu care să poată face tot felul de chestii, ca fetele. Te lua la cumpărături, când îşi cumpăra haine, te scotea la prânz, iar într-un rând te-a dus la manichiură.

Treaba asta o făcu să se simtă, în chip straniu, ruptă de trecut. Nu numai că îngropase adânc amintirea acestor experienţe pe care credea c-o să le păstreze toată viaţa, însă era vorba de nişte experienţe pe care îşi închipuia că la vremea respectivă le-a urât. Cumpărăturile nu-i făceau nicio plăcere! Şi totuşi, se pare că participase la ele de bună voie şi poate că se şi distrase. Era ca şi cum copilul Kate ar fi fost o entitate

total diferită de Kate adulta. Îşi privi unghiile boante, incolore şi nu-i venea să creadă că au fost şi ele cândva pilite cu profesionalism, şlefuite şi date cu ojă.

— Vasăzică de-aia o avem pe Bunny, îi spuse taică-său cu un glas hârâit, probabil din cauza vinului, iar lentilele ochelarilor i se abureau văzând cu ochii. Şi, bineînţeles, mă bucur că o avem. E atât de drăgălaşă şi atât de zglobie, exact cum era maică-ta înainte să ne căsătorim. Dar nu-i, să zicem, foarte... cerebrală. Şi nu are coloana ta vertebrală, fibra ta. Kate, ştiu că mă bazez prea mult pe tine, spuse el întinzându-se să-i atingă încheietura mâinii cu vârfurile degetelor. Ştiu că de la tine am aşteptări mai mari decât ar trebui să am. Ai grijă de sora ta, te ocupi de gospodărie... mă tem că n-o să-ţi găseşti niciodată un bărbat.

— Măi, să fie! Mulţumesc, zise Kate smulgându-şi încheietura din strânsoarea lui.

— Nu, am vrut să spun că... Ah, întotdeauna mă exprim cu atâta stângăcie, zău. Vreau să spun că nu ieşi niciodată undeva unde ai putea *întâlni* un bărbat. Eşti închisă în casă, îţi umpli timpul cu grădinăritul, ai grijă de copii la grădiniţă, care, dacă stăm să ne gândim, e ultimul loc din lume unde... Am fost egoist. Ar fi trebuit să te oblig să te întorci la facultate.

— Nu vreau să mă-ntorc la facultate, spuse Kate şi chiar n-avea niciun chef să se întoarcă; simţi că o apucă greaţa doar la gândul acesta.

— Dar mai sunt şi alte facultăţi, în cazul în care aceea nu ţi s-a potrivit. Să nu crezi că nu mă gândesc la asta. Ai putea termina la Johns Hopkins! E drept, m-am lăsat dus de val. Mi-am zis: „Ah, e tânără; are tot timpul din lume; iar între timp, am nevoie de ea aici, acasă. Trebuie să mă bucur de compania ei”.

— Îţi place compania mea?

— Probabil că şi acesta a fost unul dintre motivele pentru care m-am gândit să te cuplez cu Piodâr. Pesemne că mi-am zis: „Astfel aş putea-o păstra lângă mine! Nu-i nicio nenorocire: e o căsătorie pe hârtie şi ar rămâne şi pe mai departe acasă”. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine, Kate. Îţi datorez scuze.

— Păi, mda, făcu Kate, te-nţeleg şi pe tine.

Îşi aduse aminte de seara când se întorsese de la colegiu. Sosise neanunţată, cu mai multe valize – cu tot ce avusese la ea – şi, când taxiul a lăsat-o în faţa casei, l-a găsit pe tatăl ei în bucătărie, purtând un şorţ peste salopetă.

— Ce cauţi *tu* aici? o întrebase el.

— Am fost exmatriculată, spusese ea, prezentând lucrurile într-o lumină şi mai proastă decât era cazul, ca să şi-o ia cât mai rău.

— De ce? o întrebase el, iar ea îi povestise despre tembela prelegere despre fotosinteză ţinută de profesorul ei.

Când tatăl ei i-a spus „Păi, ai dreptate”, ea s-a simţit cuprinsă de-o covârşitoare uşurare sufletească. Ba nu, chiar mai mult: de-a dreptul de bucurie. O bucurie totală. Se gândea că, poate, acela a fost cel mai fericit moment din toată viaţa ei.

Tatăl ei ridicase sticla de vin în dreptul ochilor, lângă fereastră, doar-doar o mai fi găsind vreun strop pe fundul ei.

— Când spui „Pe hârtie…”, începu ea.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Dacă-i doar o formalitate, spuse ea, dacă-i vorba doar de-o chestioară legală, care ţi-ar permite să-i schimbi statutul vizei, iar pe urmă ar putea fi reversibilă…

El puse sticla înapoi pe bufet. Rămase încordat,

aproape fără să respire.

— Presupun că nu-i cine ştie ce *mare* chestie, spuse ea.

— Vrei să spui da?

— Of, tată. *Nu* ştiu, veni răspunsul ei obosit.

— Dar ai putea să cumpăneşti lucrurile. Asta vrei să spui?

— Cred că da, răspunse ea.

— Chiar ai putea să faci asta pentru mine?

Ea şovăi, apoi încercă să dea din cap a încuviinţare. Exact în clipa următoare se şi întrebă ce naiba o apucase, însă taică-său se şi apucase s-o strângă în braţe cu o ardoare amestecată cu stângăcie, după care o împinse la loc, să se uite lung, nespus de bucuros, la ea.

— Ai s-o faci! exclamă el. Chiar ai s-o faci! Ţii la mine cât să faci asta! Of, Kate, iubita mea, nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt.

— Vreau să spun că treaba asta nu schimbă mare lucru în viaţa noastră, spuse ea.

— N-o să schimbe nimic, îţi jur. Nici n-o să-i simţi prezenţa; totul va fi exact ca înainte. Ah, o să fac tot ce pot să aranjez lucrurile în aşa fel încât să-ţi fie uşor. Asta schimbă totul! Totul o să fie bine; acum sunt sigur, simt că proiectul meu va fi încununat de succes. Îţi mulţumesc, drăguţa mea!

După o clipă, ea răspunse:

— Cu plăcere!

— Aşa... chibzui el. Şi... Kate...

— Poftim?

— Crezi că mi-ai putea completa şi mie formularul cu declaraţia de venit? Am încercat, dar... şi se trase înapoi întinzându-şi, într-un gest teatral, comic, neajutorat, braţele subţiri ca nişte fuse: doar mă ştii.

— Da, tată, spuse ea. Ştiu.

ŞAPTE

DUMINICĂ 11:05 AM
Salut Kate. Îţi dau SMS.
Salut.
Eşti acs ac?
Scrie cuvintele întregi, pentru Dumnezeu. Nu eşti un
adolescent.
Eşti acasă acum?
Nu.

Păpuşica-balerină se căsătorea cu păpuşa-marinar. Păpuşa-marinar purta aceeaşi uniformă veche, pe când păpuşica-balerină avea o rochiţă nou-nouţă croită din şerveţele igienice Kleenex albe, unul pentru partea din faţă şi unul pentru spate, strânse în talie cu un elastic de prins părul şi care fluturau în partea de jos din cauza tutuului de balerină de sub ele. Rochiţa o confecţionase Emma G., dar Jilly fusese cea care donase elasticul, iar Emma K. cea care cunoştea regulile potrivit cărora mireasa trebuie să înainteze printre şirurile de bănci şi să se întâlnească cu mirele la altar. Se pare că nu cu mult timp în urmă Emma K. fusese una dintre fetiţele care ţineau florile în timpul unei cununii. Îşi dăduse pe larg cu părerea despre conceptul de naş de cununie, despre cum îşi aruncă mireasa buchetul şi despre „tortul miresei înalt cât un zgârie-nori”, în timp ce restul fetiţelor o ascultau fermecate. Părea că nici prin gând nu le trece să-i

ceară părerea lui Kate în legătură cu detaliile astea, deşi totul fusese pus în mişcare tocmai de zvonul apropiatei ei căsătorii.

La început, Kate se gândise să nu spună nimănui nimic. O să se mărite într-o sâmbătă – în prima sâmbătă din luna mai, în mai puţin de trei săptămâni – şi o să vină la lucru lunea, fără ca lumea să ştie nimic. Pe urmă, însă, tatăl ei se arătă dezamăgit când află că ea încă n-a început să răspândească ştirea. Cei de la Imigrări, de bună seamă, o să facă cercetări la locul ei de muncă, îi spuse el, şi ar părea de-a dreptul suspect dacă colegele ei ar crede-o burlăciţă.

— Ar trebui să-i dai bătaie şi să le anunţi, spuse el. Mâine ar trebui să te prezinţi cu un zâmbet până la urechi, cu un inel la vedere, să scorneşti o poveste faină despre curtea susţinută, îndelungată, pe care ţi-a făcut-o, să audă şi cei de la Imigrări toate detaliile când or veni să pună întrebări.

Serviciul de Imigrări era noul baubau al familiei. Kate îşi imagina Imigrările ca pe un „el” – un bărbat pus la costum cu cravată, chipeş la modul neutru, cu trăsăturile comune ale unui detectiv dintr-un vechi film alb-negru. Ar putea avea chiar şi genul de voce din filmele alb-negru, adică distinctă, stăpână pe situaţie: „Katherine Battista? Serviciul de Imigrări. Aş dori să vă pun câteva întrebări”.

Aşa că a doua zi dimineaţă, într-o marţi, sosi la grădiniţă cu inelul cu diamant al mătuşii ei de-a doua şi, înainte de-a intra în clasa cu copiii de patru ani, se duse la cancelarie, unde cele mai multe educatoare şi asistentele lor se strânseseră în jurul ceainicului, şi întinse mâna ostentativ.

Doamna Bower fu prima care observă.

— Ooo, făcu ea zgomotos. Kate! Ce-i ăsta? E

cumva un inel de *logodnă*?

Kate încuviinţă dând din cap. Nu-i ieşi figura cu „zâmbetul până la urechi”, fiindcă doamna Bower le preda prichindeilor de doi ani – adică la grupa unde asistent era Adam. Cu siguranţă o să se ducă glonţ în clasă şi-o să-i spună lui Adam despre logodna lui Kate.

Din clipa în care se băgase în povestea asta, Kate se tot gândea la cum o să primească Adam vestea.

Pe urmă, toate femeile se adunară ciorchine în jurul ei, exclamând la unison şi punându-i întrebări în cor, iar faptul că ea se purta atât de potolit fu pus, probabil, pe seama firii ei retrase.

— Măi, ce vicleană eşti! spuse doamna Fairweather. Nici măcar n-am ştiut că ai un prieten!

— Păi, mda, bâigui Kate.

— Cine e? Cum îl cheamă? Cu ce se ocupă?

— Îl cheamă Piodâr Cerbakov, spuse Kate şi, fără să se fi gândit dinainte, îi pronunţă numele în maniera lui taică-său, făcându-l să sune mai puţin străin. E microbiolog.

— Serios? Microbiolog! Unde v-aţi cunoscut?

— Lucrează la laboratorul lui tata, răspunse ea. Apoi, aruncă o privire rapidă în direcţia doamnei Chauncey şi adăugă: Aoleu, nu-i nimeni la grupa de patru ani – încercând, astfel, să găsească o scuză şi s-o şteargă înainte să i se mai pună şi alte întrebări.

Bineînţeles că n-o lăsară să scape cu una cu două. De unde vine Piotr? (Doar n-o fi vreun băiat din *Baltimore*.) Şi-a dat tatăl ei acordul? Când o să aibă loc cununia? „Atât de curând!” exclamară ele când aflară data.

— Păi, a apărut la orizont acum trei ani, îngăimă Kate, ceea ce, la drept vorbind, era purul adevăr.

— Dar aveţi atâtea detalii de pus la punct!

— Nu tocmai; o să facem o nuntă fără tămbălău. În familie, doar cu rudele cele mai apropiate.

Vestea asta, se vedea cât-colo, le provocă o mare dezamăgire.

— Când s-a măritat Georgina, îi aminti doamna Fairweather, şi-a invitat întreaga promoţie, ţii minte?

— Noi n-o să avem genul ăla de nuntă. Niciunul din noi doi nu e genul care să ţină la ţinuta festivă, spuse ea – „noi”, cu care încă nu se obişnuise, sunându-i în urechi straniu de tot, de parcă exact atunci i-ar fi răsărit o piatră în gură. Unchiul meu, care-i pastor, o să ne cunune în cadrul unei ceremonii private. Doar în prezenţa tatii şi a soră-mii, care ne vor fi martori – n-o las să vină nici pe mătuşă-mea. O apucă pandaliile de fiecare dată când aducem vorba despre nuntă.

Până şi faptul că se va ţine într-o biserică era deja un compromis. Kate îşi dorise să treacă, scurt, pe la oficiul stării civile, pe când taică-său stăruise în favoarea unei ceremonii cu rochie de mireasă, care ar fi dat bine, ca imagine, la Serviciul de Imigrări. Iar colegele ei, în mod clar, lui îi dădeau dreptate; schimbară câteva priviri posomorâte.

— Copiii şedeau în banca din spatele celor mai apropiate rude ale Georginei şi fiecare ţinea în mână câte un trandafir galben, mai ţii minte? o întrebă doamna Fairweather pe doamna Link.

— Da, pentru că rochia Georginei era galbenă, de-un galben drăgălaş, pastel, iar soţul ei avea cravata galbenă, răspunse doamna Link. Mamele erau amândouă scandalizate că nu e îmbrăcată în alb. „Ce-o să creadă lumea?” se întrebau. „Unde s-a mai pomenit o mireasă care să nu fie îmbrăcată în alb?”

— Iar Georgina a spus: „Ei bine, îmi pare rău, dar în alb par întotdeauna spălăcită”, adăugă doamna

Chauncey.

Uneori Kate era de-a dreptul uluită cât de mult aduceau femeile din cancelarie cu fetiţele care turuiau vrute şi nevrute în grupa celor de patru ani.

Doamna Chauncey fu cea care făcu anunţul cu nunta în grupa lui Kate.

— Copii, copii! îi chemă ea la ordin bătând din palmele durdulii de-ndată ce terminară cântecelul cu „Bună dimineaţa”. Am o veste minunată. Ghiciţi cine se mărită!

Urmă o tăcere prelungă. Pe urmă, Liam M. îşi încercă norocul:

— Dumneavoastră, cumva?

Doamna Chauncey se supără foc. (Fusese măritată timp de treizeci şi cinci de ani.)

— Domnişoara Kate, ea se mărită! spuse ea. Domnişoara Kate s-a logodit. Arată-le inelul, domnişoară Kate.

Kate întinse mâna spre ei. Mai multe fetiţe scoaseră murmure de admiraţie, dar cei mai mulţi dintre copii păreau descumpăniţi.

— O să fie bine? o întrebă Jason.

— Ce să fie bine?

— Adică, mămica ta o să te lase?

— Aăă... bineînţeles, răspunse Kate.

Iar gemenii Samson, se vedea de la o poştă, erau nefericiţi. În clasă nu scoaseră un cuvânt, dar ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, când se aflau pe terenul de joacă, se apropiară de ea şi Raymond o întrebă:

— Şi-*acum* noi cu cine o să ne mai însurăm?

— Ei, o să găsiţi voi pe cineva, îi asigură ea. Cu cineva mai apropiat de vârsta voastră, pun pariu.

— Cu cine? o întrebă Raymond.

— Păi...

— Mai e Jameesha, îi aminti David.

— Ah, chiar.

— Şi mai e...

— E-n regulă, o să o iau pe Jameesha.

— Dar cu mine cum rămâne? îl întrebă David. Jameesha mereu e pornită împotriva mea dintr-un motiv sau altul.

Kate nu apucă să audă sfârşitul acestei discuţii, deoarece tocmai atunci Adam se apropie de ea. Purta o bluză de trening scurtă, roz, cu glugă şi părea extrem de mohorât sau poate că doar aşa i se păru ei.

— Aşa, deci, spuse el oprindu-se lângă ea. Îşi întoarse privirea spre leagăne: Am auzit vestea.

— Vestea? îl îngână ea (prosteşte).

— Se vorbeşte că te măriţi.

— Ah, făcu ea. Asta era.

— Nici n-am ştiut că ieşi cu cineva.

— Nu ieşeam, îngăimă Kate. Vreau să spun că, într-un fel, ieşeam, dar... totul s-a întâmplat pe neaşteptate.

El dădu din cap în semn că o înţelege, cu acelaşi aer mohorât. Avea nişte gene atât de întunecate şi dese, încât ai fi zis că are ochii ninşi cu funingine.

Rămaseră un timp uitându-se la o copiliţă de trei ani care se întinsese cu faţa în jos pe un leagăn căruia îi răsucise rău de tot lanţurile. Acum se tot învârtea de mama focului, agăţându-se de leagăn cu disperare, cu o figură concentrată la maximum; pe urmă se dădu jos şi plecă împleticindu-se, ca o mică beţivancă.

— Crezi că-i... înţelept să iei în pripă aşa o decizie? o întrebă Adam.

Kate îl săgetă scurt cu privirea, dar el continua s-o urmărească pe mititica de trei ani şi îi fu imposibil să-i citească expresia aşternută pe chip.

— Poate că nu, răspunse ea. Poate nu-i înţelept. *Nu* ştiu. Iar după o lungă pauză, adăugă: S-ar putea să fie, totuşi, o decizie temporară.

De data el se uită la ea:

— Temporară! pufni el.

— Vreau să spun că nimeni n-are de unde şti dacă o căsătorie va rezista sau nu, corect?

Ochii ninşi de funingine deveniră tot mai întunecaţi şi tot mai înguşti.

— Bine, dar e un act *legal*, spuse el.

— Este, dar... da, ai dreptate. E un act legal. Ai dreptate.

Simţi că o copleşeşte din nou sentimentul că-i prea înaltă, că prea spune lucrurilor pe nume, că-i prea zgomotoasă. O păli subit interesul faţă de persoana lui Antwan, care se căţărase prea sus pe pătratele metalice şi porni fără veste în direcţia lor, să se ocupe de el.

MARŢI 2:46 PM
Salut, Kate! Ai vrea să vin să te iau de la grădiniţă?
Nu.
De ce nu?
E ziua mea de stat peste program.
Să te iau mai târziu?
Nu.
Nu eşti destul de politicoasă.
Pa.

O nouă fotografie: Kate stând ţeapănă pe aleea din faţa casei, Piotr stând lângă ea, cu un zâmbet lăţit pe faţă, chiar dacă pare un pic rozaliu în jurul nărilor. Aşa-zisa lui răceală era, de fapt, o alergie la ceva din natură, aşa păreau să stea lucrurile.

Apoi, Kate şi Piotr şezând pe o banchetă dintr-un restaurant. Braţul drept al lui Piotr era întins, într-un gest posesiv, de-a lungul spătarului, în spatele lui Kate, ceea ce îl făcea să pară contorsionat, sugerând că se străduieşte peste măsură, deoarece spătarul era destul de înalt. Pe deasupra, mai era şi un pic încruntat, chinuindu-se să vadă în penumbră; se plângea că restaurantele americane nu sunt luminate îndeajuns. Fusese de faţă şi tatăl lui Kate, desigur, că doar trebuia să fie şi cineva care să facă pozele. El şi Kate comandaseră câte un hamburger. Piotr comandase nişte muşchiuleţi de mânzat pe un pat de piure de ţelină stropit cu melasă de rodii, după care, împreună cu doctorul Battista, se angajă într-o discuţie despre „algoritmii genetici” ai reţetelor. Kate observă că, atunci când ascultă cu atenţie spusele cuiva, chipul lui Piotr capătă un aer calm, liniştit. Fruntea i se netezea şi rămânea complet nemişcat în timp ce se concentra asupra persoanei respective.

Apoi, Kate şi Piotr pe canapeaua din camera de zi, cam la treizeci de centimetri unul de celălalt, cu Piotr afişând un zâmbet larg şi repetând figura cu braţul petrecut pe după spătar, în timp ce Kate, cu faţa împietrită, împunge aerul cu degetul arătător al mâinii stângi, să-şi etaleze inelul cu diamant. Sau, poate, o fi fost zirconiu cubic; nimeni nu ştia sigur ce e. Mătuşa de-a doua fusese lucrătoare comercială într-un magazin de mărunţişuri.

Kate şi Piotr spălând vasele. Piotr, cu un şorţ, jonglează cu o farfurie pe care urmează s-o clătească. Kate îl priveşte din profil, parcă întrebându-se cine o mai fi şi individul ăsta. Bunny, doar parţial vizibilă, pare să se întrebe cine-or fi ăştia doi; îşi roteşte, neîncrezătoare, ochii mari, albaştri, spre aparatul de

fotografiat.

Bunny a fost cea care l-a învăţat pe tatăl lor cum să-şi expedieze fotografiile pe telefoanele mobile ale lui Kate şi lui Piotr, căci el unul nu avea nici cea mai vagă idee. Îşi roti încă o dată ochii în cap, dar îl ajută. Cu toate astea, nu făcu un secret din faptul că îi e groază când se gândeşte la planul mariajului.

— Tu ce eşti? o întrebă ea pe Kate. Proprietate mobiliară?

— E o treabă de moment, răspunse Kate. Nu ştii ce disperată a devenit situaţia la laborator.

— Nu ştiu şi nici că-mi pasă. Laboratorul n-are nimic de-a face cu tine.

— Da, dar are de-a face cu tata. E centrul vieţii lui!

— Noi ar trebui să fim centrul vieţii lui, spuse Bunny. Ce-i cu el? Omul ăsta uită uneori cu lunile până şi faptul că existăm, dar, în acelaşi timp, crede că are dreptul să ne spună cu cine putem să ne plimbăm cu maşina şi care ar trebui să-l luăm de bărbat.

— Pe care, o corectă Kate automat.

— Trezeşte-te la realitate, surioară. Te transformă într-o jertfa umană, chiar nu-ţi dai seama?

— Ei, şi tu, acum, nu-i chiar aşa de rău, zise Kate. Nu uita că totul o să fie doar pe hârtie.

Bunny era însă atât de necăjită, încât soneria telefonului ei, cu o melodie de Taylor Swift, aproape ajunse la final până îi dădu prin minte să răspundă la apel.

VINERI 4:16 PM
Salut, Kate! Mâine merg cu tine la cumpărături.
Îmi place să fac cumpărăturile singură.
Vin pentru că Tatăl tău şi cu mine o să gătim cina.
Ce face?

Te iau cu maşina mea mâine dimineaţă la opt. Pa.

Maşina lui era un Volkswagen Broscuţă original; ea nu mai văzuse aşa ceva de ani de zile. Era de un albastru-metalizat atât de ros de intemperii, încât ziceai că n-are pe el vopsea, ci cretă colorată. Totuşi, în rest, părea să fie într-o stare excelentă, ceea ce i se părea un miracol, ţinând cont de halul în care se purta cu ea. Există oare o lege a naturii care stabileşte că oamenii de ştiinţă nu-s în stare să conducă o maşină? Sau poate că *sunt*, dar se adâncesc prea mult în propriile lor gânduri esoterice ca să le mai ardă să se uite şi la drum. Piotr se uita întruna la Kate, în loc de drum, întorcându-se cu totul spre ea, să discute, în timp ce Broscuţa gonea la vale pe 41st Street, iar ceilalţi conducători auto frânau şi claxonau, şi o harababură de cărţi şi halate de laborator şi sticle de apă goale şi ambalaje de fast-food alunecau de colo-colo pe bancheta din spate.

— O să cumpărăm muşchi file de porc, spuse el. Şi cumpărăm mălai.

— Ai grijă cum conduci, pentru Dumnezeu.

— La magazinul aista au sirop de arţar?

— Sirop de arţar?! Ce naiba vreţi să gătiţi?

— Friptură de porc înăbuşită pe pat de mamaliugă stropit cu sirop de arţar.

— Doamne sfinte!

— Am discutat aiasta cu tatăl tău.

— Algoritmii genetici ai reţetelor, îşi aduse aminte Kate.

— Ei! Ai fost atientă la discuţie. Ai luat siama la spusiele mele.

— N-am luat seama la spusele tale, îl linişti Kate.

Pur şi simplu, n-am avut cum să n-aud ce trăncăneai în urechea mea.

— Ai luat siama. Îţi place de mine! Cried că ieşti moartă după mine.

— Piotr, hai să ne lămurim cum stau lucrurile.

— Vălieu! Aciela era un camion prea mare pientru şoseaua asta.

— Eu fac treaba asta doar ca să-l ajut pe tata. Pare să creadă că-i important să rămâi în ţara asta. După ce ai să obţii cartea verde, o să ne vedem fiecare de drumul lui în viaţă. Niciun pas din planul acesta nu presupune faptul că vreunul din noi trebuie să fie mort după altul.

— Sau poate ai să te diecizi să *nu* ne sieparăm, i-o întoarse Piotr.

— Ce face? Ce tot îndrugi acolo? Ai auzit o vorbă măcar din ce-am spus adineauri?

— Da, da, se grăbi el să răspundă. Te ascult. Nimeni nu trebuie să fie mort după nimeni. Iar acum miergem să cumpărăm muşchiul de porc.

Trase în parcarea supermarketului şi opri motorul.

— De ce-o să mâncăm tocmai porc? îl întrebă Kate, urmându-l prin parcare. Doar ştii că Bunny n-o să mănânce.

— Nu-mi fac io griji liegate de Bunny, răspunse el.

— Nu?

— La noi iegzistă un provierb care zice: „Fiereşte-te de piersoanele dulciege, căci zahărul nu-i hrănitor”.

— Iar noi avem un proverb care zice că poţi să prinzi mai multe muşte cu miere decât cu oţet.

— Da, aşa or fi prociedând *iei*, spuse Piotr pe un ton misterios.

Mergea cu câţiva paşi înaintea lui Kate, dar acum rămase în urmă şi, fără s-o previnä, îi înlănţui umerii cu

un braţ şi o trase spre el, lipind-o strâns de coastele lui.

— Dar cie rost ar avia să vriei să prinzi muşte, ai? Hai, răspunde-mi, fată oţietită.

— Dă-mi drumul, se răsti Kate.

De aproape, el mirosea ca fânul proaspăt cosit, iar braţul îi era tare ca oţelul, stăruitor. Reuşi să se smulgă din îmbrăţişare.

— Doamne sfinte, făcu ea şi restul drumului, până traversară parcarea, ea fu cea care îl devansă cu câţiva paşi.

La intrarea în magazin, se agăţă de un cărucior şi dădu să intre, dar Piotr o ajunse din urmă, întinse mâna după cărucior şi începu să-l împingă el. Ea începea să-l suspecteze că suferă de-un fel de complex al masculului feroce.

— Cum vrei, zise ea scurt, iar el surâse şi continuă să meargă alături de ea, împingând căruciorul.

Pentru unul care vorbea atât de mult despre vitamine, manifesta un interes remarcabil de scăzut faţă de raionul de zarzavaturi. Azvârli cu un gest apatic o varză în cărucior, iar apoi, privind de jur-împrejur, o întrebă:

— Mălaiul: unde l-am putia găsi?

— Am impresia că te dai în vânt după mâncărurile fiţoase, îi spuse Kate, luând-o înainte, să-i arate unde-i raionul cu pricina. Ca aia pe care ai comandat-o la restaurant, cu piure de ţelină.

— N-am făcut decât să repiet ultimul fiel de mâncare.

— Scuză-mă, nu înţeleg.

— Chielnerul, când a venit la masa noastră, vorbia tare complicat. A zis: „Aş dori să vă prezint câteva feluri speciale în această seară...”

Piotr imita la perfecţie accentul de Baltimore al

chelnerului: era de-a dreptul straniu.

— Pie urmă a pomenit nişte chestii foarte lungi şi cu tot felul de combinaţii de cuvinte; cu bătaie lungă, măcinat cu piatra de moară, murături de casă, până m-a luat ameţeala de cap. Aşa că am repietat ultimele lui cuvinte. „Muşchiuleţ de mânzat pe pat de piure de ţelină”, am repietat după iel, că încă-mi răsunau vorbiele aistea în urechi.

— Atunci, diseară ne-am putea întoarce la bunul nostru piure dintotdeauna, îi propuse Kate.

— Nu, nu cried, ripostă Piotr şi cu asta discuţia se încheie.

Lista de cumpărături salvată pe calculator nu-i era de mare folos astăzi. În plus, mai aveau acasă o porţie zdravănă rămasă din piureul de sâmbăta trecută, de-aceea sperase Kate să-l poată pune pe masă în această seară. Ultima săptămână fusese atât de diferită de săptămâna standard în ceea ce priveşte mâncarea. Nu numai că tatăl ei aranjase cu Piotr cina de la restaurant, ca să facă fotografii, ci şi Piotr insistase în seara următoare să-i scoată *el* la un restaurant (pe toţi, cu excepţia lui Bunny, care spusese că ce-i mult strică), iar marţi, pretinzând că simte nevoia să serbeze o scurtă ninsoare capricioasă, de primăvară, apăruse neanunţat, aducând cu sine un pachet cu pui de la KFC.

Iar în cursul săptămânii următoare, la un moment dat, Kate va trebui să se gândească la o cină la care s-o invite pe mătuşa Thelma. Doctorul Battista făcuse mare tămbălău în legătură cu invitarea ei, să facă cunoştinţă cu Piotr alături de soţul ei şi, poate, şi de unchiul Theron, dacă nu cumva avea treabă la biserică la ora aceea. La fel de bine puteau să-şi vadă de treaba lor şi să treacă peste acest pas, spunea doctorul

Battista. El şi mătuşa Thelma nu se aveau foarte bine (mătuşa Thelma îl considera vinovat de depresia soră-sii), dar, zicea el, „din punctul de vedere al Imigrărilor, consider că ar fi înţelept să le expunem cât mai multor rude cu putinţă planurile tale de căsătorie. Şi, cum n-ai de gând s-o laşi pe mătuşă-ta să participe la cununie, mi se pare că asta ar fi alternativa strategică”.

Kate nu voia s-o lase pe mătuşa ei să asiste la cununie, pentru simplul motiv că o cunoştea prea bine. Ar fi fost în stare să-şi facă apariţia cu şase domnişoare de onoare şi un cor de copii.

Şi totuşi, ce să-i pună pe masă? De bună seamă, nu un piure fără carne, deşi ar fi fost o soluţie convenabilă să scape, astfel, de afurisitele alea de resturi de mâncare. Poate doar o friptură de pui fără garnitură; atâta lucru poate face şi ea, desigur. Luă doi pui congelaţi în timp ce Piotr studia sortimentele din carne de porc, iar apoi se întoarse la raionul de legume, să cumpere sparanghel şi cartofi rozalii.

În timp ce se întorcea spre raionul de cărnuri, îl zări pe Piotr de la oarece distanţă adâncit într-o conversaţie cu un bărbat de culoare cu şorţ. Puloverul gri, lăbărţat, al lui Piotr şi ceafa lui, cu aspectul ei vulnerabil, îi părură dintr-odată ciudat de mişcătoare. Îşi spuse că nu-i pe de-a întregul vina lui c-a ajuns în situaţia asta cu totul specială. Câteva clipe încercă să-şi imagineze cum s-ar simţi ea dacă ar fi singură într-o ţară străină, cu viza pe cale să-i expire, fără să aibă nicio idee unde să se ducă odată ce-i expiră viza sau cum să-şi câştige existenţa. La asta se mai adăuga şi problema limbii! Cândva, de mult, fusese o elevă mediocră spre bună la limbi străine, însă s-ar fi simţit nefericită dacă ar fi trebuit să *trăiască* într-o altă limbă.

Şi totuşi, iată-l pe Piotr discutând plin de voioşie despre fleicile de porc, etalându-şi obişnuita lui bună dispoziţie de spiriduş. Îi veni să zâmbească, aşa, niţel.

Când ajunse lângă el, numai ce-l auzi spunând:

— Ah! Logodnica mea. Aciest gentleman drăguţ spune că, poate, nu muşchi file, ci şuncă proaspătă.

Simţi că iar se face foc şi pară. „Logodnica” – câh! Şi dintotdeauna ura cum sună „gentleman” rostit cu onctuozitate.

— Cumpără ce vrei, îi spuse ea. Mi-e totuna.

Apoi îşi azvârli cumpărăturile în cărucior şi se depărtă din nou.

Kate descoperi că Piotr nu-i întru totul mulţumit de ideea de a face friptură de pui pentru vizita mătuşii Thelma. Când făcuse greşeala să-i povestească planul ei de meniu, asta după ce el o ajunsese din urmă pe culoarul cu siropuri şi melasă, prima lui întrebare fu:

— Puii pot fi tăiaţi în bucăţi?

— La ce ţi-ar folosi asta?

— Mă gândiam că ai putea să-i prăjeşti ca la KFC. Ştii cum se fac puii prăjiţi?

— Nu.

El o privi lung, cu o figură optimistă.

— Dar ai putia să-nveţi? o întrebă el în cele din urmă.

— Presupun că, dacă aş vrea, aş putea învăţa.

— Şi poate că ai vrea?

— Măi, Piotr, dacă-ţi plac aşa de mult puii de la KFC, ce-ar fi să cumpăr de-acolo? îi propuse Kate, gândindu-se că i-ar plăcea să vadă ce mutră ar face mătuşa Thelma dacă ar proceda astfel.

— Ba nu, ar trebui să gătieşti cieva, răspunse Piotr. Cieva cu multe ieforturi. S-o faci pe mătuşa ta să se simtă bine-vienită.

— După ce-ai s-o cunoşti pe mătuşa Thelma, o să-ţi dai seama că ultimul lucru pe care ni l-am putea dori este s-o facem pe ea să se simtă bine-venită, spuse Kate.

— Bine, dar ea face parte din *familie*! insistă Piotr.

Pronunţă cuvântul într-o manieră care te făcea să te gândeşti că-i sacru, înconjurându-l cu perniţe invizibile.

— Vriau să-ţi cunosc toată familia – pie mătuşa ta şi pie soţul ei, şi pie unchiul tău pastorul! Abia aştept să-l cunosc pe unchiul pastor! O să-ncerce, poate, să mă convertiască, ce zici?

— Te ţii de glume? Unchiul Theron n-ar fi în stare să convertească nici măcar o pisicuţă.

— Theron, repetă Piotr, pronunţându-l aproape „Seron”. Faci asta ca să mă torturezi?

— Ce fac?

— Prea multe nume cu *th*!

— Ah, asta era, răsuflă Kate uşurată. Păi, da, iar pe mama o chema Thea.

La auzul acestui nume, el gemu.

— Care era numele lor de familie?

După o pauză de-o clipită, ea răspunse:

— Thwaite.

— Dumnezeule! exclamă el bătându-se cu palma peste frunte.

Ea pufni în râs.

— Hai că te-am păcălit.

El îşi lăsă mâna jos şi se uită la ea.

— Am glumit, îl lămuri ea. De fapt, numele lor de familie e Dell.

— Aha, făcu el. Ai glumit. Ai făcut o glumă. Mă tachinai! spuse el şi începu să zburde în jurul căruciorului. Ah, Kate; ah, comica mea, Kate; ah, Katia

mea...

— Termină! strigă ea; lumea se uita la ei ca la urs. Potoleşte-te şi spune-mi ce sirop îţi trebuie.

El se opri din ţopăială şi alese o sticlă, aparent la întâmplare, pe care o puse în cărucior.

— Mi se pare cam mică, spuse ea, uitându-se în cărucior. Eşti sigur că o să ne ajungă?

— Nu ne trebuie un iexces de arţărială, spuse Piotr pe un ton aspru. Ne trebuie iechilibru. Ne trebuie subtilitate. Ah! Dacă are succies, îi putem oferi şi mătuşii tale o mâncare cu sirop de arţar! Am putea servi puii pe un pat de... o substanţă neobişnuită, stropită cu sirop de arţar. Mătuşa ta o să spună: „Ah, ce mâncare divină mi-aţi oferit!”

— Nici vorbă, dar nici vorbă să spună mătuşa Thelma aşa ceva, îl linişti Kate.

— Am şi io voie să-i spun „mătuşa Selma”?

— Dacă te referi cumva la mătuşa Thelma, îţi sugerez să aştepţi până când îţi spune ea că ai voie. Oricum, nu-mi dau seama de ce ţi-ar trebui s-o revendici drept mătuşă, dacă nu-i nevoie s-o faci.

— Dar io niciodată n-am avut o mătuşă! protestă Piotr. Aiasta ar fi prima mea mătuşă.

— Norocosule!

— Şi totuşi, o să aştiept până-mi dă permisiunea, promit. O să fiu profund respectuos.

— Nu exagera prea mult din cauza mea, îl rugă Kate.

Pe urmă, Piotr nu se putu stăpâni să nu-i povestească şi tatălui ei ce „minunat” s-au simţit la cumpărături. Asta se întâmplă în aceeaşi după-amiază, ceva mai târziu, când cei doi bărbaţi pregăteau cina în bucătărie. Kate intră pe uşa din spate, cu găleata plină

cu unelte de grădinărit, iar tatăl ei o privi radios, de parcă ar fi fost proaspăta câştigătoare a Premiului Nobel.

— V-aţi simţit minunat la cumpărături! îi spuse el.

— Zău?

— Ţi-am *spus* eu că Piodâr e un băiat de treabă! Ştiam eu c-o să-ţi dai seama până la urmă! Spune c-aţi avut parte de-o plimbare minunată, prietenească, la magazin.

Kate îi aruncă lui Piotr o privire feroce. El zâmbea ruşinat în timp ce adăuga mirodeniile peste bucata de şuncă proaspătă.

— Ce-ar fi să ieşiţi împreună la cinema după cină? îi sugeră taică-său.

— După cină trebuie să mă spăl pe cap.

— După cină? Îţi speli părul după cină? De ce faci asta tocmai *atunci*?

Kate oftă şi îşi agăţă găleata în debara.

— Ne întrebam dacă poţi să ne iexplici cie-nseamnă friptură *înăbuşită*, îi spuse Piotr.

— Habar n-am ce mai e şi asta, răspunse Kate.

Se duse la chiuvetă să se spele pe mâini. Chiuveta era plină de ambalaje de carne pătate de sânge, la care se adăugau un cotor de varză şi mai multe foi exterioare. Cum taică-său era fanatic în privinţa principiului „păstrează curăţenia în timp ce faci treabă”, ştia prea bine cine-i vinovat de harababură.

— Să nu-ndrăzneşti să laşi bucătăria aşa când termini treaba, îl preveni ea pe Piotr în timp ce se ştergea pe mâini.

— Mă ocup io de tot! o asigură Piotr. Ieddi rămâne la cină?

— Cine-i Eddie?

— Prietinul surorii tale, ie-n camera de zi.

— A, vrei să zici Edward. Nu, nu rămâne. „Eddie!” Dumnezeule mare!

— Amiericanilor lie placie să li se spună pie numele mic, zise Piotr.

— Ba nu!

— Ba da!

— Ba nu!

— Vă rog, interveni tatăl lui Kate. Destul.

Învârtea de zor cu lingura într-o oală de pe aragaz. Se uită la ei cu o privire îndureratã.

— În plus, nu e prietenul ei, îi spuse Kate lui Piotr.

— Ba da.

— Ba nu. E prea mare să fie prietenul ei. Este meditatorul ei.

— Sora ta studiază microorganismele?

— Poftim?

— Cartia din poala iei ieste intitulată *Jurnalul de mietode microbiologice.*

— Ei, nu zău?

— Ce chestie! se minună doctorul Battista. Habar n-am avut c-o interesează!

— Of, Dumnezeule, murmură Kate, aruncându-şi prosopul pe bufet, şi dădu să iasă din bucătărie.

— Îmi place un provierb pie care-l ştiu, îi spunea Piotr tatălui ei în timp ce ieşea.

— Scuteşte-ne, îi aruncă Kate.

În pantofii ei de sport, nu scoase niciun zgomot când traversă holul. Intră fără veste în camera de zi şi spuse:

— Bunny...

— Au! strigă Bunny şi săriră ca arşi, şi ea, şi Edward. *Jurnalul de metode microbiologice* nu se mai afla în poala ei. Era în capătul îndepărtat al canapelei. Chiar şi aşa, Kate străbătu camera din patru paşi mari,

puse mâna pe ea şi i-o vârî sub nas lui Bunny.

— *Nu* asta trebuie să-nveţi, îi spuse ea soră-sii.

— N-am auzit?

— Îl plătim ca să te-nveţe limba spaniolă.

— Nu-i plătiţi un sfanţ!

— Ei bine... exact asta am vrut să subliniez şi eu când i-am spus tatii că ar *trebui* să-l plătim.

Bunny şi Edward rămăseseră tablou.

— Bunny are cincisprezece ani, îi spuse Kate lui Edward. Încă n-are voie să-şi dea întâlnire cu băieţi.

— Corect, spuse el.

Nu era uns cu toate alifiile, ca Bunny, care, în făţărnicia ei, se pricepea de minune să disimuleze inocenţa. Roşi jenat şi îşi privi posomorât genunchii.

— Nu are voie să-şi dea întâlnire cu băieţi decât în grup.

— Corect.

— Bine, dar e... începu Bunny.

— Şi nu-mi mai spune că-i meditatorul tău, fiindcă, atunci, de ce-a trebuit să-ţi semnez ieri testul de la spaniolă la care ai luat nota cinci?

— Subjonctivul e de vină? se miorlăi Bunny. N-am priceput în ruptul capului chestia asta cu subjonctivul?

Părea să se întrebe dacă explicaţia ei are vreo şansă să fie convingătoare.

Kate se întoarse pe călcâie şi ieşi. Nici nu apucă să ajungă în mijlocul holului că Bunny sări de pe canapea şi alergă după ea.

— Vrei să spui că n-avem voie să ne mai vedem niciodată? o întrebă ea. Nu face altceva decât să mă viziteze la mine acasă! Nu ne dăm întâlniri sau mai ştiu eu ce.

— Tipul trebuie să aibă vreo douăzeci de ani, îi spuse Kate. Nu ţi se pare nimic deplasat în legătură cu

asta?

— Da. Şi? Am cincisprezece ani. Cincisprezece ani foarte *maturi*.

— Hai că mă faci să râd! pufni Kate.

— Eşti geloasă, nimic mai mult, i-o întoarse Bunny. O urmă pe Kate în sufragerie: Dacă n-ai de ales şi trebuie să te măriţi cu Piodâr...

— Îl cheamă Piotr, îi spuse Kate strângând din dinţi. Ai putea să-nveţi să-i pronunţi numele corect.

— Ei, ce să zic, Domnişoară Fârlifus. *Eu* una măcar n-a trebuit să recurg la tata ca să-mi găsească un prieten.

Când rostea aceste cuvinte ajunseseră deja în bucătărie. Cei doi bărbaţi le priviră surprinşi.

— Fiică-ta e o javră, îi spuse Bunny tatălui ei.

— Poftiiim?

— E o javră indiscretă, geloasă, băgăcioasă şi refuz să... şi-*acum,* poftim!

Atenţia îi fu distrasă de ceea ce văzuse pe fereastră. Ceilalţi întoarseră capul şi-l zăriră pe Edward furişându-se pe lângă casă, cu umerii aduşi în faţă, cotind-o pe sub arborele lui Iuda şi îndreptându-se spre casa lui.

— Sper că eşti satisfăcută, îi spuse Bunny lui Kate.

— Oare de ce mi se-ntâmplă că, ori de câte ori mă aflu mai mult timp în preajma femeilor, sfârşesc prin a mă întreba „Ce s-a întâmplat aici?”, i se confesă doctorul Battista lui Piotr.

— Aiasta mi se pare o afirmaţie iextrem de siexistă, spuse Piotr pe un ton serios.

— Nu mă condamna, se apără doctorul Battista. Îmi întemeiez această observaţie pe dovezi strict empirice.

LUNI 1:13 PM

Salut, Kate! Noi am fost după certificatele de căsătorie!

Care noi?

Tatăl tău şi cu mine.

Ei bine, sper c-o să fiţi foarte fericiţi împreună.

OPT

— Bună, Piodâr, ce mai faci? îl întrebă mătuşa Thelma.

— Aăă, interveni Kate, dar prea târziu.

— Am o aliergie foarte urâtă, dar acum mă simt mai bine, răspunse Piotr. Poate că mi s-a tras de la mirosul materialului lemnos care se pune pie pământ die jur-împriejurul tufişurilor.

— Noi îi spunem compost, îl informă mătuşa Thelma. C-O-M-P-O-S-T. Rostul lui e să păstreze umiditatea solului în timpul lungilor noastre veri toride. Totuşi, mă-ndoiesc că ai alergie de la asta.

Mătuşa Thelma era în culmea fericirii de fiecare dată când putea să corecteze opinia cuiva. Iar Piotr îi zâmbea în faţă atât de larg şi de cuminte, în mod clar precondiţionat s-o adore – exact ce-i plăcea ei foarte mult. Poate că seara avea să decurgă mai bine decât îşi imaginase Kate. Se adunaseră cu toţii în holul de la intrare: Kate cu tatăl ei şi Piotr, şi mătuşa Thelma cu soţul ei, unchiul Barclay. Mătuşa Thelma era o femeie mărunţică, frumuşică, la vreo şaizeci şi ceva de ani, cu părul blond, lins, tuns până la nivelul gâtului, fardată foarte strălucitor. Purta un costum din mătase bej, cu pantaloni, şi o eşarfă străvezie, în toate culorile curcubeului, petrecută de mai multe ori în jurul gâtului şi lăsată să-i cadă peste umeri. (Kate avea o fantezie a ei, cum că eternele eşarfe ale mătuşă-sii vor să ascundă ceva – o operaţie mai veche sau, cine ştie,

poate că urmele unor colţi.) Unchiul Barclay era uscăţiv, chipeş, cu părul grizonant, şi purta un costum scump, de culoare cenuşie. Conducea o firmă de investiţii de mare succes şi se părea că îi vedea pe doctorul Battista şi pe fiicele lui ca pe nişte ciudăţenii comice, un fel de exponate din muzeul de istorie naturală al unui orăşel de provincie. Acum se uita la ei cu un zâmbet indulgent, aplecându-se graţios în uşa de la intrare, cu mâinile înfipte în buzunarele pantalonilor, iar poziţia asta făcea să-i apară un fald elegant în tivul sacoului.

Restul se îmbrăcaseră care cum putuseră. Kate era în fusta ei de blugi, cu o cămaşă ecosez. Piotr purta blugi – o marcă străină, cu centura prinsă fix pe talie şi cu cracii bufanţi –, dar şi o cămaşă albă proaspăt călcată, iar în picioare nu avea obişnuiţii lui adidaşi, ci nişte pantofi din piele ascuţiţi, cu şireturi. Până şi doctorul Battista făcuse efortul să arate ca lumea. Îşi îmbrăcase singurul costum din garderobă, de culoare neagră, cu o cămaşă albă şi o cravată fusiformă. Întotdeauna lăsa impresia că-i tare fragil şi nesigur pe el atunci când trebuia să-şi dea jos salopeta atât de dragă lui.

— E foarte interesant, începu mătuşa Thelma exact în clipa când Kate îi pofti pe toţi în camera de zi.

Ei şi mătuşii Thelma li se întâmpla frecvent să deschidă gura în acelaşi timp.

— Unchiul Theron a sosit deja, îi anunţă ea în timp ce-i conducea înăuntru.

— Ei, nu, făcu mătuşa Thelma. Păi, înseamnă c-a sosit prea devreme, fiindcă eu şi cu Barclay am sosit la fix.

Cum unchiul Theron sosise, într-adevăr, mai devreme, printr-o înţelegere specială, să poată discuta

detaliile ceremoniei nupţiale, Kate nu avu ce replică să-i mai dea.

Mătuşa Thelma păşi graţios înaintea celorlalţi şi intră în camera de zi cu braţele întinse, gata s-o strângă la piept pe Bunny, care tocmai se scula de pe canapea.

— Bunny, draga mea! exclamă mătuşa Thelma. Doamne sfinte! N-ai îngheţat?

Era prima zi din an cu adevărat călduroasă, aşa că Bunny n-ar fi avut cum să îngheţe. Iar mătuşa Thelma nu făcea decât să sublinieze cât de minusculă e rochia ei de vară, fără braţe şi umeri, de lungimea unei cămăşi purtate de-o persoană normală, cu nişte funde uriaşe, obraznice, care aduceau cu nişte aripi de înger. Iar în picioare purta papuci de vară, fără călcâie. Ce mai, o ţinută de nepermis.

Unul dintre numeroasele sfaturi pe care mătuşa Thelma le dăduse fetelor de-a lungul anilor suna aşa: Nu purtaţi niciodată încălţăminte fără călcâie la un eveniment social. Acesta era sfatul al doilea ca importanţă, după Regula Numărul Unu: Niciodată, în nicio împrejurare, să nu vă rujaţi în timp ce sunteţi aşezate la masă. Toate regulile mătuşii Thelma erau adânc gravate în mintea lui Kate, chiar dacă, date fiind preferinţele ei fireşti, nu avea nicio pereche de încălţări fără călcâie şi nu umbla niciodată cu rujul la ea.

Bunny, însă, nu păru să priceapă aluzia mătuşii Thelma şi se mulţumi să răspundă:

— A, nici vorbă, mor de cald! şi o pupă pe obraz. Salut, unchiule Barclay, zise ea şi îl pupă şi pe el.

— Theron, rosti mătuşa Thelma cu emfază regală, de parcă i-ar fi acordat o dispensă.

Unchiul Theron se ridicase de pe scaun şi stătea cu mâinile lui durdulii, acoperite de păr blond, împreunate

în dreptul pântecelui. El şi mătuşa Thelma erau gemeni, ceea ce explica numele lor aliterative, chiar dacă nu şi pe cel al surorii lor mai mici, dar mătuşa Thelma „ieşise prima”, după cum spunea ea mereu, şi avea siguranţa de sine a primului născut, în timp ce Theron era un bărbat timid, care nu se însurase niciodată şi, după cum se pare, nu avusese nicio experienţă de viaţă mai serioasă. Sau poate că doar nu-şi dăduse seama c-a avut *parte* şi de aşa ceva. Întotdeauna părea să clipească mărunt, uitându-se la ceva, încercând parcă să desluşească sensul abscons al celui mai obişnuit comportament uman, iar în cămaşa lui galbenă, nepreoţească, cu mâneci scurte, pe care o purta în această seară, părea neajutorat, lipsit de apărare.

— Nu eşti entuziasmat? îl întrebă mătuşa Thelma.

— Entuziasmat, repetă el cu un aer îngrijorat.

— O măritǎm pe Kate. Eşti o surpriză totală, nu-i aşa? o întrebă ea pe Kate în timp ce se aşeza într-un fotoliu.

Între timp, Piotr îşi trase balansoarul pe care şedea ceva mai aproape de mătuşa Thelma. Continua să-i fixeze chipul cu o privire plină de speranţă; era la fel de radios ca la început.

— Nici măcar n-am ştiut că ai un iubit, îi spuse mătuşa Thelma lui Kate. Ne era teamă că o să ajungă Bunny înaintea ta la altar.

— Bunny? se minună doctorul Battista. Bunny are cincisprezece ani, zise el cu un aer posomorât.

Încă nu se aşezase. Stătea în picioare în dreptul şemineului.

— Aşază-te, tată, îl pofti Kate. Mătuşă Thelma, ce ţi-ar plăcea să bei? Unchiul Theron bea suc de ghimbir.

Pomeni sucul de ghimbir pentru că tocmai aflase

că tatăl ei a cumpărat doar o sticlă de vin – era greşeala ei că-i încredinţase lui această misiune – şi spera că nimeni n-o să ceară vin până se vor aşeza la masă, dar mătuşa ei spuse „Vin alb, te rog”, după care se întoarse către Piotr. Acesta continua să aştepte cu răsuflarea tăiată orice perlă care i-ar fi ieşit ei pe gură.

— Şi ia povesteşte-ne şi nouă, spuse ea, cum...?

— N-avem decât roşu, o întrerupse.

— Atunci, roşu să fie. Piodâr, cum...?

— Unchiule Barclay? o întrerupse Kate încă o dată.

— Da, o să beau şi eu roşu.

— *Cum* aţi făcut cunoştinţă, tu şi Kate? izbuti să întrebe mătuşa Thelma până la urmă.

Piotr răspunse prompt:

— A venit la laboratorul doctorului Battista. Nu mă aştieptam la nimic. Mă gândiam: „Stă cu tatăl iei, nu are prieten”. Pie urmă a apărut ea. Înaltă. Cu părul ca al unei vediete italiene de cinema.

Kate ieşi din cameră.

Când se întoarse cu vinul, observă că Piotr trecuse la calităţile ei interioare, iar mătuşa Thelma zâmbea, dădea din cap aprobator şi părea fermecată.

— Are cieva din fietele de la mine de-acasă, îi spunea el. E cinstită. Ce-i în guşă, şi-n căpuşă.

— Să ştii că da, murmură mătuşa Thelma.

— Dar, în rialitate, ie o fată inimoasă. Grijulie.

— Ai auzit, Kate?! o felicită mătuşa Thelma.

— Are grijă de oameni, urmă Piotr. Se îngrijeşte de prichindiei.

— Ei! Şi o să continui treaba asta? o întrebă mătuşa Thelma pe Kate în timp ce-şi primea paharul cu vin.

— Ce anume? spuse Kate.

— O să lucrezi mai departe la grădiniţă după ce te

măriţi?

— Ah, făcu Kate, închipuindu-şi că mătuşa Thelma o întreabă cât o să mai lungească şarada asta. Da, bineînţeles.

— N-are nievoie, interveni Piotr. O pot întreţine eu, spuse el făcând un gest larg cu braţul, de era cât pe-aci să-şi răstoarne paharul. (Din nefericire, şi el optase tot pentru vin.) Dacă vria, sie poate retrage di-acum. Sau se poate întoarce la facultate. La Hopkins! O să-i plătiesc taxiele. Di-acum eu răspund de ia.

— Poftim? se indignă Kate. Nu răspunzi tu de mine! Eu însămi răspund de mine.

Mătuşa Thelma ţâţâi dezaprobator. Piotr le adresă un zâmbet celorlalţi, invitându-i parcă să se amuze împreună cu el.

— Fată de treabă, spuse unchiul Barclay pe nepusă masă.

— Ei, în clipa când o să ai copii, oricum o să readuceţi chestiunea pe tapet, spuse mătuşa Thelma. Pot să te-ntreb ce vin bem, Louis?

— Ai? făcu doctorul Battista cu un aer nefericit.

— Vinul acesta e delicios.

— Ah, răsuflă el uşurat.

Nu părea din cale afară de entuziasmat de compliment, chiar dacă e posibil să fi fost primul pe care i-l făcea mătuşa Thelma.

— Spune-mi, Piodâr, îl descusu mătuşa Thelma, o să vină şi cineva din familia ta la cununie?

— Nu, răspunse Piotr, privind-o la fel de radios.

— Atunci, niscai foşti colegi de clasă? Colegi de lucru? Ceva prieteni?

— Am un prietin die la institutul mieu, dar iel ie-n California, răspunse Piotr.

— Ah! Sunteţi apropiaţi?

— Iel ie-n California.

— Voiam să spun... e cineva care ţi-ar face plăcere să participe la nunta voastră?

— Nu, nu, ar fi caraghios. Nunta ţine cinci minute.

— Ei, cu siguranţă o să ţină mai mult de-*atât.*

— Crede-l pe cuvânt, Thelma, se amestecă în discuţie unchiul Theron; mi-au cerut să ţin versiunea prescurtată a ceremoniei.

— Genul meu de ceremonie, încuviinţă unchiul Barclay dând din cap. Scurtă şi drăgălaşă.

— Taci, Barclay, i-o reteză mătuşa Thelma. Tu nu vorbeşti serios. Evenimentul ăsta îl trăieşti o dată-n viaţă! De-aia nu-mi vine să cred că nu suntem invitaţi şi noi doi.

Se lăsă o tăcere jenantă. În cele din urmă instinctele sociale ale mătuşii Thelma o făcură să se înfrâneze; ea fu prima care vorbi:

— Spune-ne Kate, cum ai să te îmbraci? se interesă ea. Mi-ar plăcea să te iau la cumpărături.

— Ah, cred că-i rezolvat capitolul ăsta, răspunse Kate.

— Ştiu că nu ţi-ai fi închipuit că o să-ncapi în rochia pe care a purtat-o săraca maică-ta la nunta *ei...*

Kate îşi dorea ca mătuşa Thelma să se refere măcar o dată la mama ei fără să folosească cuvântul „săraca”. Pesemne că taică-său îşi dorea acelaşi lucru, fiindcă o întrerupse ca să întrebe:

— N-ar fi timpul să servim cina?

— Ba da, tată, răspunse Kate.

În timp ce se ridica, îl auzi pe unchiul Theron întrebându-l pe Piotr dacă în ţara lui i se permite să-şi practice religia.

— La ce mi-ar folosi triaba aiasta? îl întrebă Piotr cu

o curiozitate nedisimulată.

Kate fu bucuroasă să iasă din cameră.

Bărbaţii gătiseră ceva mai devreme, după-amiaza – pui prăjit la capac, servit pe un pat de jicama la grătar, stropit cu sos de piper peruan, deoarece siropul de arţar de seara trecută nu prea avusese succes. Kate nu trebui decât să aşeze platoul pe masă şi să pregătească salata mixtă. În timp ce făcea drumul dintre bucătărie şi sufragerie, surprinse frânturi din discuţia ce continua în camera de zi. Îl auzi pe unchiul Theron rostind sintagma „consiliere premaritală” şi se crispa, dar pe urmă Piotr spuse „Ie aşa nieclar, cele două tipuri de *consiliu*[4], le amiestec întruna când e vorba să le scriu”, iar mătuşa Thelma fu încântată să-l întrerupă şi să-i dea o lecţie de limba engleză, aşa că trecu şi momentul ăsta. Kate nu era sigură că el a schimbat subiectul discuţiei în mod intenţionat.

Descoperise că uneori are capacitatea s-o surprindă. Îşi dăduse seama că-i periculos să-şi închipuie că el nu-i discerne nuanţele semantice; pricepea cu mult mai mult decât lăsa să se vadă. I se părea că şi accentul lui e din ce în ce mai bun. Sau ea să fie cea care nu i-l mai percepe? Şi a început să folosească, din când în când, şi câte un „păi” sau „ah” la începutul câte unei fraze. Părea să-i facă mare plăcere descoperirea unor expresii noi, ca, de pildă, „a fura startul”, cu care îşi presăra la tot pasul conversaţia din ultimele zile. („Crediam că se dau deja ştirile sierii, dar văd că...”, iar după o pauză prelungită, *„am furat startul!*” încheie el triumfător). Câteodată, o expresie folosită de el îi suna ei ciudat de familiar. „Doamne sfinte”, zicea el, şi „Dumnezeule mare”, iar

[4] Aluzie la substantivele omofone *council* („consiliu”) şi *counsel* („consiliere”, „sfat”, „avocat”).

de vreo două ori a zis „A fost semi-OK”. În asemenea momente, îşi zicea că parcă ar fi cineva care, întâmplător, îşi zăreşte imaginea în oglindă.

Şi totuşi, încă era, în chip de netăgăduit, un străin. Până şi ţinuta lui era cea a unui străin. Avea mersul unui străin, cu trunchiul drept şi paşii mai mărunţi. Avea tendinţa străinului de a-i face complimente pe faţă, aruncându-i-le zgomotos la picioare, ca un pisoi care vine să-i aducă în dar un şoarece mort.

— Până şi o neroadă şi-ar da seama că urmăreşti ceva, îi spunea ea în asemenea momente, iar el afişa o figură perplexă.

Auzindu-l cum turuie în camera de zi, ţinând o predică despre primejdiile ascunse ale apei reci, cu cuburi de gheaţă, simţi că o cuprinde jena din cauza lui şi *pentru* el, un amestec de milă şi nervozitate.

Dar exact în clipa aceea auzi tropăitul unor tocuri ascuţite ce se apropiau traversând sufrageria.

— Kate? Ai nevoie de ajutor? strigă mătuşa Thelma cu glas tare, fals, prefăcându-se că-şi oferă ajutorul, şi peste o clipă se strecură pe uşa bucătăriei, îşi trecu braţul pe după talia lui Kate şi-i şopti, cu răsuflarea mirosindu-i a vin: E un *drăgălaş*!

Era, aşadar, clar că ea, Kate, e prea critică.

— Are tenul auriu şi ochii migdalaţi... Şi-mi place părul lui galben, împâslit, adăugă mătuşa ei. O fi având ceva sânge tătăresc, nu crezi?

— Habar n-am, răspunse Kate.

— Sau se zice „tătar”?

— Zău că nu ştiu, mătuşă Thelma.

În timpul cinei, mătuşa Thelma se oferi să se ocupe de recepţie.

— Ce recepţie? se miră Kate, dar tatăl ei o sfredeli

cu privirea printre gene.

Înţelegea ce vrea să spună cu asta: credea că o recepţie o să dea al naibii de bine în ochii celor de la Imigrări.

— Trebuie să recunosc că, mai mult ca sigur, e o căsătorie adevărată, le va raporta superiorilor săi detectivul din filmul alb-negru, fiindcă familia le-a organizat o paranghelie straşnică.

În fanteziile lui Kate, cei de la Imigrări foloseau adesea termeni argotici de la 1940.

— Ar fi un gest de-a dreptul egoist să nu-ţi laşi prietenii şi rudele să se împărtăşească din fericirea ta, spuse mătuşa Thelma. Ei, ce-ai zice de Richard şi soţia lui?

Richard era singurul copil al mătuşii Thelma şi al unchiului Barclay, un tip sclivisit, plin de sine, care făcea lobby la Washington şi avea obiceiul să-şi scoată pieptul înainte şi să tragă adânc aer pe nas, plin de importanţă, cu un fel de hârâit, înainte de a-şi expune vreo opinie. Nu-i păsa lui nici cât negru sub unghie de fericirea lui Kate.

— Îmi închipui că asta-i hotărârea voastră, dacă nu vreţi să fim cu toţii de faţă la ceremonie, îi spuse mătuşa Thelma. Nu-s deloc încântată de treaba asta, dar presupun că nu despre mine-i vorba. Totuşi, ar trebui să avem voie să participăm la evenimentul ăsta într-un fel sau altul.

Era un fel de şantaj sentimental. Kate o şi vedea pe mătuşa Thelma defilând în faţa bisericii, pichetând în poartă dacă nu i se dă voie să-şi organizeze preţioasa recepţie. Se uită spre Piotr, care continua să-şi afişeze zâmbetul uriaş, optimist. Se uită apoi la unchiul Theron, sărindu-l în mod intenţionat pe tatăl ei, iar acesta dădu din cap în semn de încurajare.

— Ei bine, spuse ea într-un târziu, o să ne mai gândim la treaba asta.

— Ah, super. E perfect, absolut perfect, căci tocmai am redecorat camera de zi, spuse mătuşa Thelma. O să-ţi placă cum am tapiţat canapelele, cu ţesătura asta superbă, din satin, care-i scumpă ca dracu', dar care a meritat toţi banii. Şi am rezolvat şi problema spaţiului de primire, aşa că acum încap patruzeci de persoane. Chiar cincizeci, dacă ne mai strângem un pic.

— Cincizeci de persoane! exclamă Kate. Tocmai de aceea nu dorise să vină mătuşa ei la nuntă; întotdeauna îşi impunea, într-un fel sau altul, punctul de vedere: Nici măcar nu cunosc cincizeci de persoane, îi spuse Kate.

— Ei, precis cunoşti. Prieteni vechi, din şcoală, vecini, colegele educatoare...

— Ă-ă.

— Şi-atunci, câte cunoşti?

— Opt? se întrebă Kate după un timp de gândire.

— Kate, numai la Grădiniţa Spiriduşilor sunt mai mult de opt persoane.

— Nu-mi place aglomeraţia, îi spuse Kate. Nu-mi place să socializez. Nu-mi face plăcere să mă simt vinovată că nu mă mişc şi nu stau de vorbă cu persoane necunoscute.

— Aha, făcu mătuşa Thelma şi păru să-şi facă o socoteală în sinea ei. Atunci, ce-ai zice de o cină modestă, cu invitaţii aşezaţi în jurul mesei?

— Cât de mare înseamnă modest la tine? o întrebă Kate circumspectă.

— Păi, la masa mea încap doar paisprezece persoane, aşa că-ţi dai seama, nu poate fi *prea* mare.

Lui Kate şi paisprezece i se păreau prea mulţi, dar era mai bine decât cincizeci.

— Păi... începu ea, dar fu întreruptă de tatăl ei:

— Ei, ia să vedem: aţi fi tu şi Piodâr, Bunny şi cu mine, Thelma, Barclay şi Theron, Richard cu soţia lui şi, ah, poate, vecinii noştri, Sid şi Rose Gordon; au fost aşa de drăguţi cu noi după ce-a murit mama ta. Şi-apoi... ce zici de... cum o fi chemând-o?

— La cine te referi?

— La cea mai bună prietenă a ta din liceu, cum o cheamă?

— Aaa. Alice. E măritată, răspunse Kate.

— Perfect. Poate să vină cu soţul ei.

— Dar n-am mai văzut-o de-un secol!

— Ah, îmi amintesc de Alice. Întotdeauna era atât de politicoasă, comentă mătuşa Thelma. Aşa, deci câţi s-au adunat până acum? începu să numere pe degete: Nouă, zece...

— Dar nu trebuie să-ncercăm să-ndeplinim o cerinţă minimală, îi spuse Kate.

— Unsprezece, doisprezece, îşi continuă mătuşa Thelma numărătoarea, prefăcându-se că n-o aude pe Kate. Treisprezece, termină ea. Doamne fereşte. Treisprezece la masă: e cu ghinion.

— Ce-ar fi s-o adăugăm şi pe doamna Larkin? propuse doctorul Battista.

— Doamna Larkin a murit, îi aminti Kate.

— Ah.

— Cine-i doamna Larkin? se interesă mătuşa Thelma.

— Femeia care le îngrijea pe fete, răspunse doctorul Battista.

— A, da. Şi zici c-a murit?

— L-am putea invita pe Edward! se amestecă Bunny.

— Ce rost are să-ţi inviţi meditatorul de spaniolă la

o recepţie de cununie? o întrebă Kate răutăcioasă.

Bunny se făcu mică pe scaunul ei.

— Louis, întrebă mătuşa Thelma, soră-ta mai trăieşte?

— Da, dar locuieşte în Massachusetts, răspunse doctorul Battista.

— Sau... îmi închipui că ai şi tu o colegă favorită la Grădiniţa Spiriduşilor, îi spuse mătuşa Thelma lui Kate. Ai vreo prietenă deosebită?

Kate şi-l imaginã pe Adam Barnes privind-o prelung, cu ochii lui ninşi de funingine, peste porţelanurile de Wedgwood ale mătuşii Thelma.

— N-am pe nimeni, răspunse ea.

Se lăsă tăcerea. Cu toţii o priveau plini de reproş – până şi unchiul Theron, ba chiar şi Piotr.

— Dar ce-i rău în faptul că vom fi treisprezece la masă? îi întrebă ea. Chiar sunteţi cu toţii superstiţioşi? Eu una nu vreau să am pe *nimeni* la masă. Nu ştiu ce rost are toată tevatura asta! Credeam c-o să avem o mică ceremonie fără fiţe, tata, Bunny, Piotr şi cu mine. Văd că ne scapă lucrurile de sub control! Nu ştiu cum s-a ajuns aici!

— Gata, gata, linişteşte-te, spuse mătuşa Thelma, întinzând o mână peste masă, să bată uşurel perniţa de pe scaunul lui Kate, fiindcă la ea nu putea ajunge. O să fie bine şi în treisprezece la masă, urmă ea. Încercam doar să respect convenţiile, atâta tot. Nu-ţi mai bate capul cu treaba asta. O să mă ocup eu de tot. Spune-i şi tu, Piodâr.

Piotr, care şedea lângă Kate, se aplecă spre ea, trecându-şi braţul pe după umerii ei.

— Nu-ţi face griji, Katia, zise el suflându-i în faţă mireasma piperului peruan.

— Ce *drăguţ*, gânguri mătuşa Thelma.

Kate se smulse din îmbrăţişarea lui şi se întinse după paharul cu apă.

— Nu-mi place să se facă tămbălău, atâta tot, zise ea şi bău din pahar.

— Bineînţeles că nu, încercă s-o liniştească mătuşa Thelma. Şi ai să vezi că n-o să fie niciun *tămbălău*. Louis, unde-i vinul? Toarnă-i vin.

— Mă tem că s-a terminat.

— Stresul e de vină. Agitaţia dinainte de căsătorie. Uite, Kate, vreau să-ţi mai pun o singură întrebare, una mititică, şi pe urmă o să-mi ţin gura: nu plecaţi chiar în ziua nunţii, nu-i aşa?

— Unde să plecăm? se minună Kate.

— În luna de miere.

— Nu.

Nu-şi mai bătu capul să-i explice că n-or să plece în nicio lună de miere.

— Minunat, spuse Thelma. Întotdeauna am fost de părere că-i o mare greşeală să te porneşti la un drum lung, solicitant, imediat după cununie. Asta înseamnă că o să putem ţine seara mica noastră petrecere. Cu *atât* mai bine. Dar o să ne adunăm devreme, fiindcă voi veţi fi după o zi mare de tot. Ne strângem pe la cinci-cinci şi jumătate, cam pe-acolo, la un pahar de băutură. Ei, atâta am avut de spus. Şi-acum să schimbăm subiectul. Ce *interesant* e puiul ăsta! Voi, bărbaţii, l-aţi preparat? Sunt impresionată. Bunny, tu nu mănânci deloc?

— Sunt vegetariană? îi explică Bunny.

— Aha. Şi Richard a trecut prin etapa asta.

— Nu-i, ăăă...?

— Mulţumesc, mătuşă Thelma, zise Kate.

De data asta chiar vorbea serios. I se păru ciudat de alinător gândul că mătuşa ei se dovedeşte atât de

imperturbabilă.

Nu era vorba de agitaţia premergătoare cununiei.

Era vorba de „De ce-o fi toată lumea încântată de idee? De ce permiţi una ca asta? N-are nimeni de gând să mă oprească?”

Marţea trecută – când avusese zi lungă – Kate se întorsese în sala copiilor de patru ani după ce îl condusese şi pe ultimul micuţ până la maşina ultimului părinte, şi toate asistentele săriseră în sus de pe scăunelele miniaturale strigând: „Surpriză! Surpriză!” În scurtul răstimp cât lipsise din sală se adunaseră de prin cotloanele unde or fi stat ascunse până atunci şi întinseseră o faţă de masă din hârtie pe catedra doamnei Chauncey, cu gustări şi răcoritoare, pahare şi farfurii de unică folosinţă, iar pe masa cu Lego, dintr-o umbreluţă dantelată, răsturnată cu susul în jos, se revărsau tot felul de cadouri împachetate în hârtie fină. Adam zdrăngănea strunele chitarei, iar doamna Darling trăncănea zgomotos în spatele bolului cu punci.

— Ştiai? Ţi-ai dat seama? o tot întrebau în cor.

— Nici prin gând nu mi-a trecut, spuse ea, ceea ce era adevărul gol-goluţ. Nu ştiu ce să zic! repetă ea de mai multe ori.

Îi oferiră cadourile cu explicaţii care mai de care mai întortocheate: când am comandat aceste căni, am cerut să fie albastre, dar le-am primit verzi; salatiera asta poate fi băgată în maşina de spălat; poate schimba acest set de cuţite dacă are deja unul. O aşezară la locul de onoare – pe scaunul de la catedra doamnei Chauncey – şi îi oferiră brioşe decorate cu roz şi alb şi negrese de casă. Adam cântă „Bridge Over Troubled Water”[5], iar doamna Fairweather o întrebă

[5] Celebru şlagăr, compoziţie a lui Paul Simon, interpretat de Simon and

dacă n-ar vrea să le arate o poză cu Piotr. (Kate le arătă fotografia de la restaurant, de pe telefonul ei. Mai multă lume spuse că e arătos.) Georgina voia să ştie dacă are de gând să-l aducă la grupa de patru ani, la ora de arătat şi povestit, dar Kate răspunse:

— Ah, n-are cum să-şi rupă din timpul de cercetare.

Între timp, îşi închipui ce bine s-ar mai distra Piotr dacă ar fi folosit ca exponat şi cum ar transforma evenimentul într-un circ. Iar doamna Bower o sfătui să pună piciorul în prag de la bun început şi să-i ceară să-şi adune singur şosetele de pe jos.

S-ar fi zis că acum o priveau cu totul altfel decât înainte. Are statut. Are greutate. Dintr-o dată îi interesează ce are şi ea de spus.

Până acum nu înţelesese întru totul acest lucru, faptul că ea *nu* conta, şi se simţi indignată dar, în acelaşi timp, şi mulţumită. Şi, totodată, necinstită. Era tulburată.

Oare faptul că se căsătoreşte o să aibă vreun efect asupra stagiului ei? Nu-şi putea alunga din minte această întrebare. Îşi dădu seama că n-a mai fost chemată nici măcar o dată în biroul directoarei din clipa când făcuse anunţul în legătură cu logodna ei.

Darul lui Adam era un prinzător de vise[6]. El îi spuse că inelul e din ramură de salcie. Îl înfăşurase în fâşii de piele de căprioară şi apoi îi adăugase nişte mărgele la fel ca acelea de pe prinzătorul de vise pe care i-l dăruise Georginei pentru bebeluşul pe care-l aştepta şi pene identice cu cele de pe prinzătorul de vise dăruit Sophiei.

— Uite, despre spaţiul ăsta gol, din mijloc, spuse el luându-l de la Kate, ca să-i explice, se crede că lasă să

Garfunkel pe albumul cu acelaşi titlu (1970).

[6] Obiect artizanal derivat din cultura populaţiei indigene amerindiene Ojibwe, preluat ulterior şi de alte populaţii amerindiene.

treacă visele frumoase, iar împletitura asta de jur-împrejurul marginii ar trebui să împiedice visele urâte.

— E nemaipomenit, Adam, spuse Kate.

El i-l dădu înapoi. Ei i se păru că era trist, dintr-un motiv sau altul, sau poate că doar se amăgea singură cu gândul ăsta. O privi drept în ochi şi-i spuse:

— Vreau să ştii, Kate, că-ţi doresc să ai parte în viaţă de tot binele din lume.

— Îţi mulţumesc, Adam, răspunse ea. Să ştii că urarea ta înseamnă foarte mult pentru mine.

La buletinul meteorologic se anunţase vreme ploioasă pentru ziua aceea şi Kate venise la grădiniţă cu maşina. În drum spre casă, cu cănile, oalele şi sfeşnicele zăngănindu-i pe bancheta din spate, printre ustensilele de laborator ale lui taică-său, trase una cu podul palmei în volan. „E nemaipomenit, Adam”, se cită ea pe sine cu glas piţigăiat, afectat. „Să ştii că urarea ta înseamnă foarte mult pentru mine, Adam.”

Îşi încleştă pumnul şi îşi trase una în frunte.

Mătuşa Thelma o întrebă pe Kate dacă intenţionează să poarte numele de Kate Cerbakov (cu aceeaşi pronunţie ca a cumnatului ei).

— Categoric, nu, răspunse ea.

Chiar dacă această căsătorie n-ar fi fost una temporară, ea s-ar fi opus ideii că mireasa trebuie să-şi schimbe numele. Iar Piotr, spre uşurarea ei, interveni pe tonul lui cântat şi spuse:

— *Nu*, nu, nu. După care adăugă: O va chema Şcerbakov-*a*. Cu terminaţie feminină, pientru că-i fată.

— Femeie, îl corectă Kate.

— Pientru că-i fiemeie.

— Eu una rămân la numele de Battista, o anunţă

Kate pe mătuşă-sa.

Probabil profitând de context, unchiul Theron găsi prilejul să spună:

— Îi spuneam lui Piodâr în camera de zi că-mi place să le sugerez cuplurilor o scurtă şedinţă de consiliere înainte să le cunun.

— Ah, ce idee grozavă! exclamă mătuşa Thelma, de parcă acum ar fi auzit pentru prima oară această propunere.

— N-avem nevoie de consiliere, spuse Kate.

— Totuşi, unele chestiuni cum ar fi intenţia de a-ţi schimba numele de familie...

— Nu vă facieţi griji, spuse Piotr în pripă. Nu-i important. Ie doar o marcă de compot die piersici.

— Poftiiim?

— Treaba asta o rezolvăm noi între noi, le spuse Kate tuturor celorlalţi. Cine mai vrea nişte pui?

Puiul i se părea gustos, dar sosul de piper peruan avea un gust ciudat rău. Abia aştepta să dea atacul la provizia ei de cârnăciori de carne de vită de-ndată ce avea să rămână singură.

— Nu ştiu dacă ţi-a spus Kate, îl informă mătuşa Thelma pe Piotr, dar sunt expertă în decoraţiunile interioare.

— Oho!

Kate avea impresia că Piotr nici nu ştie cu ce se mănâncă chestia asta, cu decoraţiunile interioare.

— Voi doi o să locuiţi într-o casă ori într-un apartament? îl întrebă mătuşa Thelma.

— Apartamient, cried că-i putiem zice aşa, spuse Piotr. Ie casa unei văduve; a doamnei Murphy. Io stau la ietaj.

— Dar, după ce se căsătoresc, el o să se mute la noi, spuse doctorul Battista.

Mătuşa Thelma se încruntă. Se încruntă şi Piotr.

— La noi? întrebă Bunny.

— Nu, răspunse Piotr. Am tot ietajul liber la doamna Murphy, fără să-i plătesc chirie, fiindcă o ajut pie doamna Murphy să urce de pie scaunul cu rotile în maşină şi îi schimb biecurile când se ard. Ie la doi paşi de laboratorul doctorului Battista şi în fiecare fiereastră am câte un copac. În primăvara aiasta aviem şi un cuib de păsări. Camieră de zi, bucătărie, două dormitoare, baie. Fără sufragerie, dar aviem masă în bucătărie.

— Sună încântător, spuse mătuşa Thelma.

— Şi totuşi, după cununie, va locui aici, stărui doctorul Battista.

— Am voie să folosiesc toată curtea din spate, o curte mare, spaţioasă, uriaşă, însorită, pientru că doamna Murphy nu se poate dieplasa acolo în scaunul cu rotile. Pun castravieciori şi ridichi. La fiel ar putea să facă şi Kate. Se întoarse către Kate: Tu vriei să pui legume? Sau numai flori?

— Ah, făcu ea. Păi, da, mi-ar plăcea să pun nişte legume. Cel puţin aşa cred. N-am mai avut, până acum, o grădină de zarzavaturi.

— Dar credeam că am discutat deja treaba asta, insistă doctorul Battista.

— Am discutat-o şi io am spus nu, i-o întoarse Piotr. Pe chipul mătuşii Thelma se aşternu o expresie jucăuşă.

— Louis, spuse ea, împacă-te cu gândul că fetiţa ta a crescut.

— Mi-am dat şi eu seama, dar ne-am înţeles că ea şi Piodâr vor locui aici.

— *Mie* nu mi-a spus nimeni treaba asta!, zise Bunny. Credeam că vor sta acasă la Piodâr! Credeam c-o să mă mut eu în camera lui Kate. Cea cu fereastra

spre grădină?

— E mult mai logic să stea aici amândoi, îi spuse tatăl ei. Ne-am învârti toată ziua singuri, ca huhurezii, prin ditamai căsoiul.

— Dar cum rămâne, atunci, cu „Te voi urma oriunde vei merge”[7]? îl întrebă Bunny.

Unchiul Theron îşi drese glasul:

— De fapt, aceste cuvinte îi erau adresate unei mame-soacre. Oamenii nu par să ştie chestia asta.

— Unei *soacre*?

— Ie tot ietajul, îi explica Piotr, între timp, doctorului Battista. Al doilea dormitor acum ie birou, dar am să-l transform în dormitorul lui Kate.

Mătuşa Thelma se îndreptă de şale, ascultând cu atenţie.

— Ei, hai. Mă-ndoiesc că Kate o să vrea să aibă propriul ei dormitor.

Mătuşa Thelma aşteptă răspunsul lui Piotr urmărindu-l precum un prepelicar care se apropie de prepeliţă, dar Piotr era mult prea ocupat, îl fixa cu privirea pe doctorul Battista, doar-doar l-o face să cedeze.

Kate îşi zise în sinea ei că s-ar simţi ca la facultate, în căminul mixt. Îi plăcuse ideea căminului mixt. Se simţise foarte liberă, relaxată, în apele ei, iar băieţii de acolo nu îi erau iubiţi, ci cunoştinţe care o făceau să se simtă foarte bine.

Se întrebă dacă lui Piotr îi place şahul. Seara ar putea juca şah împreună.

— De vină e şlagărul ăla vechi, îi lămuri unchiul Theron. „Oriunde vei merge...”[8], începu el să cânte cu

---

[7] Citat biblic, dintr-o replică adresată de Ruth lui Naomi (*Ruth*, 1: 16).

[8] Trimitere la *Whither You Go,* un celebru şlagăr compus de Guy Singer în anul 1954, intrat în repertoriul unor mari cântăreţi precum Perry Como, Bing Crosby, Mahalia Jackson şi Leonard Cohen.

glasul lui de tenor cu timbru plăcut şi un uşor tremolo.

— Bunny e prea tânără să fie lăsată de capul ei, nesupravegheată, îi spuse doctorul Battista lui Piotr. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să fii cel dintâi conştient de programul meu prelungit.

Aşa şi e. Bunny ar umple casa cu adolescenţi cât ai zice peşte. Kate simţi că o doare sufletul la gândul că s-ar despărţi de curtea mare, spaţioasă, uriaşă, însorită.

Totuşi, Piotr nu se lăsă:

— Poţi angaja pe cineva să se ocupe de acest aspect.

Şi asta era adevărat. Kate se învioră.

— Nu mai ai ce să spui, Louis, spuse Thelma. Ha! Hai că ţi-ai găsit naşul.

— Bine, dar... ia stai! exclamă doctorul Battista. Eu nu aşa am planificat lucrurile! Voi discutaţi aici despre cu totul altceva.

Mătuşa Thelma se întoarse către Kate şi-i spuse:

— Mi-ar face plăcere să vă vizitez apartamentul şi să vă acord o consultaţie gratuită. Dacă este casa unui bătrân profesor de la Universitatea Hopkins, pun pariu că are un mare potenţial.

— A, sigur, un potenţial uriaş, răspunse Kate, pentru că ar fi bătut la ochi dacă ar fi recunoscut că nu vizitase niciodată locuinţa aceea.

Desertul consta doar în îngheţata cumpărată de la magazin, deoarece nici Piotr, nici doctorul Battista nu avuseseră vreo altă idee. Când se uitară plini de speranţă la Kate, ea le spusese: „Păi, să văd ce-o să găsesc”. Aşa că, după ce terminară puiul, ieşi în bucătărie şi scoase o caserolă cu îngheţată de nuci

pecan din congelator. În timp ce aranja castronaşele pe bufet, uşa dinspre sufragerie se deschise şi intră Piotr. Se apropie şi o înghionti în coaste.

— Termină, zise ea.

— Mierge bine, nu-i aşa? îi murmură el la ureche. Io cried că lie plac!

— Aşa o fi, răspunse ea şi se apucă să scoată îngheţata din caserolă.

Pe urmă, el îi încolăci, exuberant, talia cu braţul şi o sărută pe obraz. Pentru o clipă ea nu-i opuse rezistenţă; braţul lui o cuprindea cu atâta siguranţă, iar mireasma lui de fân proaspăt cosit era chiar plăcută. Pe urmă, însă, exclamă: „Băi!”, şi se smulse de lângă el. Se întoarse cu faţa la el, să-l înfrunte.

— Piotr, vorbi ea pe un ton dur, nu uita înţelegerea noastră.

— Da, da, îngăimă el trăgându-se înapoi şi ridicând palmele în semn de scuză. Da, nimeni nu ie mort după nimeni, zise el. Pot să te ajut cu castronaşele aiestia, să le ducem împrieună?

— Te rog, răspunse ea, iar el luă primele două castronaşe umplute şi ieşi pe uşa batantă ce dădea în sufragerie.

La drept vorbind, s-ar zice că-l plăceau. Observă asta şi în timp ce îşi mâncau îngheţata – unchiul Barclay îl întreba dacă la el în ţară există fonduri de investiţii, unchiul Theron părea mai interesat dacă există îngheţată, iar mătuşa Thelma se apleca spre el într-un mod intim, prin care voia să-i sugereze că poate să-i spună „mătuşa Thelma”. (Apelativ pe care el imediat îl prescurtă în „mătuşa Thel” sau, mai exact, „mătuşa Sel”.) Doctorul Battista tăcea posac din clipa când avusese loc discuţia despre locuinţa mirilor, însă cei trei musafiri erau plini de vervă.

Păi, nici nu-i de mirare. Sunt fericiţi să scape de ea. Întotdeauna fusese un copil-problemă – un copil dificil, o adolescentă ursuză, o studentă ratată. Ce ne facem cu ea? Acum, însă, primiseră răspunsul la această întrebare: o dăm în căsătorie. Şi uite-aşa scapă de toate grijile pe care şi le fac în legătură cu ea.

Aşa că, atunci când unchiul Theron îi aduse aminte că trebuie să meargă împreună cu Piotr, să depună o cerere pentru obţinerea certificatului de căsătorie, ea îi răspunse cu tâlc:

— Da, de treaba asta s-au ocupat deja tata şi Piotr. Iar tata a făcut rost şi de formularul pe care trebuie să-l completez pentru cei de la Imigrări.

După care îi privi provocator pe toţi cei strânşi în jurul mesei. Acest răspuns ar fi trebuit să le atragă atenţia mătuşii şi unchilor ei, însă unchiul Theron se mulţumi să dea din cap a încuviinţare, iar apoi îşi văzură cu toţii de conversaţie. Era mult mai convenabil să se prefacă, nu-i aşa, că n-au priceput aluzia.

Îi venea să le spună: „Staţi! Nu credeţi că-s mai preţioasă de-atâta? N-ar trebui să marşez la toată povestea asta! Merit şi eu o iubire adevărată, merit pe cineva care să mă iubească pentru mine însămi şi să mă considere o comoară. Cineva care să mă potopească cu flori şi cu poezii şi prinzătoare de vise”.

Şi totuşi, rămase tăcută, învârtindu-şi îngheţata în castronaş.

NOUĂ

Cu câteva zile înainte de cununie, Piotr veni cu maşina, după programul de lucru, acasă la Kate, să încarce împreună lucrurile ei. Nu erau chiar aşa de multe: doar hainele din scrin, împachetate în două valize, şi o cutie de carton cu darurile de nuntă, plus un sac de plastic cu hainele care stătuseră atârnate în debaraua ei. Valizele şi cutia de carton încăpură la marele fix în portbagajul lui Piotr. Sacul cu haine îl întinse pe bancheta din spate.

Bunny îl salutase pe Piotr cu indiferenţă şi apoi dispăruse nu se ştie încotro, iar doctorul Battista încă era la laborator. Kate bănuia că se ţine deoparte ca să-i demonstreze ei ceva. De când luaseră hotărârea în legătură cu noua ei locuinţă, avusese o atitudine vădit distantă.

Piotr locuia într-una dintre vechile clădiri repartizate cadrelor didactice, situate la o azvârlitură de băţ de campusul Universităţii Johns Hopkins, o casă în stil colonial, din scânduri albe, cu obloane verzi, decolorate. Parcă în faţa casei, deşi exista o alee laterală. Îi explică lui Kate că nu trebuie să-i blocheze ieşirea doamnei Liu; doamna Liu, care era servitoarea doamnei Murphy, locuia chiar acolo.

Duseră totul înăuntru dintr-un singur drum – Kate târî valizele, iar Piotr cără cutia de carton şi sacul cu haine, pe care şi-l pusese pe umăr.

— După cie duciem lucrurile sus, îi facem o vizită

doamnei Murphy, o anunţă el. Dorieşte să te cunoască.

— N-o deranjează că mă mut aşa, hodoronc-tronc? îi dădu lui Kate prin minte să întrebe. (Cam târziu, ce-i drept.)

— N-o deranjează. Doar se teme că, după o vrieme, ai să-i spui că triebuie să ne mutăm undeva la casa noastră.

Pe Kate o pufni râsul. Pesemne că doamna Murphy şi-o fi închipuit că ea e genul de gospodină care poartă un şorţ cu volănaşe.

Holul de la intrare era întunecos şi mirosea a mucegai. O oglindă uriaşă, cu rama aurită, se înălţa maiestuos deasupra unei servante din mahon cu picioare ca nişte gheare, iar uşile din lateralăerau bine închise, ceea ce i se păru reconfortant. Nu va trebui să le salute pe cele două femei de fiecare dată când o să vină sau o să plece. În plus, îşi dădu seama că în restul casei nu-i la fel de întuneric. Treptele scării din faţa ei străluceau scăldate în razele soarelui din după-amiaza târzie, filtrate printr-o fereastră de deasupra lor, aşa încât, cu cât urca mai sus împreună cu Piotr, cu atât era mai multă lumină.

În holul de la etajul întâi, duşumeaua era acoperită cu covoare, însă la etajul al doilea – odinioară apartamentul servitorilor – podeaua parchetată cu lemn de brad era goală, iar plinta avea culoarea mierii, nu nuanţa aceea sobră din restul casei. Kate răsuflă uşurată la gândul ăsta. Holul de aici nu avea uşă, dar era suficient de sus ca să n-audă zgomotele de la parter, aşa că aici chiar simţea că are propriul ei spaţiu intim.

Piotr o luă înainte, spre dreapta, către o cameră ce se deschidea din hol.

— Aiasta va fi a ta, îi spuse el dându-se înapoi, o

lăsă să intre şi o urmă.

Era clar: acesta fusese biroul lui. Un capăt al camerei îl ocupa un mamut de birou, cu tot felul de chestii ce ţineau de computer, iar de-a lungul peretelui opus era un pat de o persoană acoperit cu o cuvertură de velur pe care era imprimat în culori ţipătoare desenul unei blăni de leopard. Lângă fereastră era un scrin vechi şi de demult, mic, dar numai bun pentru ce-i trebuia lui Kate, iar în colţ erau un fotoliu mare, demodat, şi o sofa mică.

— Biroul o să miargă în camiera de zi, o asigură Piotr. Puse cutia de carton pe birou şi agăţă sacul cu rufe în debara: Mai încolo o să cumpărăm un birou mai mic dacă ai să tie faci studientă.

— Ah! Bine. Mulţumesc, Piotr, spuse ea.

— Doamna Murphy criede că ar putia să ne dia *ia* un birou. Are multă mobilă care-i prisosieşte.

Kate îşi puse valizele jos şi se duse la fereastră, să se uite afară. Jos se întindea curtea din spate, lungă, înverzită, tivită de boschete, şi i se păru că unele dintre ele sunt tufe de trandafiri. Până acum nu avusese niciodată destul soare pentru trandafiri. În capătul îndepărtat al curţii, chiar lângă gardul de pari, zări un dreptunghi de pământ săpat, care era probabil grădina de zarzavat a lui Piotr.

— Vino să viezi restul apartamientului, o pofti el.

Se apropie de uşă, dar o lăsă pe ea înainte şi, în momentul când trecu pe lângă el, Kate îşi dădu seama în chip acut de prezenţa lui fizică, atât de apropiată. În ciuda planurilor ei legate de modul în care acest apartament n-avea să fie altceva decât un cămin mixt, îi trecu prin gând că, de fapt, o să trăiască de una singură împreună cu un bărbat; iar când el traversă holul şi deschise o altă uşă, spunând „Camera *mia*”, ea

abia dacă se uită înăuntru (pat dublu, noptieră...) înainte să facă pasul înapoi. Pesemne că el îi sesiză disconfortul, fiindcă închise pe dată uşa camerei.

— Baia, spuse el, făcând semn spre uşa întredeschisă din capătul holului, dar nu-i sugeră să se ducă s-o vadă. Ie doar una; îmi pară rău, dar va triebui s-o folosim amândoi.

— A, nu face nimic; acasă o împart cu *două* persoane, îl linişti ea şi râse scurt, dar se vedea că lui nu-i arde de râs.

Pe urmă o conduse în camera de zi, care nu avea decât o canapea confortabilă, o măsuţă de cafea cu o imitaţie de furnir şi un televizor de pe vremuri, cu tub catodic, pe o măsuţă metalică cu rotile.

— Canapiaua pare veche, dar ie moale, o asigură el, părând că o examinează cu atenţie. În camera asta nu mai era nimic de văzut, dar Piotr nu făcu niciun gest cum că ar vrea să plece: Odată, când ieream în liceu, povesti el, m-am dus acasă cu un colieg de clasă, să lucrăm la un proiect. Am dormit la iei acasă. Din pat, de la mine, îi auziam părinţii discutând la partier. Ştii, coliegul ăsta nu ierea orfan, ca mine.

Kate îi aruncă o privire curioasă.

— Auziam doar vocile părinţilor, nu vorbiele lor. Părinţii şediau împrieună în camiera de zi. Soţia îl întrieba: „Blabla blabla?” Soţul răspundia: „Blabla”. Soţia iar îl întrieba: „Blabla blabla blabla?” Soţul zicia: „Blabla blabla”.

Kate nu-şi dădea seama unde vrea să ajungă Piotr cu povestea asta.

— Poate că uneori o să şiezi cu mine în camera aiasta, continuă el. O să-mi zici „Blabla?”, iar eu o să-ţi răspund „Blabla”.

— Sau poate că tu o să spui „Blabla?”, iar eu o să

fiu cea care o să răspundă „Blabla blabla”, îi sugeră Kate, vrând să arate că n-are nimic împotrivă să-l lase pe el să fie cel care e mai nesigur, iar ea mai categorică. Îşi dădu, însă, seama că lui nu-i pică fisa, căci se tot uita la ea încreţindu-şi fruntea: Desigur, spuse ea în cele din urmă. O să putem face şi asta uneori.

— O-*kiei*! exclamă el răsuflând uşurat şi zâmbi.

— Bucătăria? îi aminti ea.

— Bucătăria, răspunse el, făcându-i semn să iasă.

Bucătăria se afla în partea din spate a casei, aproape de scară. Cândva probabil că acolo fusese magazia; pereţii erau lambrisaţi cu cedru, încă aveau o mireasmă discretă. Arăta ca una de prin anii ’50, care, în chip nedesluşit, îi plăcea foarte mult: cu un bufet de metal alb, ruginit, cu o tejghea de Formica ce se cojea, o masă din lemn pe care era aplicat un strat gros de vopsea albă, cu două scaune roşii.

— E drăguţă, spuse Kate.

— Îţi place?

— Îhî.

— Îţi place toată locuinţa?

— Îhî.

— Ştiu că nu-i formidabilă.

— E foarte drăguţă. Foarte confortabilă, spuse ea exact ceea ce şi gândea.

El scoase un nou oftat de uşurare.

— Acum să miergem să nie întâlnim cu doamna Murphy.

Trăgându-se iarăşi înapoi s-o lase pe ea să iasă prima din cameră, îşi supse burta cât putu, exagerând cu spaţiul creat între ei, ca să-i demonstreze clar că n-o să se obrăznicească. Ei îi era limpede faptul că nu izbutise să-şi mascheze stânjeneala faţă de el.

Doamna Murphy era o femeie masivă, cu părul grizonant, care purta o rochie cu tivul dantelat şi ghete ortopedice. Doamna Liu era mărunţică, dar vânjoasă şi, asemenea multor femei asiatice ajunse la o vârstă mai înaintată, purta o îmbrăcăminte care ar fi putut fi a unui bărbat: o cămaşă de lucru de culoare kaki, purtată peste pantalonii maro largi şi adidaşi de un alb orbitor. Amândouă păreau zidite printre scaunele acoperite cu huse, măsuţele cu înfloriturişi rafturile pline de bibelouri şi ieşiră la iveală treptat, pe măsură ce doamna Liu începu să împingă scaunul cu rotile al doamnei Murphy după mai multe secunde de la intrarea lui Piotr şi Kate.

— Aceasta-i Kate a noastră? întrebă doamna Murphy zgomotos.

Lui Kate mai că-i veni să privească în urmă, să vadă dacă mai e cineva; i se părea neverosimil că ea ar putea fi Kate „a noastră”. Doamna Murphy întinse însă amândouă mâinile, obligând-o pe Kate să se apropie şi să i le cuprindă într-ale ei. Mâinile doamnei Murphy erau mari, avea degetele groase şi cărnoase. De fapt, toată era aşa de mare, încât Kate se minună cum reuşeşte Piotr s-o ridice.

— Arăţi exact cum mi te-a descris Piodâr, spuse ea. Credeam că poate exagerează niţel, ca toţi îndrăgostiţii. Bine ai venit, dragă Kate! Bun venit în noua ta casă.

— Păi... vă mulţumesc, zise Kate.

— Ţi-a făcut turul casei?

— I-am arătat totul, în afară de curte, răspunse Piotr.

— Ah, va trebui să vezi curtea, neapărat. Am auzit că ai să te apuci de grădinărit serios de tot.

— Păi, ăăă, dacă nu vă *deranjează* ideea, spuse ea, dându-şi brusc seama că habar n-are dacă doamna Murphy fusese şi ea consultată pe tema asta.

— Mai bine de-atât nici că se poate, spuse doamna Murphy exact când doamna Liu o întreba: „Totuşi, o să plantezi flori, nu-i aşa?”

Deşi doamna Liu avea un accent total diferit de al lui Piotr, părea să aibă aceleaşi probleme gramaticale ca şi el.

— Piodâr e cap-coadă preocupată numai de lucruri *utile*! Castraveciori, varză, ridichi! Ea n-are pic de poezie.

— El n-are pic de poezie, o corectă doamna Murphy. (Nici măcar Piotr nu confunda genurile.) Kate o să pună şi flori, şi legume. Poate că într-o bună zi va ajunge botanistă.

— Bun! Ar trebui să fii şi tu botanistă, Piodâr. Mai ieşi din casă, mai stai şi tu la soare. Vedeţi ce palidă e? o întrebă doamna Liu pe Kate. Arată ca o ciupercă!

Kate îşi spuse că, dacă ar fi stat mai aproape de Piotr, doamna Liu l-ar fi înghiontit zdravăn. În realitate, ambele femei îl priveau amuzate, cu afecţiune, iar Piotr radia de fericire. Avea zâmbetul acela senin, abia schiţat, şi privirea îi alunecă spre Kate, vrând parcă să se convingă că şi ea îi apreciază statutul de care se bucura aici.

— Gata, destul, hai să terminăm cu omul-ciupercă, decretă doamna Murphy. Kate, va trebui să ne spui ce-ţi trebuie pentru apartamentul vostru. Asta pe lângă birou; ştim deja că ai nevoie de-un birou. Dar cum rămâne cu bucătăria? Ai găsit destule ustensile?

— A, da, răspunse Kate, deşi nu făcuse decât să deschidă unul dintre sertarele de-acolo, dar simţi nevoia să nu-i strice doamnei Murphy imaginea pe care

şi-o făcuse despre ea. Totul arată formidabil.

— Ar trebui să verifici în bucătăria noastră dacă avem dubluri, îi spuse doamna Murphy doamnei Liu.

Când se întoarse către ea, unul din picioare îi alunecă de pe piedestal şi Piotr se aplecă discret să i-l pună la loc.

— Ştiu că avem cel puţin două mixere electrice, spuse ea. Cel fix şi cel cu mâner. Sigur n-avem nevoie de amândouă.

— *Poate* că nu… spuse doamna Liu fără prea multă convingere.

— Acum o să miergem să viedem curtea, hotărî Piotr. O să discutăm altă dată diespre mixere.

— În regulă, Piodâr. Mai pofteşte pe la noi, Kate. Şi nu ezita să ne înştiinţezi în legătură cu cel mai mic lucru de care o să ai nevoie.

— Desigur, spuse Kate. Vă mulţumesc.

Iar apoi, evident, fermecată de imaginea pe care şi-o făcuse doamna Murphy despre ea, făcu un pas înainte şi-i întinse ambele mâini.

Afară, în pragul uşii din faţă, Piotr o întrebă:

— Ţi-au plăcut?

— Mi s-au părut chiar drăguţe, răspunse Kate.

— Şi *tu* le-ai plăcut lor, îi spuse el.

— Bine, dar nu mă cunosc!

— Ba te cunosc.

O luă înaintea ei şi înconjură casa, spre gardul de pari ce separa curtea din faţă de cea din spate.

— În garaj sunt unelte de grădinărit, o anunţă el. Să-ţi arăt unde ascund cheia.

Ridică ivărul porţii şi se dădu înapoi, lăsând-o pe ea să treacă. Şi iarăşi îi făcu mai mult loc decât îi trebuia, dar ea îşi spuse că face asta, probabil, nu numai de dragul ei, ci şi de dragul lui. Dintr-un motiv sau altul,

amândoi păreau să manifeste o uşoară sfială unul faţă de celălalt.

ZECE

În dimineaţa nunţii, când făcu ochi, Kate o zări pe Bunny şezând la picioarele patului.

— Ce-i cu tine, verifici cum e locul de la fereastră? o întrebă Kate, deşi Bunny nici măcar nu se uita la scaunul de la fereastră.

Şedea ghemuită turceşte, în cămaşa ei de noapte scurtă, şi se zgâia la Kate atât de intens de parcă ar fi vrut s-o trezească.

— Ascultă, îi spuse ea lui Kate. Nu trebuie să faci treaba asta.

Kate duse o mână la spate, să-şi proptească perna de tăblia patului. Aruncă o privire scurtă către cer; lumina de afară avea o albeaţă care o făcea să se întrebe dacă iar o să se lase cu ploaie, deşi la buletinul meteorologic se anunţase o zi însorită. (Mătuşa Thelma îi tot prezenta prognoza de-o săptămână încoace, fiindcă spera să le poată da de băut în patio-ul ei înainte de „banchetul de nuntă”, cum începuse să-i spună.)

— Ştiu că-ţi închipui că faci doar o chestioară, ia, acolo, pe hârtie, ca să-i fraiereşti pe cei de la Imigrări, spuse Bunny, dar tipul ăsta a început să se poarte de parcă ai fi proprietatea lui! Te învaţă el pe tine ce nume să-ţi iei şi unde să locuieşti şi dacă să mai munceşti sau nu. Vreau să spun că ar fi fain să am o cameră mai mare, dar dacă preţul plătit pentru asta este s-o am pe singura mea soră dresată, ghidonată şi transformată într-o cu totul altă persoană...

— Hei! Bun-Buns, spuse Kate. Îţi mulţumesc că te gândeşti la mine, dar tu nu mă cunoşti chiar deloc? Mă descurc eu. Nu se pune problema că n-aş fi avut de-a face toată viaţa cu un... despot, la urma urmei.

— Un...?

— Nu mă las eu strivită aşa, cu una-cu două. Ai încredere în mine: mă pot mărita cu el şi cu o mână legată la spate.

— OK, se dădu Bunny bătută. Bine. Dacă ţi se pare amuzant să te ciondăneşti şi să te ciorovăieşti, treacă de la mine. Dar gândeşte-te că va trebui să fii tot timpul lângă *el*! Nimeni nici măcar n-a pomenit cât de repede o să ai voie să divorţezi de el, dar bag mâna-n foc că nu mai devreme de cel puţin un an şi, între timp, tu o să împărţi un apartament cu cineva care nu-ţi zice „te rog” sau „mulţumesc”, şi nu-ţi zâmbeşte când te-ai aştepta s-o facă şi crede că „Ce mai faci?” înseamnă „*Ce* mai faci?” şi se bagă în oameni când stă de vorbă cu ei, şi niciodată nu le spune „Cred că s-ar putea, probabil, să aşa şi pe dincolo”, ci întotdeauna le-o trânteşte de la obraz, „Te înşeli” şi „Asta nu e bine” şi „E proastă”; n-are nicio nuanţă cenuşie, la el totul e alb sau negru şi „Rămâne cum am stabilit.”

— Ei şi tu, o parte din toate astea sunt o chestiune de limbă, o lămuri Kate. Nu poţi să-ţi baţi capul cu „te rog” şi „probabil” când te lupţi din greu să-ţi faci înţeles mesajul esenţial.

— Şi cel mai naşpa, continuă Bunny, ca şi cum Kate nici n-ar fi vorbit, cel mai *naşpa* o să fie faptul că n-o să se schimbe nimic faţă de beleaua de-aici – ai să trăieşti cu un om de ştiinţă dus cu sorcova, care o să aibă un sistem pentru cea mai mică mişcare pe care ai s-o faci şi care o să-şi îndruge întruna, la fiecare prilej ce o să i se ofere, teoriile lui de boşorog despre sănătate şi o să

măsoare polifenolii sau mai ştiu eu ce din fiecare aliment.

— Hai că asta nu-i deloc adevărat, se împotrivi Kate. O să fie cu *totul* altfel. Piotr nu-i tata! Ascultă ce spun oamenii, ai văzut şi tu; ştie să fie atent. Şi ai auzit ce-a spus acum două-trei seri, cum că poate o să vreau să mă-ntorc la facultate? Vreau să spun, a mai fost cineva care s-a gândit vreodată la asta? I-a mai păsat cuiva de mine în vreun fel? Aici, în casa asta, sunt o piesă de mobilier, cineva care nu iese nicăieri, iar peste douăzeci de ani o să fiu fiica, fata bătrână care o să se ocupe pe mai departe de menajul tatălui ei. „Da, tată; nu, tată; nu uita să-ţi iei medicamentele, tată.” Acum am şi eu şansa să-mi intre viaţa pe un nou făgaş, Bunny! Să am parte de o schimbare majoră! Nu mă poţi condamna pentru faptul că vreau să-mi încerc norocul.

Bunny se uită la ea neîncrezătoare.

— Îţi mulţumesc oricum, se gândi Kate să adauge, se săltă în capul oaselor, se aplecă şi o bătu pe Bunny uşurel pe piciorul gol. E drăguţ din partea ta că-ţi faci griji.

— Bine, spuse Bunny. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Abia după ce ieşi Bunny din cameră îşi dădu Kate seama că sora ei nu şi-a terminat nici măcar o singură frază cu semnul întrebării.

*

Era ciudat să-l vadă pe tatăl lor stând acasă peste zi. Când Kate coborî de la etaj îl găsi aşezat la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de cafea lângă cot şi cu ziarul deschis în faţa lui.

— ’Neaţa, îi spuse Kate, iar el îşi ridică privirea, îşi potrivi ochelarii pe nas şi răspunse:

— Ah. Bună dimineaţa. Tu ştii ce se mai întâmplă în lumea *asta*?

— Ce? îl întrebă Kate, dar pesemne că el se referise la ştiri în general, fiindcă făcu un gest disperat, arătând spre ziar, apoi se întoarse la lectură.

Era îmbrăcat tot într-o salopetă de-a lui. Pe Kate n-o deranja treaba asta, dar când Bunny păşi în bucătărie după câteva clipe, îl luă la trei păzeşte:

— Doar *n-ai* de gând să vii la biserică îmbrăcat aşa.

— Mmm? făcu taică-său, dând pagina.

— Tati, trebuie să dai şi tu dovadă de un pic de respect! E vorba de un locaş de cult; nu-mi pasă de ceea ce crezi tu. Trebuie să-ţi pui măcar o cămaşă şi o pereche de pantaloni normali.

— E sâmbătă, răspunse el. N-o să fie acolo nimeni, în afară de noi şi unchiul vostru.

— Şi totuşi, ce fel de fotografie o să facem pentru cei de la Imigrări? îl întrebă Bunny. Uneori ştia să fie surprinzător de şireată: Cu tine în ţinuta de lucru! Cam bate la ochi, nu ţi se pare?

— Ah. Da, ai şi tu dreptate, zise el.

Oftă, îşi împături ziarul şi se ridică.

Cât despre Bunny, era îmbrăcată în rochiţa ei de vară cu aripioare de înger, iar Kate – simţindu-se vag obligată faţă de unchiul Theron – îşi pusese o rochie de vară din bumbac, cu mâneci scurte, de culoare albastru-deschis, pe care o avea din anii de studenţie. Nu era obişnuită să poarte culori pastel şi era vădit incomodată de gândul că sare în ochi; se întreba dacă nu cumva exagerează. Şi totuşi, părea că Bunny e de acord. Cel puţin, nu o critica deloc.

Kate scoase o cutie cu ouă din frigider şi o întrebă

pe Bunny:

— Vrei o omletă?

— Nu, o să-mi fac un suc de legume şi fructe, răspunse Bunny.

— Atunci, fă bine şi curăţă în urma ta când termini. Când ţi-ai făcut ultima oară suc, era un dezastru bucătăria asta.

— Abia aştept să scap de tine, spuse Bunny, să nu-mi mai freci ridichea toată ziua.

Era limpede că de-acum îşi învinsese grija de a-i vorbi în dodii unicei ei surori.

Cu câteva zile în urmă, Kate angajase o femeie, pe nume doamna Carroll, să vină la ei în fiecare după-amiază şi să facă un pic de menaj, nu cine ştie ce, şi să-i ţină companie lui Bunny până se întoarce doctorul Battista de la lucru. Doamna Carroll era mătuşa servitoarei mătuşii Thelma, pe care o chema Tayeema. Mătuşa Thelma o recomandase iniţial pe sora mai mică a lui Tayeema, însă Kate avea nevoie de cineva cu mai multă experienţă de viaţă, cineva care să nu se lase dus cu preşul de şmecheriile lui Bunny.

— Este cu mult mai şmecheră decât ar crede lumea, o prevenise Kate pe doamna Carroll, iar aceasta o asigurase:

— Da, vă înţeleg; da, într-adevăr.

După micul dejun, Kate se întoarse la etaj şi îşi împachetă ultimele lucruşoare în sacoşa ei mare, din pânză. Pe urmă, îşi schimbă aşternutul, punând unul curat pentru Bunny. Îşi închipuia că această cameră o să arate cu totul altfel când are s-o revadă cu prima ocazie. De jur-împrejurul oglinzii, fotografiile şi ilustratele prinse în ramă o să arate ca nişte ţepi zburliţi, pe scrin o să fie o harababură de cosmetice, iar hainele o să zacă aruncate vraişte pe jos. Gândul

acesta n-o tulburră. Avea sentimentul că a folosit camera asta la maximum. Că şi-a trăit *viaţa* de aici până la capăt. Iar după ce Piotr o să-şi capete cartea verde, n-o să se mai întoarcă acasă, oricât ar visa taică-său chestia asta. O să-şi găsească o locuinţă a ei, chiar dacă n-o să-şi permită decât o cămăruţă închiriată undeva. Poate că, până atunci, o să obţină şi diploma; poate o să aibă o slujbă nouă. Aruncă cearşafurile în coşul de rufe murdare. De-acum înainte e treaba doamnei Carroll să se ocupe de ele. Îşi luă sacoşa de pânză şi coborî la parter.

Tatăl ei o aştepta în camera de zi, şedea pe canapea şi bătea darabana cu degetele pe genunchi. Îşi îmbrăcase costumul negru; după ce fusese îmboldit, îşi pusese tot entuziasmul în treaba asta.

— Ah, iată-te, exclamă el când o văzu intrând, după care se ridică în picioare şi adăugă pe un ton diferit: Scumpa mea.

— Ce-i? îl întrebă ea, fiindcă i se părea că e pe cale să-i facă o declaraţie.

— Ăăă... fu însă tot ce îngăimă el, iar apoi îşi drese glasul şi spuse: Arăţi foarte matură.

Ea rămase nedumerită; abia o văzuse cu câteva minute mai devreme, arătând exact la fel ca acum.

— Bine, dar *sunt* matură, îi spuse ea.

— Aşa-i, răspunse el, dar mă surprinde niţel, vezi tu, fiindcă mi-am adus aminte cum erai când te-ai născut. Nici mama ta, nici eu nu mai ţinuserăm în braţe un bebeluş şi mătuşa ta a trebuit să ne arate cum trebuie să facem asta.

— Aha, făcu Kate.

— Şi-acum, iată-te aici, în rochia ta albastră.

— Hai, dă-o încolo de treabă, doar ai văzut vechitura asta de milioane de ori, spuse Kate. Nu face

din ţânţar armăsar.

Cu toate astea, o încerca un sentiment de mulţumire sufletească. Înţelegea ce vrea să-i spună.

Îi trecu prin minte că, dacă mama ei ar fi ştiut şi ea – dacă ar fi fost capabilă să interpreteze semnalele lui –, vieţile lor, în patru, ar fi fost mult mai fericite.

Era prima oară când îi venea în gând că ea e mult mai pricepută la citirea semnalelor.

La volan se aşează tatăl ei, fiindcă atunci când era pasager îl apuca agitaţia. Maşina lor era un Volvo destul de vechi, cu nenumărate urme de buşituri pe barele de protecţie, încasate tot cu el la volan, cu alte ocazii, iar pe bancheta din spate erau maldăre de nimicuri din viaţa fiecăruia dintre ei – un şorţ de laborator din cauciuc, un teanc de reviste ştiinţifice, un poster de hârtie colorată cu litera *C* pe el şi paltonul lui Bunny. Kate era nevoită să stea în spate, fiindcă Bunny se strecurase pe locul din faţă într-o clipită. Când maşina frână extrem de brusc la un semafor de pe York Road, jumătate dintre reviste căzură pe picioarele lui Kate. Drumul pe autostradă ar fi fost mai lin şi, desigur, mai rapid, însă tatălui ei nu-i plăcea să treacă de pe un drum pe altul.

Rhodos 3 la 25 de dolari, citi ea când trecură pe lângă magazinul cu produse pentru grădinărit, unde mergea şi ea câteodată la cumpărături şi, dintr-odată, îşi dori să poată veni azi aici, să cumpere ceva, să aibă o dimineaţă de sâmbătă normală, plină de sarcini obişnuite. Până la urmă, soarele răsărise dintre nori şi, după cum se mişcau pietonii pe trotuare, încet, visători, îţi dădeai seama că temperatura e perfectă.

Simţea că n-are destul aer.

Biserica unchiului Theron se numea Capela Unificată Cockeysville. Era o clădire din bazalt, cu o

turlă miniaturală – un fel de turlă prescurtată – şi era plasată exact în spatele zonei de pe York Road unde erau o puzderie de magazine de antichităţi şi consignaţii. Singura maşină din parcare era Chevy-ul unchiului Theron. Doctorul Battista parcă lângă el, opri motorul şi rămase o clipă cu capul rezemat de volan, aşa cum făcea de fiecare dată când izbutea să ajungă cu bine undeva.

— Văd că Piodâr încă n-a apărut, spuse el în cele din urmă, după ce-şi ridică privirea.

Azi-dimineaţă era rândul lui Piotr să fie de serviciu la laborator.

— Vezi? întrebase doctorul Battista ceva mai devreme. De-acum încolo o să am un ginere de încredere, pe care o să mă pot bizui, să-mi ţină locul la nevoie.

Totuşi, adusese deja în discuţie mai multe detalii pe care se temea că Piotr s-ar putea să le treacă, din greşeală, cu vederea. Până să plece de acasă, o întrebase pe Kate de vreo două ori:

— N-ar trebui să-i dau telefon şi să mă interesez cum merge treaba? Pe urmă îşi dădu, însă, singur răspunsul: Nu, nu-ţi bate capul. Nu vreau să-l întrerup.

Poate că asta nu se datora alergiei lui la telefoane, ci recentei schimbări survenite în relaţia dintre el şi Piotr. Rămăsese pe mai departe la fel de morocănos ca la început.

Se duseră în spatele clădirii, după cum îi instruise unchiul Theron, şi bătură la o uşă simplă, din lemn, care, după cum arăta, ziceai că dă într-o bucătărie. Gemuleţele uşii erau acoperite cu perdele cadrilate, alb-albastru. După o clipă, perdeaua se dădu la o parte şi în geam apăru figura rotundă a unchiului Theron, care privi afară. Le zâmbi şi le deschise uşa. Era

îmbrăcat la costum cu cravată, iar pe Kate o impresionă faptul că tratează evenimentul ca pe o ocazie deosebită.

— Îţi urez să ai o zi de nuntă fericită, i se adresă el.

— Mulţumesc.

— Tocmai am discutat la telefon cu mătuşă-ta. Îmi închipui că a sperat până în ultimul moment să primească şi ea o invitaţie, dar susţinea că m-a sunat doar ca să mă întrebe ce părere am, dacă Piotr o să aibă vreo obiecţie dacă serveşte şampanie.

— De ce ar obiecta?

— Ea îşi închipuie că el se aşteaptă să punem la bătaie vodcă.

— Din câte ştiu eu, nu se aşteaptă, răspunse Kate ridicând din umeri.

— S-o fi gândit femeia că vrea să dea cu paharul de şemineu sau mai ştiu eu ce, să-l facă ţăndări, îi explică unchiul Theron.

Kate observă că, în absenţa soră-sii, unchiul e mult mai liber în exprimare.

— Poftiţi în biroul meu, zise el. Piodâr ştie că trebuie să bată la uşa din spate?

Kate îl privi întrebător pe tatăl ei.

— Da, i-am spus, o asigură acesta.

— Putem să ne uităm la jurăminte în timp ce-l aşteptăm. Ştiu că ne-am înţeles să fie cea mai simplă ceremonie cu putinţă, dar vreau să vă arăt care ar putea fi opţiunile voastre, ca să ştiţi amândoi ce anume o să vă promiteţi unul altuia.

Îi conduse pe un coridor îngust spre o cameră mică, ticsită cu cărţi. Acestea se revărsau de pe rafturi şi se înălţau teancuri-teancuri pe birou şi pe tăblia celor două scaune pliante de-acolo, ba chiar şi pe duşumea. Scaunul rotitor din spatele biroului era

singurul care putea fi folosit, dar unchiul Theron simţi că ar fi nepoliticos din partea lui să se aşeze şi să-i ţină pe ei trei în picioare. Se rezemă de partea din faţă a biroului său, aproape aşezându-se pe marginea lui, şi înşfacă o carte din vârful unei grămezi, apoi o deschise la o pagină cu colţul îndoit.

— Ia să vedem începutul, spuse el trecându-şi degetul de-a lungul unui rând. „Iubiţi credincioşi” şi-aşa mai departe. Presupun că nu aveţi nicio obiecţie la treaba asta.

— Nu, e-n regulă.

— Iar eu va trebui să-ntreb: „Cine o dă pe această femeie...?”

Doctorul Battista trase adânc aer în piept să-i răspundă la întrebare, dar Kate sări ca arsă şi rosti „Nu!”, aşa că nu apucă să mai audă ce avea el de gând să spună.

— Şi bănuiesc că o facem fără promisiunea de supuşenie – din câte te cunosc eu, Kate, he-he-he. De fapt, în ziua de azi nimeni nu-şi mai respectă „supuşenia” promisă. O să trecem direct la „La bine şi la rău”. E-n regulă cu „La bine şi la rău?”

— A, bineînţeles, răspunse Kate.

E drăguţ din partea lui că încearcă să fie atât de săritor, îşi spuse ea. Nu scosese o vorbă despre bine cunoscuta lipsă de religiozitate a familiei Battista.

— Aţi rămâne surprinşi dacă v-aş povesti ce chestii aleg să omită unele cupluri din ziua de azi, spuse el închizând cartea şi lăsând-o deoparte. Ca să nu mai spun ce jurăminte îşi compun *sieşi*: unele-s de necrezut. Ca, de pildă: „Promit să nu vorbesc mai mult de cinci minute pe zi despre lucrurile drăgălaşe pe care le-a făcut câinele”.

— Hai că glumeşti, reacţionă Kate.

— Mă tem că nu.

Se întrebă dacă l-ar putea pune pe Piotr să-i promită că n-o să-i mai citeze toată ziua proverbe.

— Şi cum rămâne cu fotografiile? se interesă doctorul Battista.

— Ce-i cu ele? întrebă, nedumerit, unchiul Theron.

— Pot să fac câteva poze? În timpul jurămintelor?

— Păi, îmi închipui că da, răspunse unchiul Theron. Dar fii atent că-i vorba de nişte jurăminte *foarte* scurte.

— E-n regulă. Aş vrea doar să fac câteva, ştii, să le am arhivate. Şi poate ne faci şi tu un instantaneu, cu noi patru, după ceremonie.

— Desigur, spuse unchiul Theron, după care îşi privi ceasul. Ei! De-acum tot ce ne mai trebuie este un mire.

Era 11:20, Kate ştia deja, căci tocmai se uitase la ceas. Aranjaseră să ţină ceremonia la ora 11:00. Totuşi, tatăl ei îi asigură pe un ton convins:

— O să apară el.

— Aduce el certificatul?

— Îl am la mine, spuse doctorul Battista şi îl scoase din buzunarul de la piept, după care i-l dădu. Iar luni începem mişcarea cu cei de la Imigrări.

— Păi, haideţi să mergem în capelă, îl puteţi aştepta acolo în condiţii mai confortabile, ce ziceţi?

— Trebuie să încheie această căsătorie înainte de a depune cererea, spuse doctorul Battista. Evident, trebuie să fie un *fait accompli*.

— Aţi făcut cunoştinţă cu domnişoara Brood? îi întrebă unchiul Theron.

Se opri în dreptul unei alte uşi care se deschidea de pe coridor. O femeie palidă, la vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul blond, scurt, prins la spate, ca al unei fetiţe, cu o agrafă de plastic albastră, îşi ridică

privirea de la biroul ei şi le zâmbi.

— Domnişoara Brood e mâna mea dreaptă, le explică el. Are perioade când stă aici şi şapte zile pe săptămână, deşi e încadrată doar cu o jumătate de normă. Avis, ţi-o prezint pe nepoata mea Kate, care se mărită astăzi, pe sora ei, Bunny, şi pe cumnatul meu, Louis Battista.

— Felicitări, spuse domnişoara Brood sculându-se de pe scaun.

Dintr-un motiv sau altul, sângele îi năvălise în obraji. Era genul de persoană care, atunci când roşeşte, pare să aibă ochii înecaţi în lacrimi.

— Povesteşte-le cum te-ai căptuşit cu numele de „Avis”, o rugă unchiul Theron. Pe urmă, fără să mai aştepte, se întoarse către ceilalţi şi le spuse: S-a născut într-un automobil închiriat.

— Vai, părinte Dell, îl dojeni domnişoara Brood chicotind delicat. Povestea asta le mai lipsea!

— A fost o naştere neaşteptată, le explică unchiul Theron. Adică, una neaşteptat de rapidă. Naşterea în sine, bineînţeles, era aşteptată.

— Păi, normal! Doar nu-şi pusese mama *în gând* să mă nască în maşină, spuse domnişoara Brood.

— Slavă Domnului că nu s-a întâmplat într-un Hertz, comentă doctorul Battista.

Domnişoara Brood iar se pomeni chicotind delicat, dar nu-şi dezlipi privirea de unchiul Theron. Se juca, involuntar, cu şiragul de mărgele albe, de sticlă, de la gât.

— Ei, haideţi să mergem... îi pofti unchiul Theron.

Domnişoara Brood continuă să zâmbească în timp ce se aşeza la loc, netezindu-şi fusta la spate. Unchiul Theron îi conduse până-n capătul coridorului.

Capela în sine, pe care Kate o văzuse cu ocazia mai

multor sărbători de Crăciun şi de Paşte de odinioară, era un spaţiu cu aspect modern, cu o mochetă de culoare bej, care se întindea din perete în perete, şi cu ferestre simple, luminoase şi rânduri de bănci din lemn deschis la culoare.

— Ce-ar fi şi vă aşezaţi cu toţii, îi pofti unchiul Theron, iar eu mă întorc în biroul meu, să aud când bate Piodâr la uşă.

Exact de asta se temea şi Kate – nu cumva să nu-l audă pe Piotr când bate la uşă –, aşa că se bucură să-l vadă plecând. În plus, dacă rămâneau între ei, erau scutiţi de flecăreala asta fără rost. Puteau să şadă în tăcere.

Ascultă cu auzul încordat paşii tot mai stinşi ai unchiului ei, pe coridor, fiindcă se întreba dacă o să se oprească sau măcar o să încetinească atunci când o să se apropie de uşa domnişoarei Brood. Dar, nici vorbă, el trecu mai departe în grabă, preocupat.

— În biserica asta ne-am cununat şi eu cu maică-ta, îi spuse doctorul Battista.

Kate tresări uimită. Nu-i trecuse nicicând prin minte să-l întrebe unde se căsătoriseră.

— Ei, nu, pe bune, tati? întrebă Bunny. Aţi avut o cununie fastuoasă, cu domnişoare de onoare?

— O, da. Ea şi-a dorit din suflet să meargă şnur toată farsa asta afurisită, răspunse el. Iar unchiul Theron abia FUSESE angajat ca ajutor de pastor, aşa că ca a ţinut morţiş ca el şi numai el să oficieze cununia. Sora mea a trebuit să vină hăt din Massachusetts, s-o aducă cu ea şi pe mama. Pe vremea aia mama încă trăia, nu era sănătoasă tun, dar, vai, mi-au pus placa asta cu „Trebuie să participe şi familia ta la acest eveniment” şi „N-ai niciun prieten? Niciun coleg?” Cavaler de onoare mi-a fost îndrumătorul meu de la

postdoctorat, dacă nu mă înşală memoria.

Se sculă şi începu să se plimbe de colo-colo pe intervalul dintre bănci. Devenea agitat de fiecare dată când trebuia să şadă o bucată de timp fără să facă nimic. Kate privi spre amvon, care era lucrat din acelaşi lemn deschis la culoare ca şi băncile. O carte uriaşă, Biblia, probabil, din care atârnau mai multe panglici roşii – semne de carte – era deschisă pe marginea lui, iar în faţa amvonului se afla un altar mic, din lemn, cu o vază cu lalele albe, aşezată în mijlocul unui macrameu. Încercă să şi-o imagineze pe mama ei stând în dreptul lui, ca mireasă, împreună cu versiunea mai tânără, mai puţin arţăgoasă a tatălui ei, dar nu reuşi să vadă cu ochii minţii decât imaginea unei invalide lipsite de vlagă, într-o rochie lungă, albă, stând lângă un doctor Battista chel şi cocârjat, care îşi priveşte mereu ceasul de mână.

Bunny primi un SMS; Kate recunoscu piuitul telefonului ei. Bunny îşi scoase telefonul din poşetă, se uită la el şi începu să râdă pe înfundate.

Tatăl lor se opri lângă o bancă şi scoase o broşurică de pe etajera cu imnuri. Se uită la coperta din faţă şi din spate, după care o puse la loc şi continuă să se plimbe.

— Sper că nu s-a întâmplat ceva la laborator, îi spuse lui Kate când ajunse iar în dreptul ei.

— Ce-ar fi putut să se-ntâmple? îl întrebă ea.

Ar fi dorit să ştie de-adevăratelea, fiindcă, orice ar fi fost, era de preferat gândului că Piotr găseşte respingătoare ideea de a se mărita cu ea, oricât de avantajoasă ar fi fost mişcarea. Parcă îl şi auzea spunând: „Nu mierită. Ie o fată atât de *dificilă*! Atât die niecuviincioasă”.

Tatăl ei spuse doar atât:

— Se poate întâmpla orice. Se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Ah, am avut eu un presentiment că nu trebuie să las treaba pe mâinile lui Piodâr! Sunt conştient că-i un coleg fenomenal de capabil, dar, la urma urmei, el e el şi eu sunt eu.

Pe urmă, se deplasă spre partea din spate a bisericii.

Bunny îşi făcea acum de lucru cu scrierea unui SMS. Tap-tap-tap, scria cu ambele degete mari, fără să se uite mai deloc la ecran, la fel de rapid precum se mişcau tastele telegrafului în filmele de pe vremuri.

Până la urmă, unchiul Theron se întoarse la ei.

— Aşa... făcu el în prag.

Se îndreptă spre banca unde şedeau Bunny şi Kate, iar doctorul Battista îşi schimbă direcţia, alăturându-li-se.

— Aşadar, Piodâr trebuie să vină de foarte departe? îi întrebă unchiul Theron.

— Nu, doar de la laboratorul meu, îi spuse doctorul Battista.

— Se ia cumva după un alt fus orar? întrebă el, uitându-se la Kate.

— După alt fus orar...? Poate, cine ştie. Nu sunt sigură.

Pe urmă îşi dădu seama, judecând după expresia aşternută pe chipul lui, că s-ar *cuveni* să fie sigură dacă ieşeau împreună de-atâta timp. Va trebui să ţină minte acest detaliu pentru interviul pe care îl vor lua cei de la Serviciul de Imigrări. „A, e aiurit rău de tot!” o să le spună ea voioasă. „Eu îi spun că trebuie să ajungem la prietenii noştri la ora şase, iar el nici nu începe să se îmbrace înainte de şapte.”

Asta în caz că o să ajungă vreodată în faza interviului.

— Ar trebui să-i dăm un telefon, poate, să-l întrebăm dacă n-are nevoie să-i explicăm cum se ajunge aici, sugeră unchiul Theron.

Era o prostie din partea ei, ştia, dar Kate nu voia să-l sune în ruptul capului. Îşi aduse aminte de discuţiile acelea obsedante pe care le aveau fetele din clasa a şaptea – cum că nu vor să lase impresia că sunt puse pe „vânat un băiat”. Chiar dacă acesta e băiatul (ca să zic aşa) care urmează să se însoare cu ea, tot nu e bine. N-are decât să apară cât de târziu are el chef! Să vadă şi el cât îi pasă *ei*!

— Probabil că-i pe drum, spuse ea pe un ton neconvingător. Nu vreau să-i distrag atenţia.

— Măcar trimite-i un SMS, o sfătui Bunny.

— Bine, mmm...

Bunny plescăi aprobator şi îşi vârî telefonul la loc, în poşetă, iar apoi întinse mâna spre Kate, cu palma în sus. Aceasta se holbă o clipă la ea până să priceapă ce vrea. Pe urmă, îşi pescui telefonul din sacoşă, cât putu de încet, şi i-l întinse.

Tap-tap-tap, începu Bunny părând că nici nu se gândeşte măcar. Kate se uită cu coada ochiului, să vadă ce scrie. Citi „Unde eşti”, sub ultimul mesaj trimis de Piotr, care era vechi de câteva zile şi se termina cu „OK, pa”.

Acum părea să fie vorba despre ceva serios.

Niciun răspuns. Nici măcar acele mici puncte care semnalau faptul că tocmai îi compune răspunsul. Îl priviră cu toţii neajutoraţi pe unchiul Theron.

— Poate că ar trebui dat un telefon, sugeră el din nou.

Kate îşi luă inima-n dinţi şi-i ceru lui Bunny telefonul. În aceeaşi clipă, acesta scoase un sunet năvalnic, abia auzit, care o sperie atât de tare încât,

bâjbâind după el, îl scăpă, însă, din fericire, doar în poală. Bunny plescăi încă o dată şi îl înhăţă.

— „Un eveniment teribil”, citi ea.

— Aoleu! exclamă tatăl lor.

Se aplecă peste unchiul Theron, înşfacă telefonul din mâna lui Bunny şi se holbă la el. Pe urmă, se apucă să scrie un mesaj. Ce-i drept, doar cu un deget arătător, dar Kate era, oricum, impresionată. Toate privirile rămaseră aţintite asupra lui. În cele din urmă, spuse:

— *Şi-acum*, ce mă fac? se întrebă el într-un târziu.

— Cum adică, ce te faci? îl întrebă Bunny.

— Cum îl expediez?

Bunny ţâţâi, îi luă telefonul şi bătu în ecran. Uitându-se peste umărul ei, Kate descifra mesajul tatălui ei: „Ce ce ce”.

Urmară momente de aşteptare. Doctorul Battista respira tare ciudat.

Urmă un alt sunet năvalnic.

— „Şoarecii s-au dus”, citi Bunny.

Doctorul Battista gâfâi sugrumat de emoţie. Se încovoie şi se nărui pe banca din dreptul lor.

Lui Kate, cuvântul „şoarecii” nu-i spunea deocamdată nimic. Şoarecii? Ce treabă aveau şoarecii aici? Ea aştepta ştiri legate de nunta ei. Unchiul Theron părea să nu priceapă nici el nimic.

— „Şoarecii!”, pufni el dezgustat.

— Şoarecii din laboratorul lui tata, îi explică Bunny.

— Au apărut şoareci în laborator?

— *Are* şoareci.

— Mda... făcu unchiul Theron şi era limpede că nu vede care-i diferenţa dintre cele două propoziţii.

— Mai exact, cobai, îşi continuă ideea Bunny.

Acum chiar că rămase total nedumerit.

— Nu pricep şi pace, spuse doctorul Battista cu glas stins. Nu reuşesc să absorb informaţia asta.

Telefonul scoase încă un sunet năvalnic. Bunny îl ţinu în dreptul ochilor şi citi cu glas tare:

— Activiştii pentru drepturile animalelor i-au răpit, tot proiectul e distrus şi nu mai e nimic de făcut.

Doctorul Battista gemu.

— Ah, da, exclamă unchiul Theron înseninându-se la faţă, genul *ăla* de şoareci.

— Se referă la cei din PETA[9]? îi întrebă pe Bunny pe toţi. Există vreo regulă cum că adulţii n-au voie să folosească abrevieri sau ce naiba? „PETA”, măi, idiotule! Zi şi tu „PETA”, ce Dumnezeu! „Activiştii pentru drepturile animalelor”, ha! Tipul ăsta tare mai e... greu de cap! Şi observaţi şi voi cum articulează toate substantivele, în toc locul, chiar dacă nu pune articol aproape niciodată atunci când vorbeşte.

— S-au dus pe apa sâmbetei ani şi ani de muncă, se văicări doctorul Battista.

Acum stătea îndoit de şale, cu capul îngropat în palme, aşa că abia i se puteau desluşi cuvintele.

— Ani şi ani şi ani de muncă... s-au dus pe copcă.

— Dumnezeule, nu se poate să fie chiar *atât* de rău, interveni unchiul Theron. Sunt sigur că situaţia se poate îndrepta.

— O să-ţi cumpărăm nişte şoricei drăgălaşi! îi spuse Bunny cu glasul ei cântat şi-i dădu lui Kate telefonul.

Într-un târziu, Kate începu să priceapă cum stau lucrurile.

— Până şi tu ar trebui să-ţi dai seama că numai şoarecii ăia le sunt de folos, îi spuse ea lui Bunny. Se

[9] Acronim pentru *People for the Ethical Treatment of Animals* („Oamenii care se pronunţă pentru tratamentul etic aplicat animalelor”), organizaţie ce militează pentru drepturile animalelor.

află la capătul unei lungi serii de generaţii de şoareci; au fost crescuţi special.

— Daaa?

— Cum au *pătruns* oamenii ăia în laborator? se tângui doctorul Battista. Cum au ştiut codul de la intrare? Vai, Dumnezeule, va trebui să iau totul de la zero şi-s prea bătrân s-o mai pot lua de la zero. Mi-ar lua încă cel puţin douăzeci de ani s-ajung aici. O să pierd toată finanţarea, o să fiu nevoit să închid laboratorul şi să-mi câştig pâinea făcând pe taximetristul.

— Doamne *fereşte*! spuse unchiul Theron îngrozit de-a binelea, iar Bunny sări ca arsă:

— Ai să mă obligi să mă las de şcoală şi să-mi caut o slujbă, nu-i aşa? Ai să mă pui să lucrez, să servesc fripturi în sânge în vreun restaurant.

Kate se întrebă în sinea ei de ce s-or fi gândind amândoi la meserii care nu li se potrivesc nicicum.

— Măi, terminaţi, interveni ea. Nu ştim încă sigur dacă...

— Of, ce-ţi pasă *ţie*? o luă la rost tatăl ei, ridicând brusc capul. Pun pariu că te bucuri, pentru că acum nu mai trebuie să te măriţi.

— Nu mai trebuie? îl întrebă Kate.

— De ce, adică, *ar trebui* să se mărite? întrebă unchiul ei.

— Ce să mai zic şi de tine! se răsti doctorul Battista la Bunny. Şi ce dacă te laşi de şcoală! Ce mare pierdere!? Niciodată n-ai dovedit nici cea mai mică aptitudine pentru învăţătură.

— Tati!

Kate rămase cu privirea pironită asupra etajerei cu imnuri din faţa ei. Părea s-o încerce dezamăgirea.

— Vasăzică asta e, spuse pe un ton sumbru tatăl

ei. Theron, scuză-mă, te rog. Trebuie să mă duc până la laborator. Se ridică puţin câte puţin, ca un om mult mai în vârstă şi păşi pe intervalul dintre bănci. Ce rost mai are să trăiesc, zău aşa? o întrebă el pe Kate.

— Habar n-am, se răsti ea.

Deci se părea că îşi va cere înapoi vechea ei cameră. Viaţa ei o să continue din punctul în care se oprise. Luni, când o să meargă la grădiniţă, o să le explice colegelor că lucrurile n-au mers conform planului. O să-i spună lui Adam Barnes că, la urma urmei, nu-i măritată.

Gândul ăsta n-o înveseli câtuşi de puţin. Adam, pe bune, n-avea nimic de-a face cu ea. El întotdeauna are s-o facă să se simtă multă şi dură, şi şocantă; întotdeauna o să încerce să-şi controleze vocabularul când o să se afle în prezenţa lui. Nu era genul de persoană căreia să-i placă adevăratul ei eu, la bine şi la rău.

Această expresie de pe urmă îi propagă o undă de tristeţe prin tot trupul. Avu nevoie de-o clipă ca să-şi amintească de la ce i se trage asta.

Se sculă şi o urmă pe Bunny pe intervalul dintre bănci. Se simţea de parcă ar fi avut o bucată de plumb în stomac. Toate culorile din încăpere păreau spălăcite, avu revelaţia că se află într-un loc searbăd – unul mort.

Ea şi Bunny rămaseră pe loc în timp ce tatăl lor strânse viguros mâna unchiului – sau, mai degrabă, se agăţă de ea, cu amândouă mâinile lui, de-ai fi zis că se agaţă de viaţă, nu alta.

— Îţi mulţumesc, oricum, Theron, zise el pe un ton lugubru. Îmi cer scuze că ţi-am răpit din...

— Saliut!?

Piotr era în uşa coridorului, iar domnişoara Brood zâmbea neliniştită în spatele umărului său stâng. Avea

o ţinută atât de jerpelită încât ai fi zis că-i vreun boschetar: un tricou alb, pătat, zdrenţuit la gât şi cu ţesătura străvezie de vechi ce era, nişte pantaloni foarte scurţi, cadrilaţi, cu cracii largi, la vederea cărora Kate se sperie că ar putea fi chiloţii lui, şi o pereche de şlapi.

— Măi! răcni el o idee prea tare.

Cea vizată era Bunny. Se năpusti în capelă, iar domnişoara Brood se topi.

— O clipă să nu criezi că n-ai să fii arestată! îi spuse el lui Bunny.

— Hă? făcu Bunny.

El se proţăpi drept în faţa ei şi îşi apropie ameninţător obrazul de obrazul ei.

— Măi... mâncătoario de zarzavat! se stropşi el la ea. Măi, sufliet afurisit!

Bunny se dădu un pas înapoi şi îşi şterse obrazul cu dosul palmei. Pesemne că o împroşcase cu salivă în timp ce vorbea.

— *Ce-i* cu tine? îl întrebă ea.

— Te-ai dus la laborator în creierul nopţii; ştiu că te-ai dus. Nu ştiu unde ai dus şoarecii, dar ştiu bine că tu ai făcut asta.

— Eu! făcu Bunny. Tu crezi că *eu* am făcut asta. Tu crezi sincer că eu m-aş apuca să pun beţe-n roate proiectului propriului meu tată! Eşti sonat! Spune-i, Kate.

Între timp, doctorul Battista reuşi să se strecoare între ei.

— Piodâr, trebuie să ştiu. Cât de grav e? întrebă el.

Piotr o lăsă în pace pe Bunny şi se întoarse spre doctorul Battista, lăsându-şi mâna grea pe umărul lui.

— Ie grav, îi spuse el. Aista-i adievărul. Ie cât se poate die grav.

— Au dispărut *toţi*? Toţi?

— Toţi. Ambiele rafturi sunt goale.

— Dar cum...

Piotr îl mână spre partea din faţă a capelei, neluându-şi mâna de pe umărul doctorului Battista.

— Mă triezesc devremie, povesti el. Îmi spun că mă duc la laborator devremie, să pot ajunge la timp la cununie. Ajung la uşă; o găsiesc încuiată ca die obiciei. Formez codul. Intru. Mă duc în camiera şoarecilor.

Încetiniră şi se opriră la câţiva paşi de altar. Unchiul Theron, Kate şi Bunny rămăseseră pe loc şi-i urmăreau. Pe urmă, Piotr întoarse capul, să se uite după Kate.

— *Unde* ieşti? o întrebă el.

— Eu?

— Vino-ncoacie! Nie căsătorim.

— Ah, zău, spuse doctorul Battista, nu ştiu dacă asta chiar... cred că nu-mi doresc decât să mă duc la laborator, Piodâr, chiar dacă nu se poate face nimic...

— Aşteaptă până când ne rostim jurămintele, tată, îl întrerupse Kate. Poţi să verifici laboratorul şi după aia.

— Kate Battista! se amestecă Bunny. Doar n-ai de gând să mergi până la capăt!

— Ei, bine...

— Nu l-ai auzit cum a vorbit cu mine?

— Ei, e şi el supărat, o îmbună Kate.

— Ba *nu* sunt supărat, *firi-ar să fie*! zbieră Piotr.

— Înţelegi ce-am vrut să zic, îi spuse Kate lui Bunny.

— Vino-ncoacie *acum*! răcni Piotr.

— Dumnezeule, chiar *e* supărat, zise unchiul Theron şi se porni să râdă pe înfundate, clătinând din cap.

Înaintă printre bănci spre altar şi întinse larg braţele, ca un înger care aduce buna-vestire.

— Kate, scumpo, o întrebă el, vii?

Bunny scoase un sâsâit, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, iar Kate se întoarse către ea şi-i dădu sacoşa, să i-o ţină.

— OK, bine, fie, îi spuse Bunny. Aşa să fie. Vă meritaţi unul pe celălalt, continuă ea, dar acceptă să-i ţină sacoşa şi o urmă pe Kate târşâindu-şi picioarele.

La altar, Kate îşi ocupă locul lângă Piotr.

— La început n-am înţieles, îi povestea Piotr doctorului Battista. Ierea clar ce s-a întâmplat, dar tot nu înţelegiam. Stau acolo şi fac ochii mari. Două ietajere goale şi nicio cuşcă. Pe pierete, lângă ietajere, ierea scris cu vopsia: ANIMALELE NU SUNT ECHIPAMENT DIE LABORATOR. Şi-atunci mă gândesc să sun la poliţie.

— Poliţia: păi, ce poate să facă poliţia? se întrebă doctorul Battista. De-acum e prea târziu, oricum.

— Ciei de la poliţie vin foarte, foarte târziu şi când, în sfârşit, vin, nu sunt deloc inteligheţi. Mă întriabă: „Domnule, puteţi diescrie şoarecii?” „Să-i descriu?” zic eu. „Cie să diescriu? Sunt *Mus musculus* obişnuiţi; mai clar de-atât nu sie poate.”

— Ah, suspină, doctorul Battista. Ai perfectă dreptate. Apoi adăugă: Nu ştiu de ce m-oi fi pus *eu* la ţol festiv dacă tu nu te-ai pus.

— Se mărită cu mine, nu cu hainele mele, se justifică Piotr.

Unchiul Theron îşi drese glasul şi începu:

— Iubiţi credincioşi...

Cei doi bărbaţi se întoarseră cu faţa la el.

— Ne-am adunat aici în prezenţa...

— Or fi având ei idee cum să dea de urma lor, îi

şopti doctorul Battista lui Piotr. De pildă, să folosească un câine din rasa *rat terrier* sau mai ştiu eu ce. N-au câini special antrenaţi pentru chestii de-astea?

— Câini! pufni Piotr, întorcând niţel capul. Câinii i-ar mânca. Asta-ţi doreşti?

— Sau, poate, copoi.

— Katherine, spuse unchiul Theron pe un ton neobişnuit de ferm, îl iei pe acest bărbat, pe Piotr, de...

Kate simţea încordarea lui Piotr din rigiditatea excesivă a trupului său, în timp ce taică-său tremura tot de agitaţie, de cealaltă parte a lui, şi simţea, în spatele ei, şi atitudinea dezaprobatoare a lui Bunny. Dintre toţi, ea era singura care nu-şi pierduse calmul. Stătea cât putea de dreaptă, cu ochii aţintiţi asupra unchiului ei.

Când ajunseră la „Acum poţi săruta mireasa”, tatăl ei dădu să se întoarcă pe călcâie, să plece de la altar.

— OK, acum putem plieca, îi spuse Piotr în timp ce se apleca s-o pupe pe Kate pe obraz. Poliţiştii vor să... îi spuse doctorului Battista, iar atunci Kate păşi dinaintea lui, îi apucă faţa cu ambele mâini şi-l sărută delicat pe buze.

Avea faţa rece, dar buzele îi erau calde şi uşor crăpate. El clipi şi se dădu înapoi.

— ...poliţiştii vor să stea die vorbă cu tine, îi spuse el cu glas stins doctorului Battista.

— Vă felicit pe amândoi, le zise unchiul Theron.

UNSPREZECE

Ca să urce în automobilul lui Piotr, Kate trebui să intre pe partea şoferului şi să se strecoare pe lângă schimbătorul de viteze până la locul pasagerului. Asta din cauză că uşa de pe partea pasagerului părea să se fi înfundat în urma unei buşituri şi nu se mai deschidea.

Nu-l întrebă ce s-a întâmplat. Era limpede că Piotr condusese şi mai neatent decât de obicei.

Îşi lăsă sacoşa jos, printre tot felul de fluturaşi buni la nimic, iar apoi bâjbâi sub fund, să vadă ce mai e şi protuberanta pe care se aşezase. Constată că-i vorba de mobilul lui Piotr. După ce îl văzu aşezat la volan, ea i-l întinse şi-l întrebă:

— Scriai SMS-uri în timp ce *conduceai*?

El nu răspunse; se mulţumi să înşface telefonul şi să-l vâre în buzunarul drept al şortului său. Pe urmă răsuci cheia în contact, iar motorul se porni să huruie cu un sunet scrâşnit.

Până să apuce să iasă în marşarier din parcare, se treziră că doctorul Battista bate darabana cu degetele în geamul de pe partea lui Piotr. Acesta coborî fereastra şi întrebă pe un ton răstit:

— Ce mai e?

— O las pe Bunny acasă şi pe urmă mă duc direct la laborator, îi spuse doctorul Battista. O să stau de vorbă cu poliţia după ce verific care-i situaţia. Bănuiesc

c-o să ne întâlnim la recepţie.

Piotr dădu din cap fără un cuvânt şi dădu violent în marşarier.

În timp ce gonea pe autostrada Jones Falls, ziceai că simte nevoia să retrăiască fiecare clipă recentă a tragediei.

— Stau acolo; mă-ntrieb: „Ce-mi văd ochii?” Îmi zic: „O să-i închid şi când îi dieschid totul o să fie din nou normal”. Aşa că închid ochii, dar ietajerele tot goale îs. Fără nicio cuşcă. Scrisul de pie pierete părea *ţipător*, mi se părea că-i zgomotos. Totuşi, camiera e foartie, foartie tăcută; nicio mişcare. Ştii că şoarecii sie mişcă întruna. Fojgăiesc şi chiţcăie; se grăbiesc să iasă în faţă atunci când aud că sie apropie cineva; oamenii li se par... promiţători. Iar acum, nimic. Nemişcare. Patru-cinci bucăţele de caşcaval pe duşumeaua goală.

Geamul rămăsese coborât şi vântul îi biciuia lui Kate părul, separându-l în şuviţe, dar ea se hotărî să nu spună nimic.

— Îmi doriesc atât de mult să nu cried ce se-ntâmplă încât mă duc în camiera cealaltă; ca şi cum şoarecii s-ar fi mutat die capul lor în altă parte. Zic „Saliut!” Nu ştiu de ce mi-a vienit să zic „Saliut”, oricum, nu mi-ar fi putut răspunde.

— La următoarea intersecţie trebuie s-o iei la stânga, îi spuse Kate, deoarece înaintau atât de rapid încât i se păru că el n-are de gând să vireze.

Smuci violent de volan, în ultima secundă, făcând-o pe Kate să se lovească de portieră, iar apoi coti rapid pe strada Charles North, fără să se asigure că nu vine vreo maşină. (El, în mod clar, nu avea niciun fel de reţinere când era vorba să treacă de pe un drum pe altul.)

— N-am avut încriedere în Bunny die la bun

început, îi mărturisi el lui Kate. Ie aşa die copilăroasă. Ie întocmai cum sie zice la noi diespre...

— Nu Bunny a făcut asta, îl asigură Kate. N-are ea curajul să facă aşa ceva.

— Bineînţeles că ia a făcut-o. Le-am şi spus poliţiştilor că ia ie făptaşul.

— Ce-ai făcut?

— Dietectivul şi-a notat numele iei în agendă.

— Vai, Piotr!

— Ştie codul intierfonului şi ie mâncătoare de liegume, spuse Piotr.

— Există pe lumea asta o grămadă de vegetarieni, dar asta nu înseamnă că sunt spărgători, îi luă Kate apărarea. Se propti cu picioarele de podea, fiindcă se apropiau de un semafor care era pe galben: Şi, în plus, ea nici nu-i cu adevărat vegetariană; doar susţine că ar fi.

Piotr acceleră şi mai tare şi trecu pe galben.

— Ba vegetariană, spuse el. Te-a făcut să scoţi carnea din tierciul ăla.

— Da, dar continuă să-mi fure cârnăciorii de vită.

— Îţi fură cârnăciorii de vită?

— Trebuie să-mi schimb ascunzătoarea o dată la câteva zile, fiindcă întotdeauna mi-i şterpeleşte. Nu-i mai vegetariană decât mine! Trece şi ea printr-o fază, are un moft de moment, ca toţi adolescenţii. Trebuie să le spui poliţiştilor că nu ea a fost, Piotr. Spune-le că ai făcut o greşeală.

— Oricum, spuse Piotr abătut, ce mai contează cine-a fost? Şoarecii au dispărut. Câtă grijă am avut de iei; iar acum zburdă pie străzile din Baltimore.

— Tu chiar crezi că nişte oameni care iubesc animalele le-ar da drumul unor şoareci crescuţi în cuşcă în traficul unui mare oraş? Şoarecii ăia sunt bine

puşi la păstrare într-un loc sigur şi sunt ocrotiţi, având toţi anticorpii lor sau mai ştiu eu ce neştirbiţi.

— Tie rog, nu mă mai contrazice, se încăpăţână Piotr.

Kate îşi roti ochii spre tavan şi niciunul nu mai scoase o vorbă.

Doctorul Battista plănuise ca ea să poarte verigheta mamei sale imediat după ceremonie, aşa că venise cu inelul la biserică. În timpul jurămintelor, el nu mai fusese pomenit – asta însemna, probabil, că unchiul Theron fusese mai tulburat de agitaţia generală decât lăsase să se vadă – aşa că acum Kate se aplecă, îşi scoase portofelul din sacoşă şi extrase verigheta din compartimentul monedelor. Era din aur galben, iar inelul ei de logodnă fusese din aur alb, dar tatăl ei îi spusese că acest lucru este perfect acceptabil. Şi-o trase pe deget şi îşi puse portofelul la loc, în sacoşă.

Goniră ca o vijelie pe North Charles, reuşind, nu se ştie cum, să treacă prin fiecare intersecţie exact atunci când lumina semafoarelor se schimba în roşu. Piotr nu opri nici măcar o singură dată. Zburară pe lângă cireşi şi pe lângă peri Bradford în floare, sub care se formaseră mici băltoace de petale roz sau albe. Când ajunseră la harababura de construcţii din jurul Universităţii Johns Hopkins, Piotr coti brusc de pe Charles, fără a mai catadicsi să semnalizeze, gata-gata să culce la pământ o mulţime de tineri cu coşuri de picnic în mâini. Se făcuse aproape ora unu şi lumea întreagă părea să se pregătească de prânz – toată lumea râdea, vorbea în gura mare cu prietenii, se plimba relaxată, fără niciun fel de constrângere. Piotr înjură în barbă şi închise geamul de pe partea lui.

Ajunşi în faţa casei doamnei Murphy, Piotr îşi hârşâi

pneurile de bordură şi opri motorul. Îşi deschise portiera, coborî şi fu cât pe-aci să-i prindă lui Kate gleznele când dădu s-o închidă, căci ea tocmai se strecura pe lângă schimbătorul de viteze, de-a curmezişul scaunului şoferului.

— Fii atent! îi strigă ea.

El avu, cel puţin, bunul-simţ să se tragă înapoi şi s-o aştepte să coboare, dar rămase pe mai departe tăcut şi, după ce ea se dădu jos din maşină, trânti portiera mai tare decât era cazul.

Călcară în picioare covorul de flori roz-pal ce acoperea trotuarul. Urcară cele trei trepte de cărămidă şi se opriră se prispă. Piotr se bătu peste buzunarul de la spate. Apoi bombăni: „Firi-ar să fie”, apăsă soneria cu degetul şi sună prelung.

La început se păru că n-o să le răspundă nimeni. Totuşi, până la urmă se auzi un scârţâit, doamna Liu deschise uşa şi îi luă la rost:

— De ce sunaţi?

Părea să fie îmbrăcată exact ca în ziua când o cunoscuse Kate, dar de data asta nu mai zâmbea cu gura până la urechi. Fără s-o învrednicească pe Kate măcar cu o privire, se uită furioasă la Piotr şi-i spuse:

— Doamna Murphy tocmai îşi face siesta.

— N-am nevoie de doamna Murphy; vreau să intru în casă! răcni Piotr.

— Dar ai cheile casei!

— Le-am încuiat în maşină.

— Iarăşi? Iar ai făcut figura asta?

— Nu te mai răţoi la mine! Ieşti foarte niepoliticoasă! o puse Piotr la punct şi trecu pe lângă ea, mai-mai s-o îmbrâncească, după care porni cu paşi mari spre scară.

— Îmi pare rău, îi spuse Kate doamnei Liu. N-am

vrut să vă deranjăm. Luni o să mai fac un rând de chei, să nu se mai întâmple.

— *El* e cel care-i îngrozitor de nepoliticos, zise doamna Liu.

— A avut o zi foarte grea.

— Are multe zile grele, i-o întoarse doamna Liu.

Până la urmă, se dădu din uşă şi o lăsă pe Kate să intre în casă. Într-un târziu, o întrebă:

— V-aţi căsătorit?

— Mda.

— Felicitări.

— Mulţumesc, zise Kate.

Spera că doamnei Liu nu-i este milă de ea. Înainte părea să-i placă tare mult de Piotr, dar acum părea că nu se puteau suferi unul pe celălalt.

Piotr ajunsese la etajul doi până să apuce ea să-l prindă din urmă. Trecu pe lângă el şi porni spre camera care urma să fie a ei, căci avea de gând să-şi lase sacoşa acolo. Îl auzi pe Piotr întrebând-o din spate:

— Unde-s cheile mele die rezervă?

Ea se opri şi se întoarse cu faţa la el. El rămase locului pe palier şi se uita de jur-împrejur. Cum pe palier nu era absolut nimic, nicio piesă de mobilier, vreun tablou sau vreun cuier prins în perete, s-ar fi zis că nu-i câtuşi de puţin locul unde să-şi caute cheile, dar rămase acolo cu un aer năuc.

Ea îşi înăbuşi prima reacţie, aceea de a-l întreba: „De unde-ai vrea să ştiu *eu* unde-s cheile tale?” Puse sacoşa jos, pe duşumea, şi îl întrebă:

— Unde le ţii, de regulă?

— În siertarul de la bucătărie, răspunse el.

— Păi, atunci, hai să ne uităm în sertarul de la bucătărie, nu? sugeră ea.

Vorbea mult mai lent şi pe un ton mult mai egal decât de obicei, ca nu cumva el să-i simtă exasperarea.

O luă înaintea lui spre bucătărie şi începu să deschidă sertarele neobişnuite, de metal alb, de sub tejgheaua bufetului: într-unul erau cuţite, furculiţe şi linguri luate de la un magazin de mărunţişuri, într-altul un talmeş-balmeş de ustensile de bucătărie, iar într-unul lavete. Acesta părea să ofere cele mai multe posibilităţi, deşi ea una n-ar fi ţinut cheile acolo. Se întoarse la sertarul cu ustensile, zăngăni prin maldărul de spatule, zări un mixer, un tel... Piotr o urmărea cu braţele atârnându-i vlăguite pe lângă trup, fără să-şi ofere ajutorul.

— Poftim, spuse ea în cele din urmă şi scoase din sertar un inel de aluminiu folosit la perdelele de la duş, de care erau prinse o cheie a casei şi una a Volkswagenului.

— Ah! făcu Piotr şi se năpusti să le înşface, dar ea făcu un pas înapoi şi ascunse cheile la spate.

— Mai întâi trebuie să suni la poliţie, zise ea, şi să spui c-ai făcut o greşeală în ceea ce o priveşte pe Bunny. Cheile ai să le capeţi ***pe urmă*****.**

— Cie face? strigă el. Nu. Dă-mi cheile, Katherine. Sunt soţul tău şi-ţi cier să-mi dai cheile.

— Iar eu sunt soţia ta şi spun nu, răspunse ea.

Îşi închipui că el ar fi în stare să se lupte cu ea ca să pună mâna pe chei. I se păru că-i citeşte acest gând pe chip. Totuşi, până la urmă, el spuse:

— O să spun poliţiei doar că Bunny poate nu-i viegetariană. Bine?

— Spune-le că nu ea a luat şoarecii.

— Am să le spun că *tu* criezi că nu ia a luat şoarecii. Kate îşi făcu socoteala că mai mult de-atât nu

poate obţine de la el.

— Atunci, sună, îl rugă ea.

El îşi scoase mobilul din buzunarul drept al şortului.

Pe urmă îşi scoase din buzunarul de la spate portmoneul si extrase din el o carte de vizită.

— Dietectivul care se ocupă de cazul meu, special diesemnat, spuse el cu oarece mândrie în glas. Înălţă cartea de vizită, să poată citi: Cum pronunţi numele aista?

Ea scrută atent numele:

— McEnroe, spuse ea.

— McEnroe, repetă el.

Deschise telefonul, privi o clipă ecranul, iar apoi începu laboriosul proces de-a iniţia un apel.

Chiar şi de la distanţa la care se afla, Kate putu să audă singurul ţârâit, urmat imediat de o voce bărbătească şi de un anunţ preînregistrat.

— Probabil că şi-a închis telefonul, îi spuse ea lui Piotr. Lasă-i un mesaj.

Piotr lăsă telefonul jos şi făcu ochii cât cepele:

— L-a *închis*? întrebă el.

— De-aia i-a intrat aşa de repede căsuţa vocală. Lasă-i un mesaj.

— Dar mi-a spus să-l sun la orice oră din zi şi noapte. Mi-a zis că aista-i numărul lui piersonal.

— Of, pentru Dumnezeu, făcu ea exasperată. Înşfăcă telefonul din mâna lui şi îl duse la ureche: Domnule detectiv McEnroe, la telefon este Kate Battista, spuse ea. Vă sun din partea lui Piotr Şcerbakov, în legătură cu spargerea de la laborator. El v-a spus că sora mea Bunny ar fi o posibilă suspectă, dar asta din cauză că o credea vegetariană, or ea nu e vegetariană. Consumă carne. De asemenea, ea a fost acasă toată seara şi, dacă ar fi plecat de acasă peste

noapte, aş fi ştiut acest lucru, cu siguranţă, aşa că vă rog s-o tăiaţi de pe lista suspecţilor. Vă mulţumesc. La revedere.

După ce termină ce avea de spus, îi înapoie telefonul lui Piotr. N-aveau de unde şti dacă a apucat să vorbească la timp spre a fi înregistrată. Acesta îşi puse telefonul în buzunar:

— Dietectivul mi-a zis: „Luaţi cartia mia de vizită”. Mi-a zis: „Putieţi să mă sunaţi oricând dacă vă mai vine vreo idee”. Iar acum nu răspunde. Ie ultima picătură; picătura care a vărsat paharul. Ie cea mai proastă zi din viaţa mia.

Kate îşi dădea seama că nu-i rezonabilă, dar nu avu cum să nu se simtă insultată.

Îi dădu cheile fără o vorbă.

— Mulţumiesc, spuse el cu o privire absentă. După care adăugă: Zău, îţi mulţumiesc – acel neobişnuit „zău” îndulcindu-i puţin tonul.

Îşi trecu o mână peste faţă. Părea încordat şi istovit şi, dintr-odată, mai bătrân decât în realitate.

— Nu ţi-am mai spus aiasta, zise el, dar ciei trei ani pie care i-am pietrecut aici au fost iextrem de dificili. Ani de singurătate. Năucitori. Toată lumea spune că ie formidabil să fii în Amierica, dar nu-i sută la sută formidabil. Amiericanii spun lucruri înşelătoare. Par atât de prietenoşi; îţi spun pie numele mic die la bun încieput. Par atât de degajaţi şi familiari. Iar pie urmă îşi închid telefoanele. Nu-i înţeleg!

Stăteau faţă-n faţă, la numai un pas unul de celălalt. Ea era suficient de aproape ca să-i vadă sclipirile blonde, microscopice, ale perciunilor şi picăţelele brune ce se amestecau cu albastrul ochilor săi.

— Poate de vină o fi limba? se întrebă el. Ştiu

vocabiularul, dar încă nu-s capabil să folosesc limba aşa cum vriau. Nu iexistă un cuvânt special pientru „tine” atunci când vorbiesc cu tine. În iengleză iexistă doar un „tu” şi ţie triebuie să-ţi spun acelaşi „tu” pie care i-l spun şi unui necunoscut; nu-mi pot iexprima apropierea. Mi-e dor die ţară fiind în ţara aiasta, dar mă gândiesc că acum mi-ar fi dor die tară şi dacă aş fi în ţara mia. Nu mai am un cămin unde să mă-ntorc – n-am rubedenii, n-am o slujbă, iar prietinii miei au pietrecut trei ani fără mine. Nu am niciun *loc* unde să mă duc. Aşa că triebuie să mă priefac că mi-e bine aici. Să mă priefac că totul ie... cum ziceţi voi? Marfă.

Kate îşi aduse aminte de confesiunea făcută de tatăl ei cu câteva săptămâni mai devreme, când îi povestise ce cale lungă străbătuseră împreună. Bărbaţii aveau tendinţa să creadă că-i mai bine să-şi îngroape adânc în suflet toate suferinţele; li se părea că, dacă le dau pe faţă, se fac de ruşine. Ea întinse mâna şi-i atinse braţul, dar Piotr nu dădu niciun semn că ar fi observat-o.

— Pun pariu că nici măcar nu ai mâncat de dimineaţă, îi spuse ea. Era singurul lucru care îi venise în minte: Asta era! Mori de foame. Mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— N-am nievoie, veni răspunsul lui.

În biserică ea îşi zisese că, poate, el a insistat să meargă până la capăt cu căsătoria deoarece, în adâncul sufletului, el... ei bine, ţine la ea, măcar un pic, acolo. Acum, însă, nici măcar nu se uita la ea; nu părea să-i pese că e atât de aproape de el, cu mâna pe braţul lui.

— Tot ce vriau ie să-mi capăt şoarecii înapoi, spuse el.

Kate lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Mi-ar plăcia ca hoţul să fie Bunny, urmă el. Ia ni-ar putia spune unde sunt iei.

— Piotr, crede-mă, n-a fost Bunny, stărui Kate. Bunny nu face altceva decât să-i maimuţărească pe alţii. I s-au aprins niţeluş călcâiele, sau cam aşa ceva, după Edward Mintz, şi când Edward i-a spus că-i vegan...

Se opri. Piotr tot nu se uita la ea; probabil că nici n-avea urechi s-o audă.

— Ah, suspină ea. Edward a fost.

Atunci el îşi aţinti privirea asupra ei.

— Edward ştie unde-i laboratorul, zise ea. S-a dus la laborator cu Bunny când i-a dus ea tatii prânzul. O fi stat lângă ea când a format codul de la intrare.

Piotr, care ţinuse până atunci cheile în mâna stângă, le azvârli brusc în sus, le prinse din zbor şi ieşi din bucătărie.

— Piotr?! strigă Kate.

Până ajunse pe palier, el coborâse deja o jumătate de etaj.

— Unde te duci? strigă ea peste balustradă. Aşteaptă să termini prânzul şi pe urmă sună-l pe detectiv, de ce nu faci aşa? Ce-ai de gând să faci? Pot să vin cu tine?

Dar nu mai auzi decât plescăitul şlapilor ce coborau treptele.

Ar trebui să-l *convingă* s-o ia cu el. Ar trebui să alerge după el şi să se arunce în maşină. Ceea ce o ţinu în loc era, probabil, faptul că se simţea jignită. De la cununie încoace s-a purtat, tot timpul, de-a dreptul urât cu ea, de parcă şi-ar închipui că, dacă s-au căsătorit, are dreptul s-o trateze cum vrea el. Nici măcar n-a observat cât de folositoare i-a fost găsindu-i cheile alea tâmpite sau că s-a oferit cu atâta

bunăvoinţă să-i pregătească ceva de mâncare.

Întoarse spatele scărilor şi trecu prin hol, până în camera de zi. Se duse la una dintre ferestre şi scrută strada.

Volkswagenul demara deja în trombă de lângă bordură.

În filme, femeile întotdeauna încropesc ad-hoc ceva rafinat de mâncare, din tot felul de nimicuri, dar Kate nu-şi dădea scama cum ar izbuti această performanţă cu ce avea la dispoziţie în frigiderul lui Piotr. Totul se rezuma la un borcan cu maioneză, câteva cutii de bere, un carton cu ouă şi nişte ţelină foarte decolorată. Plus o pungă răsucită, de la McDonald’s, al cărei conţinut nici nu-şi mai bătu capul să-l cerceteze. În fructiera de pe bufet era o singură banană, şi aia pătată. „Alimentul miraculos”, parcă îl şi auzea pe Piotr, care nu se potrivea deloc cu apetitul lui pentru produsele McDonald’s şi KFC. Când luă la rând compartimentele bufetului suspendat, găsi şiruri întregi de recipiente goale – sticle şi borcane şi căni meticulos spălate şi puse la păstrare. Ai fi zis că are de gând să se apuce să pună conserve.

Îşi spuse că nu-i rămâne decât să-şi facă nişte ouă jumări, însă pe urmă îşi dădu seama că nu are nici măcar unt. Se puteau face ouă prăjite fără unt? Nu voia să rişte. Atunci, o să-şi facă nişte ouă umplute. Măcar maioneză are. Puse patru ouă în cratiţa cu smalţul ciobit, pe care o găsi în sertarul de sub aragaz, turnă apă peste ele şi le puse la fiert.

Spera din suflet ca el să nu facă vreo prostie. Ar fi trebuit să sune la poliţie şi gata. Totuşi, poate că asta şi face, se duce la secţia de poliţie în persoană, sau poate că merge la laborator, să investigheze situaţia

împreună cu tatăl ei.

Se întoarse în camera de zi şi privi din nou pe fereastră, fără absolut niciun rost.

Camera de zi părea mai puţin goală acum, că Piotr îşi adusese masa de scris din birou. Era plină de fel de fel de catrafuse care se aflaseră, probabil, tot în birou – tot felul de pliante cu reclame, teancuri de cărţi, arcuri de extensor înfăşurate, toate astea pe lângă echipamentul calculatorului. De curiozitate, luă un calendar de perete, să vadă dacă-şi notase cumva ziua cununiei lor, dar acesta rămăsese cu pagina dată la luna februarie şi toate zilele erau neatinse. Îl puse la loc pe birou.

Se întoarse pe palier să-şi ia sacoşa şi o duse în dormitorul ei. Cuvertura imprimată cu imitaţia de blană de leopard dispăruse; canapeaua extensibilă fusese dezgolită până la salteaua cu dungi alb-bleumarin şi pete ruginii, şi nu era nici urmă de cearşafuri sau pături. O pernă neînfăţată zăcea pe jos, lângă canapea. Nu putea să pună şi el măcar un aşternut proaspăt, să se străduiască să-l facă mai primitor? Sacul ei cu haine era atârnat în debara, iar cutia de carton cu daruri de nuntă trona pe scrin, dar asta n-o făcea să se simtă nicicum la ea acasă.

Aerul din cameră mirosea a pod. Se duse la fereastră şi se chinui s-o deschidă, dar aceasta rămase înţepenită. În cele din urmă, se dădu bătută şi se întoarse în bucătărie. Se uită să vadă dacă au fiert ouăle, dar de unde să ştie dacă-s îndeajuns de tari? Acasă la ea se bizuia pe un dispozitiv ce-şi schimba culoarea la câteva minute, pe care-l aveau încă de pe vremea doamnei Larkin. Lăsă, aşadar, ouăle să mai fiarbă câteva minute şi, între timp, puse mai multe linguri de maioneză într-un castron de plastic şi o

asezonă cu sare şi piper din solniţele de pe masă. Pe urmă îşi reluă inventarul, se uită în toate compartimentele de sub tejghea, însă acestea erau aproape goale. După prânz va trebui să-şi despacheteze articolele de bucătărie din cutia cu darurile de nuntă. Gândul acesta îi redă cât de cât buna dispoziţie. Un proiect! Ştie de pe-acum unde o să-şi aşeze cănile verzi.

Stinse focul la ochiul de sub ouă, se duse cu cratiţa la chiuvetă şi lăsă să curgă un jet de apă rece peste ele până când se răciră cât să le poată apuca. Când începu să-l cojească pe primul, îşi dădu seama, după consistenţa albuşului, c-a fiert destul, dar, spre ghinionul ei, coaja se fărâmiţa în aşchii mici, ascuţite, încăpăţânate, care se desprindeau cu bucăţi de albuş cu tot. Oul sfârşi prin a ajunge la jumătate din dimensiunea lui iniţială, cu cratere, urât de tot, iar ea se alese cu buricele degetelor sângerânde.

— Fir-ar să fie, bombăni ea şi, după ce clăti oul sub robinet, se uită lung la el, gândindu-se ce să facă.

Biiine, atunci, să fie salată de ouă.

Această decizie se dovedi înţeleaptă, fiindcă celelalte ouă ajunseră la fel de diforme după ce le decoji. Le mărunţi cu un cuţit cu lama tocită, iar apoi tăie şi nişte ţelină, direct pe tejgheaua bufetului, fiindcă nu găsi nicăieri un fund de lemn. Fu nevoită să cojească cea mai mare parte a ţelinei şi s-o arunce în căldarea cu resturi menajere de sub chiuvetă. Până şi miezul îi era uşor fleşcăit.

Se gândi la salatiera primită în dar şi se întoarse în cameră după ea. În salatieră găsi împachetat prinzătorul de vise. Îl scoase, îl ţinu în dreptul ochilor, se învârti niţel în mijlocul camerei, întrebându-se unde să-l agaţe. Ideal ar fi, îşi spuse ea, să stea prins de

tavan, direct deasupra patului ei, însă asta presupunea eforturi deosebite şi nu ştia sigur dacă Piotr are ciocan şi cuie. Privi spre fereastră. Nu avea decât o jaluzea de hârtie îngălbenită de vreme, însă odinioară trebuie să fi avut şi perdele, fiindcă între cele două furci de deasupra ei se întindea o tijă de metal ajustabilă. Puse jos prinzătorul de vise şi trase spre fereastră sofaua din faţa fotoliului aşezat în colţ. Pe urmă se descălţă, se cocoţă pe sofa şi legă prinzătorul de vise de tija perdelei.

Se întrebă dacă Piotr a văzut vreodată aşa ceva. Probabil că o să i se pară o ciudăţenie. Ei bine, chiar *e* ciudat. O să-şi încrucişeze braţele, o să-şi dea capul pe spate şi o să-l studieze îndelung, tăcut. Întotdeauna lucrurile par să-l intereseze. Întotdeauna părea s-o urmărească atât de atent – asta, cel puţin, până astăzi. Ea nu era obişnuită să i se acorde atenţie, dar nu putea spune că-i displăcea să fie în centrul atenţiei.

Sări jos de pe sofa, o târî înapoi lângă fotoliu şi se încălţă la loc.

Oare să-l fi luat poliţiştii cu ei la Edward acasă, pentru efectuarea arestării?

Se făcuse aproape 2:30. Aşa-zisul banchet nupţial era planificat la ora 5:00. Asta înseamnă că mai au la dispoziţie o grămadă de timp, dar mătuşa Thelma locuieşte hăt departe, în ţinutul crescătorilor de cai, iar Piotr ar trebui să se spele şi să-şi schimbe ţinuta înainte de-a porni într-acolo. Totuşi, Kate ştie prea bine că savanţii din laboratoare uneori mai şi uită să privească ceasul.

Poate că are de completat nişte formulare, vreun mandat, sau are de scris vreo depoziţie sau cum i-or fi zicând.

Îşi despachetă restul darurilor de nuntă şi-i găsi

fiecăruia un loc în bucătărie. Goli conţinutul valizelor în sertarele scrinului, la începui de-a valma, dar apoi, simţind apăsarea timpului, îşi rearanjă lenjeria în teancuri ordonate. Îşi despachetă obiectele din sacoşă – peria de păr şi pieptenele, pe care le aşeză pe scrin; periuţa de dinţi, pe care o duse la baie. I se păru că ar fi prea intim să-şi pună periuţa în stativ, lângă a lui Piotr, aşa că se duse la bucătărie, luă un pahar adânc, cu picior, îşi puse periuţa în el şi îl aşeză pe pervazul ferestrei de la baie. Nu aveau o etajeră pentru medicamente, dar pe un raft de lemn îngust erau câteva ustensile de ras, un pieptene şi un tub cu pastă de dinţi. Oare o să folosească împreună această pastă de dinţi? Ar fi trebuit să şi-o aducă pe-a ei? Oare cum vor împărţi, mai exact, cheltuielile gospodăreşti?

Erau atâtea chestiuni de logistică pe care nu se gândiseră să le discute. Lângă cabina duşului, pe o bară de crom, atârnau un prosop şi o cârpă de baie care păreau folosite, iar pe o altă bară, lângă toaletă, erau un prosop şi o cârpă de baie nou-nouţe. Astea or fi special pregătite pentru ea. La vederea lor, i se mai atenuă niţel suferinţa pricinuită de priveliştea saltelei goale din dormitorului ei.

De-acum se făcuse ora 3:00. Îşi scoase telefonul din sacoşă şi îl verifică, să se asigure că n-a sunat-o, dar văzu că nu are niciun mesaj. Puse telefonul la loc. O să-şi vadă de treabă şi o să mănânce singură. Simţi dintr-odată că îi e foame.

În bucătărie, îşi puse un pic de salată de ouă pe-o farfurie albă ciobită. Scoase o furculiţă şi rupse dintr-un sul o bucată de hârtie igienică, deoarece nu găsi şerveţele, şi se aşeză la masă. Când îşi privi, însă, prânzul, observă o scamă de-un roşu-aprins pe-o bucăţică de gălbenuş: era sângele ei. Zări apoi o altă

scamă, şi încă una, şi tot aşa. De fapt, privită în întregul ei, salata pregătită de ea era căznită şi nu foarte curată – exagerat de muncită. Se ridică, îşi răzui porţia în găleata de gunoi, răsturnă peste ea restul salatei din castron şi ascunse toată mizeria sub bucata de hârtie igienică. Bucătăria nu avea maşină de spălat vase, aşa că spălă vasele la chiuvetă, le şterse cu o altă bucată de hârtie igienică şi le puse la loc. Asta se chema distrugerea probelor.

Îi trecu prin gând faptul că viaţa în căminul mixt fusese mult mai plăcută decât cea de-acum. Şi, în plus, uitându-se la mâna ei stângă, îşi dădu seama că aurul alb şi cel galben chiar nu se potrivesc. La ce i-o fi stat mintea când se luase după tatăl ei în materie de modă? De fapt, oamenii n-ar trebui să poarte deloc inele dacă au unghiile scurte, neîngrijite şi cu mizerie adunată sub ele de la grădinărit.

Scoase din frigider o cutie de bere, o deschise şi dădu peste cap o cantitate zdravănă înainte să se întoarcă pe palier, cu cutia în mână. O luă spre camera lui Piotr. Uşa era închisă, dar ce mama naibii; apăsă clanţa şi păşi înăuntru.

Camera era minimal mobilată, ca şi restul apartamentului, dar totul era în perfectă ordine. Singurul lucru nelalocul lui era scândura pentru călcat, care fusese montată în mijlocul camerei, cu un fier de călcat pe ea şi cu o cămaşă albă, proaspăt spălată, atârnată de capătul ei mai îngust. Această privelişte avu asupra ei acelaşi efect ca şi cea a prosopului şi cârpei de baie nefolosite. Se simţi ceva mai optimistă.

Patul dublu de sub fereastră era acoperit cu o cuvertură din satin roşu, cu tighel de fir auriu rupt pe alocuri, aducând cu cele din motelurile de doi bani, iar o lămpiţă de citit era precar prinsă de tăblie. Pe

noptieră se aflau o sticluţă cu aspirină şi o fotografie a lui Kate, prinsă într-o ramă aurită. A ei? O luă în mână. Ah, cu ea şi cu Piotr, numai că taburetul ei era mai înalt decât scaunul lui Piotr, aşa că ea ocupa mai mult spaţiu. Aerul ei surprins îi încreţea fruntea în chip nu tocmai fericit, iar tricoul de sub geaca de piele întoarsă avea o dâră de noroi. Nu era o fotografie de care să fie mândră. Singurul lucru care o făcea să fie deosebită de toate celelalte instantanee luate de tatăl ei – unele măcar puţin mai măgulitoare – era faptul că era chiar prima, cea pe care o făcuse în ziua când îl cunoscuse pe Piotr.

Retrăi în gând momentul acela, iar apoi aşeză fotografia la loc pe noptieră.

Pe scrin erau o eşarfă de soră medicală, cu marginile dantelate, plină de praf, probabil contribuţia doamnei Liu, şi o farfurioară cu câteva monede şi un singur ac de siguranţă. Nimic altceva. Oglinda de deasupra, înrămată în lemn de nuc, era atât de veche, încât Kate avea senzaţia că se priveşte printr-o fâşie de tifon – chipul ei îi păru dintr-odată palid, iar coama de păr negru arăta aproape cenuşie. Mai bău o duşcă de bere şi deschise un sertar.

Era superstiţioasă şi credea că cei care îşi vâră nasul pe şest în spaţiile intime ale altora sunt pedepsiţi de descoperirile dureroase pe care le fac, dar sertarele lui Piotr îi dezvăluiră doar o colecţie neînsemnată de haine împăturite şi rânduite frumuşel. Avea două jerseuri cu mâneci lungi, cu care îl văzuse îmbrăcat de vreo zece ori, două tricouri polo cu mâneci scurte, un mic morman de şosete rulate pe perechi (toate erau şosete sport, cu dungi albe, în afară de o pereche de şosete bleumarin), mai multe perechi de chiloţi tricotaţi, ca aceia purtaţi de băieţeii de la grupa de

patru ani, şi mai multe maiouri subţiri de tot, care păreau a fi marfa străină, cu baretele neobişnuit de apropiate. Nicio pijama. Nu tu accesorii, şmecherii, frivolităţi. Singurul lucru pe care îl învăţă despre el fu modestia mişcătoare a existenţei sale. Modestia şi... corectitudinea lui, acesta fu primul cuvânt care-i veni în minte.

În debara găsi costumul pe care o fi plănuit să-l poarte la cununie – de un bleumarin lucios – şi două perechi de blugi, dintre care una încă avea cureaua la brâu. O cravată de un violet strălucitor, împodobită cu nişte fulgere galbene era atârnată de bară, iar pantofii lui Oxford, cu vârful ascuţit, erau pe jos, lângă adidaşi.

Kate mai sorbi o duşcă şi ieşi din cameră.

Se întoarse în bucătărie, îşi dădu gata berea şi aruncă cutia în punga de hârtie pe care Piotr, pare-se, o folosea pentru materiale reciclabile. Se duse direct la debaraua ei, trase jos fermoarul sacului cu haine şi scoase rochia pe care plănuia s-o poarte la mătuşa Thelma. Era singura piesă de îmbrăcăminte care s-ar fi potrivit la o petrecere – una de culoare roşie, din bumbac, cu decolteu rotund. O agăţă în cârligul de pe uşa debaralei şi se dădu cu un pas înapoi, s-o examineze. Oare s-o mai calce niţel cu fierul lui Piotr? Îşi zise că ar avea, totuşi, de lucru cu ea. Îngândurată, luă o gură de bere şi renunţă la idee.

Pereţii de aici, din dormitorul ei, erau la fel de goi ca toţi ceilalţi. Până acum nu-şi dăduse seama ce mohorât este un loc fără tablouri. Timp de câteva minute se distră bine, chibzuind cam ce ar putea agăţa pe pereţi.

Eventual nişte chestii de la ea de acasă? Alea însă erau depăşite – postere cu formaţii de muzică rock pe care nu le mai asculta şi fotografii cu echipa, de pe

vremea când juca baschet. Ar trebui să găsească ceva nou. S-o ia de la capăt.

De data aceasta, însă, ideea unui proiect nu reuşi s-o mai însufleţească. Se simţi, dintr-odată, foarte obosită. De vină o fi fost berea sau poate faptul că a dormit prost astă-noapte, dar îşi dori să poată trage un pui de somn. Dacă ar avea patul aşternut, ar *trage* un pui de somn. Cum-necum, se aşeză în fotoliul din colţ, îşi scoase pantofii şi îşi întinse picioarele pe sofa. Chiar şi prin geamul închis, cântecul păsărelelor ajungea până la ea. Se concentră asupra lor. I se păru că ciripesc „ *Terwhilliker, whilliker*, *whilliker*!” Încet-încet, îşi simţi pleoapele tot mai grele. Îşi puse cutia de bere pe duşumea şi se cufundă în somn.

Pe trepte răsunară paşi, şlap-şlap-şlap.

— Saliut?! Paşii răsunară pe palier: Unde *ieşti*? Pe uşă intră o tufă uriaşă de bujori, urmată la oarece distanţă de Piotr: Ah. Te odihnieşti, spuse el.

Ea nu-i vedea chipul, fiindcă i-l masca tufa, care stătea într-un ghiveci de plastic verde şi avea deja câţiva boboci. Urmau să fie albi. Ea se săltă în capul oaselor. Se simţea un pic zăpăcită de cap. Nu fusese o idee bună berea băută peste zi.

— Ce s-a întâmplat?

În loc să-i răspundă, îi puse şi el o întrebare:

— Die ce nu ti-ai odihnit în patul tău? Pe urmă, însă, se lovi cu palma peste creştet şi fu cât pe-aci să scape tufa de bujori: Ciarşafurile, exclamă el. Am cumpărat ciarşafuri noi, iar ciarşafurile noi poate că au substanţe chimice toxice, aşa că le-am spălat. Sunt jos, la parter, în uscătorul doamnei Murphy.

Aceste cuvinte îi merseră la suflet. Kate întinse mâna după pantofi şi se încălţă.

— Ai vorbit cu poliţia? îl întrebă ea.

— Ce să le spun? veni răspunsul lui exasperant. Tocmai aşeza tufa de bujori pe podea, iar apoi se trase înapoi, să-şi scuture praful de pe mâini: Ah, zise el nonşalant. Şoarecii îs înapoi.

— Sunt... înapoi?

— După cie-mi zici că Eddie e făptaşul, stau şi mă gândiesc, „Da. Se liagă. Eddie ie.” Aşa că urc în maşină, mă duc la iei acasă, dau cu pumnii-n uşă. „Unde mi-s şoarecii?” îl întrieb io. „Care şoareci?” zice el. Mimiază surprinderea, îmi dau siama pie loc. „Spune-mi doar că nu le-ai dat drumul pie stradă”, zic eu. „Pie stradă!” zice el. „Criezi c-aş putia să fiu atât de crud?” „Spune-mi unde îs cuştile”, zic eu, „oriunde ar fi să fie. Spune-mi că nu i-ai iexpus la şoarecii obişnuiţi, *din oraş*”. Iel face o mutră bosumflată, posacă. „Îs în siguranţă, la mine în cameră”, zice el. Maică-sa ţipă la mine, dar mie nici că-mi pasă. „O să chiem poliţia!” zbiară ia, dar io o iau la fugă pe scări şi aflu care-i camiera lui. Şoarecii îs tot în cuşti, care-s puse una pieste alta.

— Tiii, făcu Kate.

— Di-aia am lipsit atâta. L-am pus pe Eddie să ducă şoarecii înapoi la laborator. Tatăl tău ierea la laborator. M-a îmbrăţişat! Avia lacrimi în ochi, pie după ochelari! Pie urmă Eddie a dievenit ariestat, dar tatăl tău nu a... cum îi zice? Nu a diepus plângere pienală.

— Ei, nu! se miră Kate. Cum aşa?

Piotr ridică din umeri.

— Poveste lungă, o lămuri el. Ni-am hotărât după cie a vienit dietectivul. Die data aiasta, dietectivul a răspuns la tilifon. *Foarte* drăguţ om! Un om minunat. Planta ie de la doamna Liu.

— Poftim? îngăimă Kate, simţindu-se de parcă s-ar

fi învârtit repede-repede, în cerc, cu ochii acoperiţi.

— Ia m-a rugat să ţi-o aduc ţie. Dar die nuntă. Pentru curtia din spate.

— Vasăzică s-a liniştit? îl întrebă Kate.

— Liniştit?

— Mai devreme o apucaseră năbădăile.

— A, da, întotdiauna vorbieşte urât die tot când îmi pierd cheile, spuse el voios. Se duse la fereastră şi săltă cerceveaua ferestrei fără să pară că se forţează: Ah! exclamă el. Ie o vrieme minunată afară. N-am întârziat?

— Scuză-mă, ce-ai zis?

— Păi, riecepţia nu ierea la ora cinci?

Kate se uită grăbită la ceas. 5:20.

— Ah, Dumnezeule, oftă ea sărind în picioare.

— Haide! O să-i dăm blană. Poţi s-o suni pie mătuşa ta din maşină.

— Dar nu m-am schimbat. *Tu* nu te-ai schimbat.

— Miergem aşa; suntem în familie.

Kate îşi desfăcu braţele, să-i arate rochia boţită din pricina puiului de somn pe care-l trăsese şi pata de maioneză de lângă tiv.

— Lasă-mă doar o juma’ de clipă, bine? îl rugă ea. Rochia asta e un dezastru.

— Ie o rochie frumoasă, spuse el.

Ea îşi aplecă privirea, să se uite la ea şi îşi lăsă braţele să-i cadă, dându-se bătută.

— Fie, e o rochie frumoasă, zise ea. Cum vrei tu. El însă ieşise deja pe palier şi o luase spre scară, iar ea trebui să alerge ca să-l prindă din urmă.

DOISPREZECE

Mătuşa Thelma le deschise uşa îmbrăcată într-o rochie lungă până la pământ, cu motive florale şi croială de neglijeu. Kate îi simţi parfumul încă din prag.

— Vă salut, scumpilor! strigă ea.

N-avea cum să nu fie surprinsă de ţinuta lor, însă ştiu să îşi mascheze cu brio reacţia. Ieşi în verandă să-şi lipească obrazul de obrazul lui Kate, iar apoi de-al lui Piotr.

— Bine aţi venit la banchetul vostru de nuntă!

— Îţi mulţumiesc, mătuşă Sel, spuse Piotr şi o strânse în braţe cu atâta entuziasm încât puţin lipsi s-o dea jos de pe picioare.

— Ne cerem scuze că am întârziat atâta, zise Kate. Ne cerem scuze că n-am avut timp să ne schimbăm.

— Ei, iată-vă aici; asta-i tot ce contează, răspunse mătuşa ei – reacţionând cu mult mai multă blândeţe decât ar fi prevăzut Kate. Îşi netezi la loc coafura pe care i-o ciufulise Piotr: Haideţi în spate; toate lumea bea câte ceva. Ce noroc că-i o vreme superbă!

Se întoarse şi-i conduse prin holul de la intrare, care avea înălţimea a două etaje. În mijlocul lui atârna un candelabru de cristal gigantic, de forma unui brad de Crăciun răsturnat cu capul în jos, iar Piotr încetini pasul, cât să-l admire o clipă, cuprins de uimire. În camera de zi, mai multe canapele modulare se îngrămădeau, în spaţiul vast, ca o turmă de rinoceri, iar ambele mese de cafea aveau dimensiunea unor

paturi duble.

— Tatăl lui Kate ne-a povestit prin câte păţanii aţi trecut astăzi, Piodâr, îi spuse mătuşa Thelma.

— *Multe* păţanii, confirmă Piotr.

— A fost extrem de vorbăreţ, judecând după cum e de regulă. Cu toţii am învăţat uimitor de multe lucruri despre şoareci.

Le deschise uşa-fereastră ce dădea spre patio. Mai era mult până la asfinţit, dar de crengile copacilor atârnau lampioane aprinse, iar pe toate mesele pâlpâiau lumânările puse în recipiente prevăzute cu o plasă exterioară. Când Kate şi Piotr păşiră pe dalele de piatră din curte, oaspeţii întoarseră capul în grup, iar mişcarea asta îi făcu să pară cu mult mai mulţi decât erau în realitate. Kate simţi forţa atenţiei aţintite asupra ei ca pe o rafală de vânt ce o izbeşte fără veste peste obraji. Se opri brusc, cu sacoşa ţinută în faţă, în încercarea de a-şi ascunde pata de maioneză.

— Iată-i! Gânguri mătuşa Thelma şi întinse braţul într-un gest maiestuos. Vi-i prezint pe... domnul Cerbakov şi doamna Cerbakova! Sau cum şi-or fi zicând.

Urmă un „Ah!” general, însoţit de aplauze anemice, majoritatea invitaţilor bătându-şi interiorul articulaţiei cu vârful degetelor, ca să nu-şi verse paharele cu vin. Alice, prietena din copilărie a lui Kate, luase câteva kilograme în plus de la ultima lor întâlnire, iar soţul ei ţinea un bebeluş în îndoitura braţului. Unchiul Theron avea o ţinută sfidător de nebisericească, o pereche de pantaloni kaki şi cămaşă hawaiiană, dar toţi ceilalţi bărbaţi erau la costum, în timp ce femeile purtau rochii de primăvară ce lăsau să li se vadă braţele şi picioarele albite peste iarnă.

Doctorul Battista aplaudă cel mai zgomotos. Îşi

pusese paharul pe o masă, să aibă mâinile libere şi strălucea tot de emoţie. În capătul îndepărtat al curţii, Bunny nu aplauda deloc. Ţinea mâna încleştată pe-o cutie de Pepsi şi îi săgeta cu priviri belicoase pe Piotr şi Kate.

— Toată lumea, atenţie la mine, trecem la şampanie, anunţă unchiul Barclay. Se apropie de Piotr şi Kate cu două pahare lungi, în care spumega şampania: Vă rog să beţi, e din aceea bună, le spuse el.

— Mulţumesc, spuse Kate luând un pahar.

— Mulţiumesc, unchiule Bark, zise şi Piotr.

— S-ar zice că tu acum te-ai dat jos din pat, Piodâr, comentă unchiul Barclay cu un chicotit viclean.

— Asta-i ultima modă, îi explică Kate, jurându-şi în sinea ei că-n veci n-o să mai recurgă la vreo scuză. I-a cumpărat de la Commes des Garçons.

— Poftim?

Bău o duşcă zdravănă de şampanie.

— Tu şi Piotr aţi putea sta mai apropiaţi? îi întrebă tatăl ei, ţinându-şi mobilul cu două mâini. Nu-mi vine să cred că n-am făcut nicio fotografie la cununie. Ştiu că aveam o grămadă de chestii pe cap, dar... Poate că unchiu-tău ar putea să ne reinterpreteze ceremonia.

— Nu, i-o reteză Kate.

— Nu? Păi, fie, zise el uitându-se cu ochii mijiţi la telefon. Cum vrei tu, scumpo. E o zi atât fericită! Iar tu eşti cea căreia trebuie să-i mulţumim, căci tu ni l-ai indicat pe tânărul Mintz ca principal suspect. Nu l-aş fi bănuit în veci.

Făcu mai multe poze în timp ce vorbea; începea să se simtă tot mai competent. Erau însă slabe speranţe ca rezultatele să fie mai bune, deoarece Kate avea nasul îngropat în paharul cu şampanie, iar Piotr tocmai

întorcea capul să ia o minitartină de pe tava ţinută de mătuşa Thelma.

— Poate o să iau două, spuse el, n-am mâncat nici diminiaţa, nici la amiază.

— Vai, săracul de tine! Ia trei, îl sfătui mătuşa Thelma. Louis? Vrei caviar?

— Nu, mulţumesc, lasă. Barclay, ai putea să faci o poză cu mine, mireasa şi mirele?

— Cu plăcere, se oferi unchiul Barclay exact în aceeaşi clipă când mătuşa Thelma îi punea în vedere:

— Mai întâi te îngrijeşti să aibă toată lumea şampanie. Kate s-a şi apucat să bea şi nici n-am toastat încă.

Kate îşi coborî paharul cu un gest vinovat, deşi de vină era doar unchiul Barclay. El era cel care îi spusese să bea.

— Nu-mi dă pace gândul că tot nu pricep de ce s-a întâmplat toată povestea asta, mărturisi tatăl ei. Mă refer la chestia asta cu cei de la protecţia animalelor. Şoarecii mei duc o viaţă de invidiat! De fapt, una cu mult mai sănătoasă decât vieţile multor oameni. Întotdeauna am avut o relaţie foarte bună cu şoarecii mei.

— Ei, îmi închipui că ţi-e mai bine cu ei decât fără niciunul, spuse mătuşa Thelma şi trecu mai departe cu tava ei.

Richard, băiatul mătuşii Thelma, îşi croia drum spre ei cu soţia lui, o blondă palidă, glacială, cu o piele parcă lipsită de pori şi cu buze roz, strălucitoare. Kate îl trase rapid de mânecă pe taică-său şi-l întrebă în şoaptă:

— Zi repede: cum o cheamă pe soţia lui Richard?

— Pe *mine* mă-ntrebi?

— Începe cu *L*. Leila? Leah?

— Verişoară! exclamă jovial Richard, care, de regulă, nu era aşa de prietenos. Felicitări! Felicitări, Piodâr, zise el, bătându-l zdravăn pe spate. Eu sunt vărul lui Kate, Richard. Ţi-o prezint pe soţia mea, Jeannette.

Doctorul Battista se uită la Kate şi îşi încreţi sprâncenele.

— Rich, îs încântat de cunoştinţă, spuse Piotr. Jen, încântat de cunoştinţă.

Kate se aştepta să-l vadă pe Richard trăgând adânc aer pe nas, în semn de protest, dar el nu spuse nimic.

— Nu-mi vine să cred că s-a măritat, în sfârşit, şi fata asta, începu el. Toată familia răsuflă din cale afară de uşurată.

Cum replica asta îi confirma lui Kate cele mai negre suspiciuni, simţi un junghi în inimă. Iar Jeannette scoase un „Vai, *Richard*” care nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile.

— Şi io răsuflu uşurat, spuse Piotr. N-am ştiut dacă o să-i plac lui Kate.

— Păi, sigur îi placi. Eşti de-al ei, nu-i aşa?

— Îs di-al iei?

Dintr-odată, Richard păru mai puţin sigur pe sine, dar o ţinu pe-a lui:

— Vreau să spun că proveniţi din acelaşi mediu. Din lumea ştiinţei, în care a fost ea educată. N-am dreptate, unchiule Louis? întrebă el. Niciun om *normal* nu vă înţelege pe voi.

— Ce anume ţi se pare greu de înţeles? îl întrebă doctorul Battista.

— Păi, ştii tu, jargonul ăla ştiinţific; eu unul nu pot aşa, pe nepusă masă...

— Eu cercetez bolile autoimune, îi spuse doctorul Battista. E adevărat că „autoimun” are patru silabe,

însă, poate că dacă ţi-aş împărţi cuvântul în silabe...

Kate simţi că cineva îşi strecoară un braţ pe după talie şi tresări. Întorcându-se, dădu cu ochii de Alice, care stătea lângă ea zâmbind şi care îi spuse:

— Felicitări, străino.

— Mulţam, răspunse Kate.

— N-aş fi vrut să ratez ocazia asta pentru nimic în lume. *Cum* o mai duci?

— Bine, bine.

— Mi-ai văzut bombonica?

— Da, am observat-o. E băieţel sau fetiţă?

— Bineînţeles că-i fetiţă, răspunse Alice încruntându-se. Pe urmă se înseninã şi adăugă: Grăbiţi-vă şi puneţi şi voi de una, să fie tovarăşe de joacă.

— Ei, şi tu, exclamă Kate, uitându-se după nişte tartine, dar acestea ajunseseră în capătul celălalt al curţii.

— Hai, povesteşte-mi despre tipul tău! Unde l-ai cunoscut? De cât timp îl cunoşti? E foarte sexy.

— Lucrează la laboratorul lui tara, spuse Kate. Ne cunoaştem de trei ani.

Îşi dădu seama că spusele ei încep să sune a purul adevăr. Aproape că putea să şi evoce nişte amintiri concrete ale îndelungatei lor cunoştinţe.

— Cei doi de-acolo sunt părinţii lui?

— Poftim? Ah, nu, sunt soţii Gordon, spuse Kate. Vecinii noştri, stau la două case de noi. Piotr nu are părinţi. Nu are deloc familie.

— Ce noroc, îi scăpă lui Alice. Vreau să zic, ce trist pentru *e*l, dar ce noroc pe tine: nu ai bătaie de cap cu neamurile. Ar trebui s-o cunoşti pe mama lui Jerry. Schiţă un zâmbet uriaş, care îi dezveli dinţii, adresat soţului ei, şi-şi flutură degetele: E de părere că el ar fi

trebuit să se însoare cu prietena lui de profesie neurochirurg, spuse ea continuând să zâmbească.

Unchiul Barclay păşi în mijlocul patio-ului şi întrebă cu glas tare:

— Are toată lumea şampanie?

Urmă un murmur general.

— Atunci, v-aş propune să ţin un toast, spuse el. Piotr şi Katherine! Vă urez să fiţi la fel de fericiţi cum am fost mătuşa ta şi cu mine.

De ici-colo răsună câte o urare şi toată lumea sorbi din şampanie. Kate habar n-avea cum trebuie să reacţioneze. De fapt, era prima oară în viaţa ei când se ţinea un toast pentru ea. Aşa că înălţă paharul către toţi ceilalţi şi dădu din cap, iar apoi privirea îi alunecă spre Piotr, să vadă ce face *el*. Zâmbea cu gura până la urechi, îşi ţinea paharul înălţat până la cer; pe urmă îl coborî, îşi dădu capul pe spate şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

La cină, mătuşa Thelma se îngriji să aranjeze oaspeţii la masă întocmai ca într-o sală de banchet oficial – mireasa şi mirele urmau să stea aşezaţi unul lângă altul, în centru, pe lungul mesei, cu membrii familiei aliniaţi la stânga şi la dreapta lor, în ordinea descrescătoare a gradului de rudenie. Totul aducea cu scena din *Cina cea de taină*.

— Tatăl tău o să stea în dreapta ta, o instrui mătuşa Thelma pe Kate în timp ce o conducea în sufragerie, deşi nici n-ar mai fi fost cazul să-i explice asta, fiindcă în dreptul fiecărei farfurii se aflau cartonaşe cu numele frumos caligrafiate ale mesenilor.

— Bunny o să şadă în stânga lui Piodâr. Pe urmă, eu mă aşez de cealaltă parte a tatălui tău, iar Barclay o să şadă de cealaltă parte a lui Bunny. Theron o să şadă la acest capăt al mesei, iar Richard la capătul celălalt,

iar toţi ceilalţi oaspeţi vor sta aşezaţi băiat-fată-băiat-fată de cealaltă parte a mesei.

Apărură şi unele probleme. Mai întâi, Bunny refuză să se aşeze lângă Piotr. Intră în sufragerie, se uită scurt la cartonaşele cu dispunerea mesenilor şi declară:

— În ruptul capului nu mă aşez lângă persoana aceea. Te rog să schimbi locul cu mine, unchiule Barclay.

Unchiul Barclay păru surprins de cererea ei, dar era un om înţelegător din fire.

— Nicio problemă, zise el şi-i trase scaunul, să se aşeze, iar apoi luă şi el loc pe scaunul de lângă Piotr. Se pare că *ţi-au* apărut la orizont necazuri cu cumnata, amice, îşi şopti el lui Piotr.

— Da, ie foarte furioasă pie mine, spuse Piotr calm.

Kate se aplecă către tatăl ei, care îşi despăturea şervetul.

— De ce-i furioasă? îl întrebă ea în şoaptă. Credeam că n-ai depus plângere penală.

— E o chestie complicată, răspunse tatăl ei.

— În ce sens complicată?

Tatăl ei se mulţumi să dea din umeri şi îşi netezi şervetul în poală.

Apoi, nici lui Alice nu-i plăcu locul repartizat *ei*, chiar dacă nu se manifestă la fel de categoric. Ea ar fi trebuit să stea de cealaltă parte a mesei, faţă-n faţă cu Kate şi Piotr, dar se apropie sfioasă de mătuşa Thelma şi o întrebă:

— Mi-e jenă să vă întreb, dar m-aţi putea aşeza la un capăt de masă, vă rog?

— La capătul mesei? se minună mătuşa Thelma.

— La un moment va trebui să-mi alăptez bebeluşul şi o să am nevoie de mai mult spaţiu.

— Se poate, cu siguranţă, o linişti mătuşa Thelma. Richard, dragule! strigă ea. N-ai vrea să faci schimb de locuri cu Alice?

Richard nu se arătă la fel de înţelegător ca unchiul Barclay.

— De ce? întrebă el.

— Are nevoie de spaţiu, să-şi alăpteze bebeluşul, dragule.

— Să-şi alăpteze *bebeluşul*?

Mătuşa Thelma se strecură graţioasă pe scaunul de pe cealaltă parte a tatălui lui Kate. După o pauză plină de înţeles, Richard se sculă şi se aşeză cu un loc mai încolo, lângă domnul Gordon, iar Alice trecu la capătul mesei şi întinse mâinile să preia bebeluşul.

Kate începu să simtă, împotriva voinţei ei, că mătuşa Thelma e demnă de tot respectul. Era ca şi cum ar fi revăzut *Pe aripile vântului*, la maturitate, când dintr-odată şi-a dat seama că Melanie e adevărata eroină. De fapt, aproape că o încerca regretul că n-au invitat-o şi pe ea la cununie. Deşi, probabil, a fost mai bine aşa, ţinând cont de dezastrul cu care se soldase ceremonia.

Piotr şi Kate şedeau destul de aproape ca el s-o poată înghionti cu cotul ori de câte ori voia să-i împărtăşească treburile pe care le aprecia. Şi erau o grămadă de chestii pe care le aprecia. Îi plăcu supa de cartofi şi praz, servită rece la început de tot – Kate învăţase deja că orice avea în compoziţie cartofi şi varză îl făcea fericit –, ca şi mielul la grătar servit după aceea. Îi plăcea suita de Bach, care se revărsa din sistemul de amplificare hi-fi al unchiului Barclay, ca şi echipamentul electronic în sine, cu cele patru difuzoare discrete, poziţionate în cele patru colţuri ale cornişelor. Cel mai mult îi plăcu de fetiţa lui Alice, care regurgită

exact în clipa când Alice o ridică deasupra capului, să o vadă toată lumea. Treaba asta îl făcu să izbucnească într-un râs cu hohote, deşi Kate îl înghionti zdravăn, să tacă. Iar atunci când unchiul Theron îi povesti doamnei Gordon că, în ultima vreme, dirijorul corului de la biserică „dă rasol”, Piotr era în al nouălea cer. „Dă rasol!” îi repetă el lui Kate, dându-i un cot în timp ce ea îşi felia friptura de miel. Nodul cotului său, lipit de braţul ei gol, era cald şi bătătorit.

De cealaltă parte a ei, tatăl ei se îndoi brusc de şale. Ai fi zis că vrea să se vâre sub masă.

— *Ce faci*? îl întrebă Kate.

— Îţi caut sacoşa, răspunse el.

— La ce-ţi trebuie?

— Trebuie să pun hârtiile astea în ea, spuse el.

I le arătă pe dată – erau mai multe coli împăturite în trei, ca scrisorile de afaceri. Pe urmă îşi vârî din nou capul sub masă.

— Hârtiile pentru Serviciul Imigrări, zise el cu glas înăbuşit.

— Of, pentru Dumnezeu, se răsti Kate şi împunse o bucată de friptură ceva mai tare decât ar fi trebuit.

— Louis? Ai pierdut ceva? îl întrebă mătuşa Thelma.

— Nu, nu, răspunse el.

Se îndreptă de şale, congestionat la faţă din cauza efortului, cu ochelari căzuţi de pe şaua nasului.

— Puneam nişte chestii în sacoşa lui Kate, spuse el.

— A, da, zise aprobator mătuşa Thelma, închipuindu-şi, probabil, că el se referă la bani; până într-atât de puţin îl cunoştea. Trebuie să mărturisesc, Louis; te-ai descurcat destul de bine cu fetele astea, îi spuse ea, ţinând cont de toate încercările prin care ai trecut. Îşi înclină paharul în direcţia lui: Trebuie să

recunosc. Ştiu că la vremea respectivă ţi-am spus că ar trebui să mi le încredinţezi *mie* spre creştere, dar acum văd că poate ai avut dreptate când ai insistat să le păstrezi alături de tine.

Kate se opri din mestecat.

— Păi, da, bâigui doctorul Battista. Se întoarse către Kate şi-i spuse cu glasul scăzut: îmi închipui că jargonul birocratic o să ţi se pară, la început, descurajator, dar ţi-am lăsat şi o carte de vizită cu numărul de telefon al lui Morton Stanfield. E un avocat specializat în probleme de imigraţie şi o să te ajute să treci peste toată povestea asta.

— OK, îl linişti Kate. Îl bătu pe mână şi repetă: OK, tată.

Alice tocmai o ruga pe Bunny să-i taie friptura, fiindcă ea îşi alăpta bebeluşul, acum înfăşurat în jacheta ei. Jeannette încerca să-i capteze atenţia lui Richard; acesta tocmai îşi umpluse, probabil, al treilea pahar de vin. Ea se tot apleca în faţă şi ţinea degetul arătător ca o persoană care ar dori să propună un amendament, dar privirea lui aluneca în chip stăruitor în altă direcţie. Doamna Gordon îi spunea lui Piotr că-i pare nespus de rău s-audă că puştiul Mintz i-a furat şoarecii. Şedea de cealaltă parte a mesei, cu câteva locuri mai spre margine, aşa că fu nevoită să ridice tonul:

— Ar cam fi timpul ca Jim şi Sonia Mintz să-i dea bătaie şi să plătească oalele, strigă ea, iar Kate se înfioră la gândul că pesemne şi Bunny a auzit aceste vorbe.

— Să plătească oalele, repetă Piotr îngândurat.

— Să treacă la bătaie, îi sugeră unchiul Barclay. Ca la baseball[10].

[10] Joc de cuvinte intraductibil în original, bazat pe polisemia expresiei *to step*

— Ah! Drăguţ. Foarte folositor. Io mă gândeam la oalele cu mâncare.

— Încă de când Edward era mic, Jim şi Sonia erau aşa de lasă-mă-să-te-las. De la bun început a fost un copil ciudat, dar ei nici măcar n-au băgat de seamă.

— S-ar zice că au dat rasol, îi spuse Piotr.

Când spuse aceste cuvinte, era clar că dă pe-afară de fericire, că-i vădit mulţumit de sine, aşa că pe unchiul Barclay îl pufni râsul.

— Ţie chiar îţi plac expresiile noastre americane, Piodâr, nu-i aşa? îl întrebă el.

— Le *ador*! răspunse Piotr, izbucnind şi el în râs, radios la culme.

— Bun băiat, spuse unchiul Barclay cu afecţiune. În sănătatea omului meu Piodâr! toastă el, ridicându-şi paharul cu vin. Să-i urăm bun venit în familia noastră.

În jurul mesei se stârni agitaţia, se apucară să vorbească toţi odată şi întinseră mâna după pahare, dar până să-şi continue mişcarea, se auzi scaunul lui Bunny scrâşnind pe parchet şi ea sări în picioare.

— Ei bine, *eu* una nu-i urez bun venit, zise ea. Pentru nimic în lume n-am să-i urez bun venit unui individ care a agresat un om nevinovat.

— Nevinovat? se minună Kate. Apoi, cu întârziere, adăugă: Agresat?

— Mi-a povestit tot ce i-ai făcut, continuă Bunny, întorcându-se cu faţa la Piotr. Nu puteai să-l rogi cu binişorul să-ţi dea şoarecii înapoi; vai, nu. A trebuit să te duci să-l iei la bătaie.

Toţi oaspeţii se holbară uimiţi la ea.

— L-ai luat la bătaie? îl întrebă Kate pe Piotr.

— N-a pria vrut să mă lase în casă, recunoscu Piotr.

---

up to the plate, care înseamnă „a-şi asuma răspunderea”, dar (în baseball) şi „a se pregăti de bătaie” (de lovirea mingii puse în joc de aruncător).

— Era să-i fracturezi maxilarul! Poate că i l-ai şi fracturat. Mama lui crede că trebuie să-l ducă la urgenţă, urmă Bunny.

— Bună idee, zise Piotr, ungându-şi o felie de pâine cu unt. Poate că aşa o să-i coasă şi gura.

— L-aţi auzit? îi întrebă Bunny pe ceilalţi meseni.

La care doctorul Battista interveni:

— Ei, Bun-Buns. Hai, scumpa mea. Potoleşte-te, dragă.

Dar, în acelaşi timp, Kate întrebă:

— *Ce* s-a întâmplat? Ia stai.

— Aproape că dărâmă uşa familiei Mintz, îi povesti Bunny, se apucă să urle la Edward, îi bagă mâna în piept şi-l înşfacă de cămaşă; biata doamnă Mintz e cât pe-aci să facă un atac de cord şi, când Edward încearcă să-i taie calea, cum e şi *firesc* – doar e pe proprietatea lui –, Piodâr îi dă una de-l culcă la pământ şi se năpusteşte pe scară, urcă la etaj, intră şi iese valvârtej din dormitoarele familiei Mintz până când găseşte camera lui Edward şi începe să zbiere: „Vino sus! Vino sus în clipa asta!” şi îl sileşte pe Edward să care toate cuştile la parter şi de-acolo la dubiţa familiei Mintz, şi când doamna Mintz strigă: „Ce se-ntâmplă aici? Încetează!”, el o repede: „Dă-te la o parte!”, în gura mare, cu vocea lui greţoasă. Când ea, de fapt, nici nu ştia! Credea că Edward ţine şoarecii pentru un prieten de-al lui! Şi chiar îi *ţinea*, pentru un tip peste care a dat pe Internet, de la o organizaţie din Pennsylvania, care i-a zis că o să vină săptămâna viitoare şi o să ducă şoarecii la un adăpost de animale de-alea unde nu-s omorâte, de unde puteau fi daţi în adopţie...

Doctorul Battista gemu, imaginându-şi, fără doar şi poate, ce s-ar fi întâmplat dacă şoarecii lui preţioşi ar fi ajuns în mâinile unor indivizi plini de bacterii de prin

Pennsylvania.

— ...şi pe urmă, după ce ajung la laborator şi Edward îl ajută foarte mult la descărcarea şoarecilor din dubă şi mutarea lor înapoi, în camera lor, treabă deloc uşoară, cum crezi că-i mulţumeşte? Piodâr pune mâna şi sună la poliţie. Îl dă pe Edward pe mâna poliţiei după ce a reparat tot răul făcut. Edward ar fi putrezit la pârnaie chiar în clipa asta, dacă, după cum am aflat, doamna Mintz n-ar fi avut ideea să-l reclame *ea* pe Piodâr la poliţie.

— Poftim? făcu Kate.

— Ţi-am spus că-i complicată treaba, zise tatăl ei.

Ceilalţi meseni rămaseră cu toţii tablou. Până şi mititica lui Alice se holba la Bunny cu gura căscată.

— Bietul Edward, continuă Bunny, e grav vătămat; are o falcă umflată ca un dovleac, aşa că, *bineînţeles*, mama lui a chemat poliţia. Şi uite aşa, tata – şi la aceste cuvinte Bunny se întoarse către doctorul Battista; era prima dată după foarte mulţi ani când Kate o auzea spunându-i „tata” – *tata* a trebuit să renunţe la plângerea penală, slavă Domnului, căci altminteri familia Mintz a ameninţat că o să depună plângere penală împotriva lui Piodâr. A fost o înţelegere între părţi.

— Păi, nu cred că asta-i tocmai o înţelegere, în sensul că... începu unchiul Barclay.

— *De-aceea* n-ai mai depus plângere penală? îşi întrebă Kate tatăl.

— Mi s-a părut mai avantajos aşa, recunoscu el.

— Dar Piotr a fost provocat! răbufni Kate. N-a fost vina lui c-a trebuit să-l pocnească pe Edward.

— I-adievărat, încuviinţă Piotr dând din cap.

— În orice caz... interveni mătuşa Thelma.

— Bineînţeles, după tine, Piodâr n-ar putea să facă

vreun rău. Zău, parcă te-ai transformat într-un zombi. „Da, Piodâr; nu, Piodâr”, te ţii de coada lui, căzută în limbă după el. Parcă te şi aud: „Cum vrei tu, Piodâr; o să fac orice-ţi place ţie; sigur că mă mărit cu tine, Piodâr, chiar dacă nu te interesează decât să pui mâna pe oricare cetăţeancă bătrână din S.U.A”. Iar pe urmă apăreţi super-târziu la recepţia dată în cinstea propriei voastre cununii şi nici măcar nu veniţi îmbrăcaţi ca lumea, sunteţi ciufuliţi şi şifonaţi, de parcă v-aţi fi pus-o toată după-amiaza. De-a dreptul dezgustător. Pe mine n-o să mă vezi dând înapoi în halul ăsta când o să am şi *eu* un bărbat.

Kate se sculă şi îşi puse şervetul pe masă.

— Bine, începu ea.

Era conştientă de faptul că Piotr are privirea – toţi au privirea – aţintită asupra ei şi că unchiul Barclay pare să se distreze pe cinste, în timp ce mătuşa Thelma e toată numai încordare şi pândeşte primul prilej ce i s-ar oferi ca să intervină şi să pună capăt disputei. Dar Kate îşi pironi privirea exclusiv asupra lui Bunny:

— N-ai decât să-ţi tratezi soţul aşa cum te taie capul, urmă ea, dar mi-e de pe-acum milă de el, oricine ar fi să fie. E *greu* să fii bărbat. Te-ai gândit vreodată la asta? Bărbaţii cred că trebuie să ţină ascuns tot ce-i deranjează. Ei cred că trebuie să lase impresia că se descurcă, că sunt stăpâni pe situaţie; n-au curajul să dea pe faţă ceea ce simt cu adevărat. Indiferent dacă îi doare ceva, sunt disperaţi, suferă cumplit, sunt cu inima grea, dacă le e dor de casă sau dacă îi apasă povara unui păcat uriaş, întunecat, sau dacă-s pe cale să înregistreze un eşec răsunător, ei nu spun decât: „Ah, mi-e bine. Totu-i minunat”. Sunt cu mult mai puţin liberi decât femeile, dacă stai să te gândeşti. Femeile

studiază încă din leagăn sentimentele oamenilor; îşi perfecţionează radarul – intuiţia sau empatia sau chestia aia interpersonală, zi să-i zic. Ele îşi dau seama cum stau lucrurile în realitate, pe când bărbaţii se împotmolesc în competiţiile lor sportive, în războaie, în lupta pentru faimă şi succes. E ca şi cum bărbaţii şi femeile ar trăi în două ţări diferite! „Nu dau înapoi”, cum spui tu; îi fac şi lui loc în ţara mea. Îi ofer spaţiu într-un loc unde amândoi să putem fi noi înşine. Pentru Dumnezeu, Bunny, las-o şi tu mai *moale*!

Bunny se aşează pe scaunul ei, părând total descumpănită. Poate că nu era câtuşi de puţin convinsă de cele auzite, dar, pe moment, renunţa la încleştare.

Piotr se sculă de pe scaun, îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Kate. O privi în ochi surâzător şi-i spuse:

— Săriută-mă, Katia.

Iar ea îl sărută.

EPILOG

Louie Şcerbakov ajunsese la o înţelegere cu părinţii lui: atunci când îl lăsau în grija unui babysitter, el era cel care-şi pregătea singur cina. Ştia deja să gătească cu mult mai bine decât mămica lui şi aproape la fel de bine ca tăticul lui. La toamnă, când o să intre în clasa întâi, ei or să înceapă să-l lase să folosească aragazul în prezenţa unui adult, dar între timp are voie să întrebuinţeze cuptorul cu microunde, toasterul şi tacâmurile, dar nu şi cuţitele ascuţite. Se pricepe destul de bine la feliatul cârnăciorilor de vită cu foarfecele de bucătărie.

Diseară părinţii lui pleacă la Washington, deoarece mămica o să primească un premiu. A câştigat un Premiu de Ecologie a Plantelor acordat de către Federaţia Botanică. Louie a bătut toba toată săptămâna pe tema asta. „Mămica o să primească un premiu de la Federaţia *Bot*-anică”[11], spunea el, iar pe urmă se tăvălea de râs. Cei mai mulţi se mulţumeau să zâmbească politicos, dar dacă se întâmpla ca tăticu’ să se afle prin preajmă, izbucnea şi el în râs la fel de zgomotos ca Louie. Atunci când râdea, colţurile exterioare ale ochilor lui tăticu’ se arcuiau în sus. La fel se întâmpla şi cu ochii lui Louie; în plus, moştenise şi părul drept, blond al tatălui său. Thelma, mătuşa lui mămica, spunea că e de-a dreptul comică asemănarea

[11] Joc de cuvinte în original, unde Louie stâlceşte cuvântul *botanical*, rostind *butt-anical*, iar *butt* nseamnă „fund”, „popou”, „posterior”.

dintre el şi tati, dar Louie nu găsea deloc comică treaba asta. O fi vrut să spună că el nu are braţele vânjoase, musculoase ca tati? Păi, o să ajungă şi el la fel.

Puse două felii în prăjitorul de pâine, apoi târî taburetul în trepte până la bufetul cu alimente şi luă o conservă de sardele. Nu se prea dă el în vânt după sardele, dar îi place să deschidă cutia cu cheiţa ei delicată. După ce isprăvi operaţiunea asta, luă o banană din fructiera de pe tejghea, fiindcă bananele sunt alimente miraculoase, o coji şi o tăie cu un cuţit din serviciul de tacâmuri. Pe urmă ieşi pe palier şi strigă:

— Avem cumva fasole boabe?

— Poftim? Nu! răspunse mami din dormitorul părinţilor.

— Foarte rău, spuse el cu glas scăzut, mai mult pentru sine.

Când merge la bunicu', mănâncă adesea fasole pasată, amestecată cu o grămadă de alte chestii. Îi place gustul ei acru.

— Ce Dumnezeu vrei să faci cu fasolea? strigă mămica, dar apoi, coborând gasul, adăugă: Tot nu înţeleg de ce nu pot să mă duc, pur şi simplu, în pantaloni.

— Ei, totuşi, ie un ieveniment oficial, spuse tati. Io unul îmi pun costumul.

— Ia încearcă şi *tu* să porţi cândva o rochie. Arăt ca un câine de companie împopoţonat de un copil dement.

Louie se întoarse în bucătărie, se sui încă o dată pe taburetul cu scăriţă şi luă sticla de plastic cu ketchup. Roşu o să meargă, îşi zise în sinea lui. Roşu, argintiu şi bej: ketchup, sardele şi banane. „Dar vierdele unde-i?"

îi plăcea lui tati să-l întrebe de fiecare dată, dar mămica intervenea, „Mai lasă-l, dragă, în pace. Am cunoscut la viaţa mea puşti care nu au consumat decât alimente albe până au intrat la facultate şi cu toţii erau sănătoşi tun”.

Cel mai adesea babysitterul lui Louie era bunicu’, acum că mătuşica Bunny se măritase cu instructorul ei personal şi se mutase la New Jersey. Bunicu’ avea o carte veche, îngălbenită de vreme, intitulată *Fenomene ştiinţifice curioase pentru tinerii cititori* şi, atunci când venea să-i ţină companie, o aducea să-i citească din ea şi, pe chestia asta, Louie se simţea important şi iubit. În seara asta, însă, bunicu’ o să meargă şi el la Washington, ca şi mătuşa Thelma, unchiul Barclay şi unchiul Theron, aşa că Louie o să stea la parter împreună cu doamna Liu. Ceea ce este, totuşi, bine. Doamna Liu îl lasă să bea Coca-Cola, iar prietena ei, doamna Murphy, are obiectele alea faine în vitrină: un prespapier cu steluţe aurii, care se învârtejesc înăuntrul lui în locul fulgilor de nea; un fruct de un roşu-strălucitor al cărui vârf se deschide, iar din el se revarsă o turmă de elefănţei albi, microscopici, şi o căsuţă făcută din scoarţă de copac, cu două figurine care anunţă timpul probabil. Un omuleţ sau o femeie miniaturală se apropie de una dintre uşile casei – femeia dacă o să fie vreme însorită, bărbatul dacă o să fie vreme ploioasă. Aproape întotdeauna femeia este cea care se arată, cu stropitoarea ei mititică în mână, în timp ce bărbatul rămâne în penumbră, sub umbreluţa lui de mărimea unei unghii, chiar şi atunci când toarnă cu găleata. Tăticul lui Louie spunea că-i o ştiinţă foarte inexactă.

Doamna Liu nu acceptă bani de la părinţii lui pentru timpul petrecut cu el, fiindcă, susţine ea, e

mătuşa lui Louie. Când era mic, Louie chiar credea că *e* mătuşa lui, pe motiv că au aproape acelaşi nume, dar pe urmă mămica i-a explicat că doamna Liu e doar mătuşică de onoare. La fel e şi doamna Murphy, pentru că ei locuiesc în casa ei, chiar dacă bunicu' doreşte ca ei să se mute acasă la el. Totuşi, mămica i-a spus că n-are de gând să se mute. I-a spus că locuieşte aici de unsprezece ani şi este cât se poate de mulţumită, şi la ce le-ar folosi dacă ar avea mai mult spaţiu; ar fi doar mai mult spaţiu gol, iar tati a zis că ea are perfectă dreptate.

Louie scoase feliile prăjite din prăjitor şi le puse pe tejghea. Acoperi o felie cu discuri de banană, iar peste acestea întinse sardelele şi apoi le stropi cu ketchup în zigzag. În fine, puse a doua felie de pâine peste toate astea şi o apăsă tare, în jos, iar sandviciul terminat îl puse într-o cutie de sandviciuri Tupperware scoasă dintr-un sertar. Comprimarea sandviciului făcuse ca un pic de ketchup, dar nu cine ştie cât, să ţâşnească pe bufet.

Iarna trecută, când tăticu' şi bunicu' şi-au primit premiul *lor*, asta s-a întâmplat într-o cu totul altă ţară, aşa că a trebuit să meargă şi Louie cu ei. Ceremonia a fost atât de plictisitoare, că mami l-a lăsat să joace pe săturate jocuri video pe telefonul ei. Nu-i pare rău că de data asta îl lasă acasă.

Linse ketchupul cu care se mânjise pe degete, iar apoi trase de pe raft un ştergar de vase, să-şi şteargă, cât de cât, ketchupul care îi pătase şi tricoul. Între timp, îşi auzea părinţii discutând pe palier.

— Să nu stăm nicio clipă mai mult decât e nevoie, spunea mămica. Ştii bine că urăsc trăncăneala fără rost.

Apoi apărură amândoi în uşa bucătăriei. Părul

negru, lung, al lui mami îi scăpăra pe umeri şi, surprinzător, purta rochia ei de seară, roşie, din care i se iţeau picioarele fără ciorapi. Tati era în costumul lui albastru, cu frumoasa lui cravată violet, străbătută de fulgerul galben.

— Cum arătăm? îl întrebă mămica lui, iar Louie îi spuse:

— Arătaţi ca omuleţii care anunţă timpul probabil.

Pe urmă, însă, îşi dădu seama că, de fapt, nu arată aşa. E adevărat că amândoi stăteau în uşă, dar stăteau într-una şi aceeaşi uşă, unul lângă altul, aproape lipiţi unul de celălalt, niciunul din ei mai în faţă sau mai în spate, şi se ţineau de mână zâmbitori.

Kate Battista se simte captivă în propria existenţă. Cum a ajuns să se ocupe numai ea de treburile casei, de excentricul ei tată – mare cercetător – şi de rebela soră mai mică, Bunny? Mai mult, are întotdeauna probleme la grădiniţa la care lucrează şi unde, deşi copiii o adoră, adulţii nu-i înţeleg defel alegerile de viaţă şi comportamentul direct şi neconvenţional. Când doctorul Battista pune la cale un plan care să împiedice repatrierea asistentului său, Piotr, Kate se găseşte într-o situaţie aparent fără ieşire.

„Acest roman, atât de precis şi actual, este asemenea feţelor de la ceasurile digitale care ne spun, în acelaşi timp, cine suntem şi de unde venim. *Scorpia* oglindeşte, cu multă naturaleţe, clipa fugară, şi e o carte plină de viaţă, de umor, dar şi de profunzime.”

New York Times Book Review

„*Scorpia* e o comedie de moravuri cu o adevărată cascadă de întâmplări, care aminteşte în aceeaşi măsură de Jane Austen şi de Shakespeare. E limpede că Anne Tyler a scris acest roman strălucit cu o enormă plăcere, aceeaşi plăcere pe care o vor simţi şi cititorii la lectură. Un cocktail spumos de comedie romantică, nu atât dulce, cât foarte acid, despre găsirea unui partener care să te iubească pentru firea ta îndărătnică şi hipersensibilă – fără să fie nevoie de nicio îmblânzire.”

NPR.org